

ΤΟ ΜΙΚΡΟ Εμπρός

48
ΣΕΛΙΔΕΣ

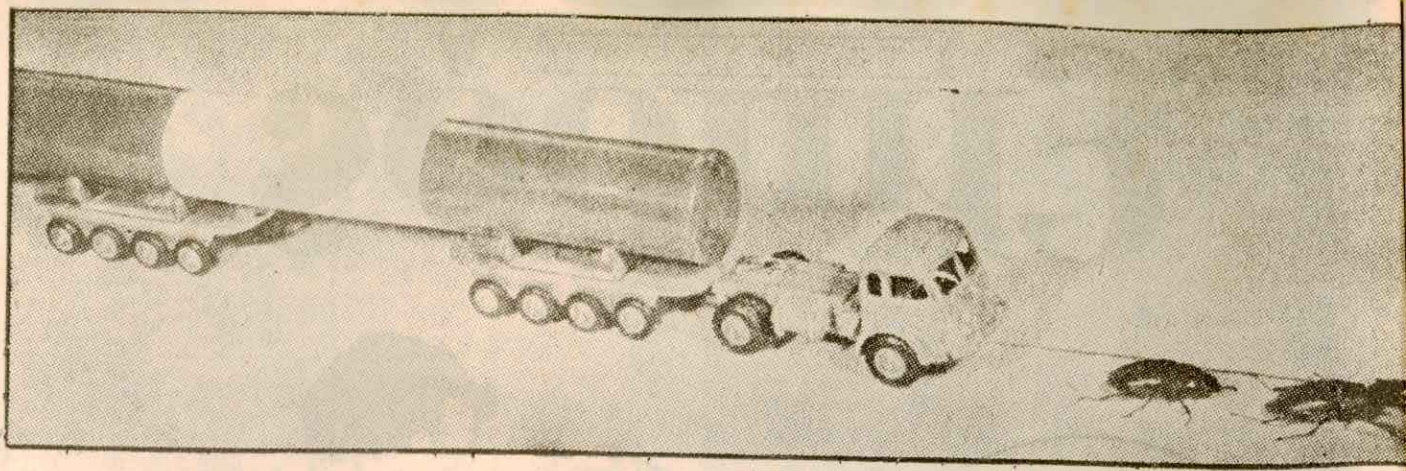
ΑΠΟΛΑΥΣΤΙΚΟ

24
ΩΡΕΣ

ΔΙΑΒΑΣΜΑ

ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΤΕΥΧΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ ΤΗΣ ΚΑΝΟΝΙΚΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΚΑΙ ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ
Ι Ο Ν Ο Ν ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΟΡΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟ «ΕΜ Π Ρ Ο Σ» ΧΩΡΙΣ ΚΑΜΜΙΑΝ ΕΠΙΒΑΡΥΝΣΙΝ

Ένα ζευγάρι κανθάρων μπορεί να σύρει χωρίς προσπάθεια βάρος 260 γραμμαρίων, δηλαδή το τριανταπλάσιο του δικού τους. Σύμφωνα μ' αυτή την αναλογία, ένα ζευγάρι ανθρώπων θα έπρεπε να σύρει ένα καμiónι πενήντα τόνων!

Έντομα, αυτοί οι υπεραδληταί

ΚΑΘΕ φορά που διεξάγονται αθλητικοί αγώνες, παρακολουθούμε όλοι μ' ενδιαφέρον αυτήν την εγγενική επίδειξη δύναμης μεταξύ των αθλητών όλων του κόσμου και σκεδάζουμε με θαυμασμό μπροστά στα καταπληκτικά ρεκόρ, που κατά καιρούς επιτυγχάνονται από τους λεγομένους «υπεραδλητάς». Κι όμως, αυτά τα καταπληκτικά ρεκόρ θα ήταν άσπεια, αν ο άνθρωπος διέθετε την μυϊκή δύναμη των έντομων. Θα ήταν κομψικό το ρεκόρ του Τζέσσε Όουενς στο δώδεκα εώς μίλι, που πάνω από είκοσι χρόνια τώρα περιμένουμε να καταρριφθεί, έστω και κατά ένα εκατοστό, αν αποποιώμαστε κοινό, ανθρώπινο διέθετε την μυϊκή δύναμη του ψύλλου!

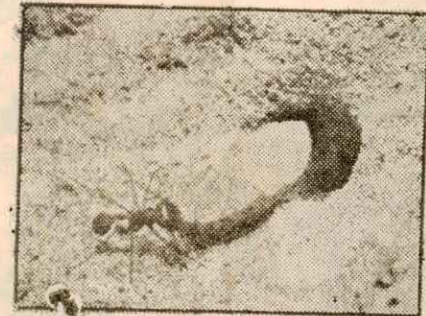
Εκ πρώτης όψεως αυτό μας φαίνεται περίεργο, γιατί ποτέ δεν ασχοληθήκαμε με τα έντομα, εκτός ίσως κατά τα παιχνίδια μας στα μαθητικά χρόνια, όταν πλάναμε τις μύγες, τους περνούσαμε στην κοιλιά μας κορίφισα και τις άφηνα να ορτούν πάνω στα δάχτυλα.

Ας δούμε, όμως, τι μας λένε τα πορίσματα των διαφόρων επιστημονών, που ασχολήθηκαν σοβαρά μ' αυτό το θέμα. Κι' ας αρχίσουμε από τον Βέλγο έντομολόγο Φελίξ Πλάτο.

Ο Φελίξ Πλάτο, πολλές φορές συνήθιζε να περνά ολόκληρη την ημέρα του, κυνηγώντας διάφορα έντομα. Κι' όταν γύριζε το βράδυ στο εργαστήριό του, είχε συλλέξει μάζα μ' ένα γυάλινο κλουβί, ένα σωρό ζωύφια κάθε είδους: καρούμπιες, μέλισσες, μικρές πεταλούδες.

Ας παρακολουθήσουμε, λοιπόν, ένα πείραμά του. Πάνω σ' ένα μεγάλο στυλόχαρτο, που κολλημένος για πίστα, βρίσκονται δεκατέσσερες χιτισσόμενες, μισοανασημένες και γυρισμένες ανάποδα. Είναι δεμένες όλες με λεπτές κλωστές σε μία άλλη γυαλίνο, που προσπαθεί να προχωρήσει πάνω στην χάρτινη πίστα, πηδώντας πίσω της τις ανασημένες αδελφές της. Είναι φανερό ότι καταβάλει απεγνωσμένες προσπάθειες, αποκαθίπτει όμως, στο τέλος, καταρρέει να μετακινήσει το φορτίο της.

Ας κάνουμε τώρα μία σύγκριση: Δεδομένου ότι η χιτισσώδης κατώρθωσε να μετακινήσει ένα φορτίο δεκαεπταπλάσιο του βάρους της, ένας αθλητής, που ζυγίζει 75 κιλά, για να συγκριθεί μαζί της, θα πρέπει να σύρει ύψος τις αυτές συνθήκες, ένα φορτίο 1.050 κιλών! Άκου, ένας αθλητής δαπέδου δαράν 75 κιλών, για να συγκριθεί με την μέλισσα, η οποία, κατά τις παρατηρήσεις του Φελίξ Πλάτο, μπορεί να σηκώσει βάρος, είκοσιπλάσιο του δικού του, πρέπει να σηκώσει 1.500 κιλά!

Αυτή η πέτρα, που θα χρησιμεύσει για πόρτα στη φωλιά των μερμηγκιών, ζυγίζει 52 φορές περισσότερο από το βάρος του μερμηγκιού, που την μεταφέρει.

Τα δόντια σ' ένα σκονί, να κρατήσει κρεμασμένους από την μέση του 130 σιναδέλφους του!

Όσον αφορά το άλλο, μερικά έντομα αφήνουν, πάνω πίσω δικιά και τα ικανώτερα ζώα, όπως το παγκούρι. Ο ψύλλος, λόγου χάριν, που τα πόδια του έχουν μήκος δύο μισού χιλιοστών, μπορεί μ' ένα άλμα να πηδήσει ένα σκαμνί, ή να φθάσει από το κάτω μέρος ενός κρεβατιού στο προσκεφάλο.

Φανταστείτε τώρα ένα ολυμπιονίκη με τις ικανότητες αυτού του μικροσκοπικού εντόμου. Θα μπορούσε μ' ένα άλμα να πηδήσει 215 μέτρα εώς μήκος ή 130 μέτρα εώς ύψος! Άκου, αν σ' αυτό το δέλημα οι ακρίδες, που, πριν γυάλουν, οπότε, μπορούν μ' ένα άλμα να περάσουν ένα χαντάκι 1,20 μ. ή να περουν πάνω από ένα άρμα ύψους 0,60 μ.

Καταπληκτική επίσης είναι η αντοχή που έχουν τα φτερωτά έντομα. Μία μύγα μπορεί να πετά συνεχώς επί πέντε ώρες, με ταχύτητα οκτώ χιλιοστών την ώρα. Οι ακρίδες πετούν με ταχύτητα 20 χιλιοστών την

Τά καταπληκτικά ρεκόρ των δά τα έζ ήλειον και πλέον φημισμένοι πρωταδληταί

Αλλά οι πρωταθλητές όλων των κατηγοριών φαίνεται πως είναι οι κανθάρων, που μπορούν να σύρουν βάρος 250 γραμμαρίων. Ένας αθλητής, που θα διέθετε τη δύναμή τους, θα μπορούσε να σηκώσει ένα αναποδογυρισμένο καμiónι οκτώ εώς εννέα τόνων! Όταν γαντζωθεί κάποιος με τις γυνάτιδες ταμπιδές του, ο κανθάρων μπορεί να κρατήσει κρεμασμένο από τον θώρακά του βάρος 200 γραμμαρίων. Αν ένας ακροβάτης ήθελε να συγκοιδή μαζί του, θα έπρεπε, γαντζωμένος με

Αν, όμως, τα έντομα αυτά είχαν το βάρος και το ανάστημα των ανθρώπων, θα μπορούσαν να πραγματοποιήσουν αυτά τα καταρράκτα: «Οχι, απαντούν οι ειδικοί. Γιατί έχει αποδειχθεί ότι όλα τα σπονδυλωτά ζώα, και ο άνθρωπος φυσικά, είναι πολύ θαρτέρα από τα έντομα εν αναλογία με το σώμα τους. Ένας ταμπίτης, λόγου χάριν, που το μήκος του είναι μισό εκατοστό, ζυγίζει μισό γραμμάριο. Σύμφωνα μ' αυτή την αναλογία, αν το μήκος του ήταν 1,70 μ., όσο δηλαδή το μέσο ανάστημα ενός ανθρώπου, θα ζύγιζε 170 γραμμάρια. Ένώ ο άνθρωπος ζυγίζει 70.000 γραμμάρια.

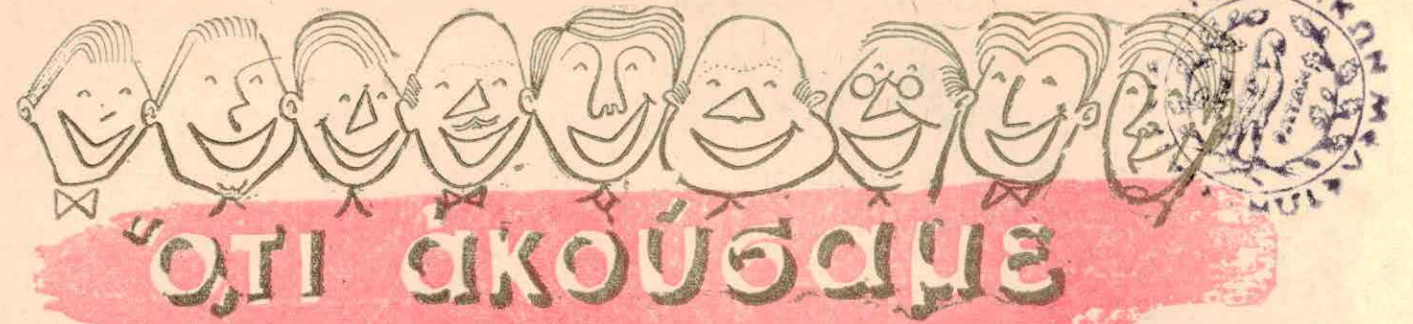
Σ' αυτήν ακριβώς τη δυσαναλογία βρίσκονται η φυσικότητα των εντόμων. Κι' αφού είναι έτσι, μπορούμε να είμαστε ήσυχοι. Υπάρχουν, όμως, όρισμένα σημεία, στα οποία αναμφισβήτητα μας ξεπερνούν, όπως, παραδείγματος χάριν, στο φαγητό.

Η ψείρα δεν ζυγίζει περισσότερο από ένα χιλιοστό του γραμμαρίου. Κι' όμως, σ' ένα γεύμα της μπορεί να ρουφήξει μισό χιλιοστό του γραμμαρίου ανθρώπινου αίματος. Άρα, αν το μισό του βάρους της, δυστυχώς, όσο κι' αν ψάξουμε σ' όλη την οικουμένη, δεν θα μπορούσαμε να βρούμε άνθρωπο, που να μπορεί σ' ένα γεύμα να καταβροχθίσει 35 κιλά τροφής.

Αυτό το ίδιο ποσοστό μπορεί να δεχθεί πάνω του βάρος 30.000 φορές μεγαλύτερο από το δικό του, χωρίς να συνθιγεί. Ένώ ένας άνθρωπος, αν δεχθεί το αντίστοιχο βάρος, που έπερνά τους 2.000 τόνους, θα πολτοποιηθεί.

Να και κάτι άλλο, στο οποίο πολλά έντομα υπερβούν. Ο άπικροφιλιδος για τον άνθρωπο, όπως και για όλα τα σπονδυλωτά, σημαίνει άμεσο θάνατο. Ένας επιστήμονας, πενήνητος αυτό το είδος του θανάτου σ' ένα κορί, Κι' όμως, μετά ένα χρόνο, ο καρτενομήτης αεζοκαπνιστής έχοντας το ανθρώπινο αίματος εξακολουθούσε να ζει!

Τέλος, όλα σχεδόν τα έντομα αντέχουν ζέση, που κανένας άνθρωπος δεν μπορεί ν' αντέξει: στη ραδιενέργεια. Έτσι, αν ο πλομήτης θα 'χε την κατάλληλη να καταστραφεί από ένα ατομικό αεροπλάνο, θα γίνε ασφαλείς το βασίλειον των εντόμων, των μόνων που θα επιζήσουν από την καταστροφή.

ΌΤΙ ΑΚΟΥΘΑΜΕ

ΕΚΕΙΝΗ: 'Ο μπαμπάς χάρηκε εξαιρετικά όταν άκουσε ότι είσαι ποιητής!

Εκείνος: 'Εκτακτα! 'Ωστε του άρεσει τόσο πολύ η ποίησις;

Εκείνη: Καθόλου, αλλά ο προηγούμενος φίλος μου, τον οποίον δοκίμασε να πετάξει έξω, βρέθηκε να είναι έρασι-τέχνης πρωταθλητής της πυγμαχίας!

Ο ΑΣΘΕΝΗΣ στο ψυχιατρείον συνεπλήρωσε την θεραπείαν του κατά τους γιατρούς και είναι έτοιμος να άπολυθί. Πριν ξεκινήσει έχει μία τελευταία συνομιλία με τον διευθυντή του ψυχιατρείου:

— Με τί σκοπεύετε να ασχοληθήτε τώρα που θα βγείτε από εδώ; ρωτά ο διευθυντής.

— Να σάς πώ, άπαντά ο «πρώην» τρελλός. Άκουσα ότι κατά το διάστημα της παραμονής μου στο ψυχιατρείον έγιναν πολύ μεγάλοι πρόοδοι στις ατομικές επιστήμες και ότι επομένως οι ατομικοί επιστήμονες έχουν μεγάλη ζήτηση. Κάτι κουσσοδιάδασα όσο ήμουν εδώ και ελπίζω να βρω μία καλή θέσι σε κανένα εργοστάσιο ατομικής ενέργειας!

— Φυσικά, λέει ο διευθυντής για να μη τον κακοκαρδίσει, αυτή είναι καλή ιδέα! Άλλά τί θα κάμετε αν δεν βρήτε αυτή την θέσι;

— Το προέβλεπα και αυτό, λέγει ο ασθενής. Άν δεν βρω θέσι σε ατομικό εργοστάσιο, τότε θα γίνω συγγραφέας, θα γράφω μυθιστορήματα και έτσι θα κερδίζω αρκετά για να ζήσω.

— Βέβαια, είναι και αυτή μία ιδέα. Άλλά τί θα κάνετε αν τυχόν δεν βρεθεί έκδοτης να διβάλει τα διδία σας ή αν τυχόν τα διδία σας δεν πωληθούν;

— Να σάς πώ, λέγει τότε ο «πρώην» ασθενής. Σ' αυτή την περίπτωση έσκαφηκα ότι πάντως θα μπορούσα να ξαναγίνω τσαγερδ, όπως ήμουν προτού έρθω εδώ!

Ο ΕΝΟΙΚΟΣ του φθηνού επαρχιακού ξενοδοχείου: Αυτό είναι άνηκουστο. Χθές την νύκτα είδα δύο άρουραίους να τσακωνώνται μεταξύ τους μέσα στο δωμάτιό μου!

Ο διευθυντής του ξενοδοχείου: Λοιπόν, τί θέλατε να δώτε όταν πληρώνετε εκατό δραχμές την εβδομάδα ενοίκιο; Ταυρομαχίες;

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ του εστιατορίου που βιάζεται να φάει: Βίβα ο Πάπας! Βίβα ο Πάπας!

τά τα δίδην παιδάκια από μοσχάρι γάλακτος που μου έφερες είναι σκληρότερα από τις σόλες των παπουτσιών μου!

— Κύριε, άπαντά με ύφος θιγμένης αξιοπρεπείας το γκαρσόνι, μπορώ να σάς πληροφορήσω υπεύθυνα ότι το ζών του οποίου τα παιδάκια εφάγατε, πριν από μία εβδομάδα ακόμη έτρεχε πίσω από μία άρραία άγελάδα, μέσα στο καταπράσινο χωράφι!

— Μπορεί, άπαντά νευριασμένος ο πελάτης, αλλά άσφαλώς δεν ζητούσε γάλα από την άγελάδα που κυνηγούσε!

ΕΝΑΣ νεοσύλλεκτος ναύτης έχασε το όπλο του στο σκοπευτήριο και έμαθε μ' αυτήν την ευκαιρία ότι ήταν υποχρεωμένος να άποζημιώσει το δημόσιον για την άπώλειαν.

— Καλά, είπε, και αν τυχόν μου κλέ-

φουν το τιμ που δώγα, πάλι θα πρέπει να πληρώσω την αξία του στο δημόσιο.

— Φυσικά! ήταν η άπάντησις. Είσαι υπεύθυνος για κάθε άπώλεια αντικειμένου, το όποιον σου έχει εμπιστευθεί το δημόσιον.

— Τώρα, για πρώτη φορά καταλαβαίνω, είπε ο νεοσύλλεκτος, γιατί ο καπετάνιος βουλιάζει πάντοτε με το καράβι του!

ΕΚΕΙΝΗ: Ποιά είναι η διαφορά μεταξύ του χορού και του περπατήματος;

Εκείνος: Δεν ξέρω!

Εκείνη: Τό φαντάσθηκα ότι δεν ήξερα τίς χαλάρωμε πρότερο!

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ: Δεν μπορώ να βρώ καμία άφορμή για τα συμπτώματα που περιγράφετε. Φαντάζομαι ότι θα όφείλωνται στο πιστό!

Ο άσθενής: Καλά, γιατρέ μου, τότε να έλθω καμιά άλλη φορά, όταν θα είσθε νηφάλιος!

ΔΙΑΤΙ κυρίως έθεώρησε η ιστορία υπεύθυνον τον Λουδοβίκον δέκατον πέμπτον;

— Διά τον Λουδοβίκον δέκατον έκτον!

ΕΝΑΣ εύφυης ιεροπόστολος έπεσε στα χέρια των κανιβαλών:

— Ξέρω ότι θέλετε να με φάτε, είπε στον άρχηγό τους, αλλά ξέρω επίσης ότι δεν θα σάς άρέσω δίδιου και έτσι είναι κρίμα να χάσω άδίκαια την ζωή μου. Καθώς μιλούσε, έβγαλε τον σουγιά του και έκοψε μία φέτα από την γάμπα του.

— Δρκίμασε και μόνος σου, είπε προσφέροντας την φέτα στον άρχηγό των κανιβαλών.

Ο άρχηγός εδάγκωσε μία μπουκιά και την έφτυσε με όση δύναμη είχε. Έτσι ο ιεροπόστολος έμεινε μαζί με τους κανιβαλούς πολλά χρόνια. Είχε ένα πόδι ψεύτικο φτιαγμένο από φελό!

Ο ΑΛΑΚΡΟΣ κουρέας προσπαθεί να πουλήσει σ' έναν πελάτη του ένα φάρμακο κατά της τριχοπύκνωσης.

— Πώς είναι δυνατόν, φίλε μου, του λέγει ο πελάτης, να έχω το θάρρος να πουλάω τέτοιο πράγμα, όταν δεν έχω ούτε μία τρίχα στο κεφάλι σου;

— Τί σχέσι έχει αυτό; άπαντά ο κουρέας. Ένας γνωστός μου στέ διπλανό μαγαζί πουλάει στηθοδεσμούς.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ του νοσοκομείου: Κυρία μου, θα ήθελα να σας υποβάλω σε μία γενική εξέταση!

Η κυρία: Μά ο γιατρός κ. Β, με υποβάλε σε αυτή την εξέταση την περασμένη εβδομάδα και με βρήκε σε πολύ καλή κατάσταση!

Ο γιατρός: Άκριβώς, το ίδιο πράγμα είπα και σε μένα!

ΔΩΡΕΑ 1.7 Jona
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 36208

Η Ζωή μου Μ'ΕΝΑ ΠΙΘΗΚΟ

"Όπου η δημοσία εμφάνισης
του Τσάμλεϋ προκαλεί άπί-
δανα έπεισόδια

ΤΟΥ ΤΖΕΡΑΛΝΤ ΝΤΕΡΡΕΛ

Η ΠΡΩΤΗ δημοσία εμφάνισης του Τσάμλεϋ έγινε στα «Ό-
λύμπια». Ένας εκδότης με είχε καλέσει εκεί, για να ύ-
πογράψω αυτόγραφα και, φυσικά, ήθελαν να πάρω και
τον Τσάμλεϋ μαζί μου.

"Όταν οι εκπρόσωποι της εταιρίας προσεφέρθησαν να με
όδηγήσουν πρώτα στο τραπέζι, έδειξαν άνησυχία και φόβο, μό-
λις έμαθαν ότι μαζί μας θα ήταν και ο Τσάμλεϋ. Τους εξήγησα
πως αν ξαφνικά έχωνα τον Τσάμλεϋ σ' ένα κλουβί και τον άφη-
να σ' ένα άγνωστο μέρος, ενώ εγώ θα εξαφανιζόμουν για να
ζώω, οι θυμωμένες κραυγές του θ' ακούγονταν μίλια μακριά.

"Αν όμως, ο Τσάμλεϋ έτρωγε μαζί μας, τους διαβεβαίωσα
πως θα καθόταν φρόνιμα σάν καλό παιδάκι στα πόδια μου.

"Έπειτα από πολλή σκέψη, συμφώνησαν στην πρότασή μου
και ένα δολικό ξενοδοχείο πείσθηκε να μās παραχωρήσει ένα ιδι-
αίτερο δωμάτιο για το γεύμα, αφού κανείς, εκτός από μένα, δεν
ήξε εμπιστοσύνη στους καλούς τρόπους του Τσάμλεϋ σ' ένα
πολυάνθρωπο έστιατόριο.

"Έφθασε η μεγάλη μέρα και πήγα στο σταθμό, για να πάρω
το τραίνο του Λονδίνου, κρατώντας στο ένα χέρι τον Τσάμλεϋ
και στο άλλο τα μπαγκάζια του— μερικά πιάτα, πορτοκάλια
και μία μεγάλη σφυρίκτρα, που τελευταία τον είχε ζετρελλάνει.
"Ο Τσάμλεϋ φορούσε το καινούργιο του πουλόβερ, ένα φαντα-
κτερό, μάλλινο πουλόβερ, που είχε πλέξει γι' αυτόν η μητέ-
ρα μου.

Μόλις φθάσαμε στο σταθμό, ο Τσάμλεϋ κατάλαβε πως επρό-
κειτο να ταξιδεύουμε. Εύχαριστήθηκε πολύ. Χοροπηδούσε στα
χέρια μου, σφύριζε στους άχθοφόρους και τους άλλους ταξιδιώ-
τες και προσπάθησε να φιλήσει τον έλεγκτή. Γενικά, δρισκόταν
σε μεγάλη έξαψη. "Η έξαψή του συνεχιζόταν μέχρι την στιγμή,
που έφθασε το τραίνο. "Επειδή, μάλιστα, διψούσε πολύ, τον πή-
γα στο θαγκόν-ρεστωράν.

"Εκεί, κάθησε οτά πόδια μου, υπόδειγμα καλής ανατροφής,
άπαιτον το μάτι του πήρε ένα σερβιτόρο, που μās πλησίαζε
κρατώντας ένα δίσκο με τσάι. Ξεχώνοντας μία κραυγή χαράς,
πήδησε από πάνω μου, πριν προφτάσω να τον σταματήσω.

"Αγκάλιασε με τα μαλλιαρά χέρια του τα πόδια του άτυχου
σερβιτόρου και τον τράβηξε κοντά στη θέση του. "Αν και το
τσάι δεν προωριζόταν για μās, φυσικά, το πήραμε.

Το ταξίδι με το τραίνο βάστηξε δύομιση ώρες, χρονικά διά-
στημα πολύ μεγάλο, για να έχη την άπαιτησι κανείς να καθήση

"Ο Τσάμλεϋ βρήκε ότι το ωραιότερο μέρος του κόσμου είναι οι
ταβέρνες.

"Η κουρτίνα κατέρρευσε προσγειώνοντας τον Τσάμλεϋ.

θόταν στα πόδια μου, έτρωγε ζάχαρι και παρακολουθούσε από
το παράθυρο το τοπίο.

Πότε πότε όταν διαβαίναμε μπροστά από τίποτα αγελάδες,
μούσφιγγε το χέρι για να τον καθησυχάσω, γιατί άγνωστο
για ποιο λόγο, φοβάται τις αγελάδες όσο τίποτε άλλο στον
κόσμο. Μαύ ήταν αδύνατον να του αλλάξω την πεποίθησι ότι θα
σκαρφάλασαν στο τραίνο και θα μās φάνε. Σε κάθε σταθμό,
σηκώνονταν και κολλούσε την μύτη του στο τζάμι, παρασκολου-
θώντας με μεγάλες ενδιαφέρον τους επιβάτες, που πηγαινοέρ-
χονταν.

"Όταν φθάσαμε στο σταθμό του Βατερλώ, έμεινε εκπληκτος
μπροστά στο μεγάλο πλήθος— σίγουρα όλοι αυτοί οι κύριοι
και οι κυρίες είχαν μαζευτεί εκεί, για να παίξουν μαζί του. "Αρ-
χισε να τους σφυρίζει δυνατά, και προκάλεσε την γενική πρό-
συχή. Χρειάστηκε μισή ώρα, για να διασπάρουμε το κλοιό των
θαυμαστών του και να μπουέμε σ' ένα ταξί.

"Ο Τσάμλεϋ δεν ήθελε να φύγωμε από το Βατερλώ, γιατί εϋ-
ρισκε το σταθμό ιδανικό τόπο παιχνιδιού. "Υπήρχαν τόσα περι-
πέτρα, για να παίξει κρυφτό. Είχε μία τόσο μεγάλη αποθήκη
για να παίξει κυνηγητό και, το κυριώτερο, τόσος θαυμασμός
έταμνοι να τον παραχαϊδέμουν.

Στο ξενοδοχείο, μās ώδηγησε στο ιδιαίτερο δωμάτιο. Ένας
υπάλληλος, που ασφαλώς είχε μαγευτεί από τα ρούχα του Τσάμ-
λεϋ και από τον ίδιο τον Τσάμλεϋ. "Ενώ συζητούσαμε τί θα
φάμε (δηλαδή τί άρέσει του Τσάμλεϋ, μία και τρώει κι' αυτός
ό,τι κι' εγώ), ο Τσάμλεϋ πλησίασε το παράθυρο. Κρεμάστηκε
στην δαντελένια κουρτίνα και κοιτούσε απ' έξω.

Δυστυχώς, η κουρτίνα θα πρέπει να ήταν κρεμασμένη έκε-
καμία έκασοστή χρόνια, γιατί δεν ήταν σε θέση να κρατήσει τη
βάρος ενός ηπιού χιμπάτζη. Κατέρρευσε, προσγειώνοντας τον
Τσάμλεϋ.

Πριν προφτάσω να τον μαλλώσω, ο υπάλληλος επετέδη:

— Σας παρακαλώ, μη τον δείρετε, κύριε, φώναξε, αν και δεν
είχα καμία τέτια διάθεση. Είναι τόσο παλιά η κουρτίνα, συνεχι-
σε. Δεν αξίζει, διόλου, σας δεβαιώνω. "Όλα εν τάξει. Μη τον
δείρετε. Στο κάτω κάτω, τί καταλαβαίνει. Είναι μωρό.

Γι' άλλη μία φορά, άκουγα την συννηθισμένη δικαιολογία υπέρ
του Τσάμλεϋ.

Το γεύμα σερβιρίστηκε από ένα άριστοκρατικό γκαρσόνι, που
δεν καταδέχτηκε να δείξη την παραμικρή έκπληξη, βλέποντας
ένα χιμπάτζη με φαντακτερό πουλόβερ, καθισμένο οτά γόνατά
μου. "Ισα ίσα, αυτός με άφησε άναυδο, όταν ρώτησε:

— Μήπως, ό... νεαρός κύριος θέλει λίγα φασόλια ακόμα
κύριε;

"Η ήμερα μās εκείνη σημείωσε μεγάλη επιτυχία. Το βράδι,
πηγαίνοντας για το σταθμό, ήμουν τρομερά κουρασμένος. "Αν
και ο Τσάμλεϋ ήταν εξαντλημένος, φέθηκε πάρα πολύ καλά στο
ταξίδι του γυρισμού. Βρήκαμε ένα μοναχικό διαμέρισμα και ο
Τσάμλεϋ πέρασε την περισσότερη ώρα, παίζοντας με την σφυ-
ρίκτρα του— ένα διαβόλεμένο πραγματάκι, που έκανε το κε-
φάλι μου να σπάση. Φθάνοντας στο σπίτι, ο Τσάμλεϋ μόλις
κρατούσε άνοιχτά τα μάτια. "Ηπτε ένα φλυτζάνι κακάο και χώ-
θηκε στο πανέρι του, αφήνοντας ένα χασμουρητό.

"Έπειτα απ' αυτό, άσχημα να παίξω τον Τσάμλεϋ στο Λον-

δίνο σε κάθε ευκαιρία. "Αλλά η φήμη του εί-
χε πιά ξεπλωθή τόσο, ώστε ήταν αδύνατον
να ταξιδεύωμε ινκόγνωτο. "Η είδησι ότι ο
Τσάμλεϋ είναι στο τραίνο ξεπλωνόταν άμέ-
σως και σε μία στιγμή, ο διάδρομος γεμίζει
ειθυσιαστικές θαυμασίες, που συνωθούντο
ποιός θα του πρωτοσφίξη το χέρι.

Στο τέλος, με λύπη μου, αναγκάστηκα να
σταματήσω τα ταξίδια μου με το τραίνο.
Ταξιδεύαμε πιά με αυτοκίνητο. Αυτό, φυσί-
κά, δεν σκότιζε καθόλου τον Τσάμλεϋ. Τού-
φτανε να είναι πάνω σε ρόδες, για να κατα-
λαβάνεται από έκσταση.

★

Το ταξίδι με το αυτοκίνητο είχε άλλο έ-
να πλεονέκτημα για τον Τσάμλεϋ. Σταμα-
τούσαμε σε έξοχικές ταβέρνες. Και ο Τσάμ-
λεϋ τίποτ' άλλο δεν άγαπούσε στον κόσμο,
όσο μία καλή έξοχική ταβέρνα, γεμάτη χω-
ριάτες, που του έδειχναν κατανόηση. "Ήταν
άθραστοι άπλοι, που τον άφηναν να δοκιμά-
ζη την μπύρα τους, του άγδραξαν πατατά-
κια εστίπες και έπαιριαν το μέρος του, όταν
τον μάλλωνα, γιατί έκανε πολλή φασαρία.

— "Α, μη τον δείρετε, κύριε. Είναι μωρό.
Μάλιστα. "Ο Τσάμλεϋ βρήκε ότι δεν ύ-
πάρχει καλύτερο μέρος από μία ταβέρνα.
Προς μεγάλη μου έκπληξη διαπίστωσα ότι ή-
ταν γεννημένος ταβερνόβιος. Ποτέ δεν ξε-
χνούσε που βρίσκεται μία ταβέρνα.

"Ιδίως σε μία μικρή ταβέρνα, που πήγα-
με κάποτε, διασκέδασε εξαιρετικά. Δεν εί-
χαμε την ευκαιρία να την επισκεφθούμε ξανά
επί τρεις μήνες, αλλά, όταν κάποτε φθάσαμε
σε απόσταση ενός χιλιομέτρου απ' αυτήν
(πριν ακόμα την δούμε), ο Τσάμλεϋ άρχισε
να χορεύη από χαρά και να σφυρίζη.

"Όμως, έφτασε η θλιβερή μέρα, που ο
Τσάμλεϋ έπρεπε να μās εγκαταλείψει. "Ετοι-
μαζόμαστε για μία νέα έκστρατεία συλλο-
γής ζώων. "Όσο και να το θέλαμε, ήταν ά-
δύνατο να πάρωμε μαζί μας τον Τσάμλεϋ.
Προς μεγάλη μας άνακούφιση, δεν χρειάστη-
κε να τον παραδώσω στον ζωολογικό κή-
πο. Μία φίλη μās, η μίς Μπάνταμ, που είχε
ήδη έπτα χιμπάτζηδες, προσεφέρθη να τον
άναλάβει.

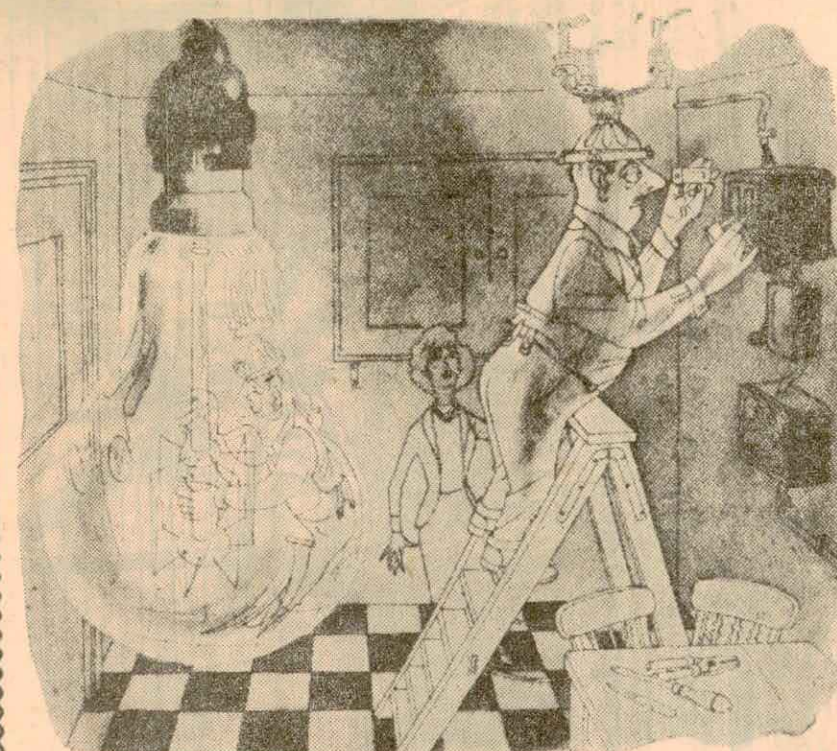
Τον ώδηγησαμε στην «πανσιόν» του, φρον-
τίζοντας να έχωμε μαζί μας ένα μεγάλο πα-
νέρι με παιχνιδία, μία βολίτσα με ρούχα,
και το πανέρι - κρεβάτι του, για να μη νοιώ-
θη ξένος στο νέο του περιβάλλον. "Εγκατε-
στάθη πολύ καλά και γρήγορα έπιασε νέους
φίλους.

Γυρίσαμε στο σπίτι, που μās φαινόταν
άδειο χωρίς αυτόν. "Οπότε, ξέραμε ότι,
πριν περάσει πολύς καιρός, θα ήταν πάλι
κοντά μας. Είχαμε ήδη πραγματοποιήσει μία
παλιά φιλοδοξία μās. Να έχωμε τον δικό
μας ζωολογικό κήπο, όπου να κρατάμε τα
ζώα, που φέρνομε πίσω. "Ο κήπος αυτός θα
είναι στο νησί Τζέρσεϋ, στο στενό της
Μάγχης.

"Ελπίζωμε ότι θα τον άνοιξωμε του χρό-
νου. Και, φυσικά, η μεγαλύτερη άτσαλιόν του
θα είναι ο Τσάμλεϋ.

"Ο Τσάμλεϋ προσπάθησε να φιλήση
τον έλεγκτή.

Το καντηλί έίχε μία κούφια βάση που ταίριαζε στο κεφάλι μου

ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ ΠΟΥ ΚΑΗΚΕ Η ΑΣΦΑΛΕΙΑ

Ο Ρότζερ Ουΐλλιγκ είχε άποδείξει ότι τα
κατάφερνε με τις δλάδες του ηλεκτρικού,
άλλά όχι και τούς...πράκτορες του έχθρου

ΤΟ ΦΩΣ του λίδιγγ-ρουμ έσβησε.
"Η τηλεόρασι άφησε ένα βουπό,
ή ακόμα μούρνε και εξαφανίστηκε.
"Όποτε είχε φθάσει η ώρα της αλη-
θείας: Θα μās βλινόνταν οι δολοφόνοι
εδώ στο ήσυχο και καταπρασινο χάμμερ-
σιθ. Μήπως κάποιος είχε κάνει κανένα
λανθασμένο υπολογισμό στις δοκιμές των
βομβών;

Στο φως του τζακιού κοιταχτήκαμε
αλληλοί. Και μετά η γυναίκα μου ξε-
φρασε με λόγια εκείνο που όλοι σκεφτο-
μαστε.

— Κάηκε η ασφάλεια. Πρέπει να τη
φτιάξω.

— "Ήμουν έτοιμος να σκαβώ, είπα με
άδριανόπερα. Άδωσ μου λίγο συμπόσκι,
το κατσαβίδι, κενόρυχο, και είμαι στη
διάθεσή σου.

"Όπως άποδείχθη άμως δεν ήταν τόσο
άπλο — κανένα βουλιά δεν είναι ποτέ
άπλο. "Όλο το ισόγειο ήταν βυθισμένο
στο σκοτάδι. "Ετσι, πριν καταπιαστώ
με την επιδιόρθωσι των ηλεκτρικών, έ-
πρεπε να βρω φως. Τα ηλεκτρικά να
γάρια των παιδιών ήταν η λύσι. Αλλά
όταν έπειτα από ήμισωρες έρευνες τα
βρήκαμε από το βάθος του κελυφτι-
κού δεν είχαμε λαμπάκι.

"Η επέκτασι των έρευνών απέδειξε ό-
τι όχι μόνο δεν είχαμε λαμπάκι — η γυναίκα
μαυ είπε πως σκόπευε να άγοράσει — αλλά
και τίποτα. "Ήμουν έτοιμος και να πω
σχετικά με τη νοικοκυρασύνη μερικών με-
ρικών, αλλά με πρόφτασε η γυναίκα μου.

— Μάλιστα, φώναξε. Το καντηλί
της τραπεζαρίας.

Για να άνοίξωμε τα κεία του ήμισω
φωτός με χορτοσάκι της σκούρας από
το τζάκι. Αλλά πότε ήρθε μια άπαι-
νή τις κακοτυχίες που σε κάνει να π-
σπύεις στη θέση Πρόνοια.

"Ανακάλυψα ότι το καντηλί είχε μία
κούφια βάση που καθόταν ίσα-ίσα στο
φως.

κεφάλι μου σάν κρόνος. Με άναμειμένο
κενύργιο, σκαρφάλασα στην άνεμόσκαλα
για να φτάσω στο ταμπλώ του ηλεκτρι-
κού.

"Έσβησε το διακόπτη και άνοιξα το
κουτί. "Ήταν εύκολο να βρω πιά ασφέ-
λεια ήθελε επιδιόρθωσι. Τις τράβηξα ό-
λες έδω ώσπου βρήκα ποιά δεν είχε σύρ-
μα. Αυτό όμως με έφερε αντιμέτωπο με
το σκοτάδι. (Συνέχεια στη σελίδα 45)

Τώρα πιά είμαι τελείως έξοπλισμένος
όταν καθώκοι μπροστά στην τηλεό-
ρασι.

— Τι ψάχνετε
τέτοιαν ώρα; ρώ-
τησέ ο Βάις.
— Ξαφνιασμένη ή
"Ιλζε γύρισε α-
μέσως και ψιθύ-
ρισε χαμογελα-
στά:
— Έναν άνδρα,

Η κατάσκοπος πού κατέκτησε τόν Χίτλερ

ΤΟΥ ΝΤΗΝ ΜΠΑΛΛΕΝΓΚΕΡ

ΙΛΣΕ ΣΟΥΛΤΖ

Από τὸ ὑπνοδωμάτιο
τοῦ ἴδιου τοῦ Χίτλερ
τὸ φιλόργυρο αὐτὸ
«κὼλ γκέρλ» παρέ-
διδε μυστικά εἰς
τοὺς συμμάχους

ΜΙΑ γλυκεῖα σεληνοφώτιστη νύχτα τοῦ
Ἰουλίου 1943, κατὰ τὶς ἑντεκα, ἡ "Ιλ-
ζε Σούλτζ, μιὰ ζωερὴ μελαχρινούλα,
περπατοῦσε σ' ἓνα μονοπάτι τοῦ πάρκου Κάν-
ζλερ τοῦ Βερολίνου.

Ένας νέος ἄντρας γλίστρησε πίσω ἀπὸ τὰ
δέντρα. Ἀρχισε νὰ περπατᾷ δίπλα στὴν "Ιλ-
ζε, Κάτι τῆς ψιθύρισε καὶ ἡ "Ιλζε πού ἤξερε
μόνο πῶς ὁ νέος ὀνομαζόταν Κάρλ, ἔγνεψε κα-
ταφατικά. Ὁ Κάρλ ἔχωσε τὸ χέρι στὴν τσέπη
τοῦ καὶ τράβηξε ἓνα φάκελλο. Τὸν ἔδωσε στὴν
"Ιλζε. Τὸν ἔβαλε μέσα στὴν τσάντα τῆς, βγά-
ζοντας ἀπὸ κεῖ ἓνα λεπτὸ κύλινδρο.

Περπατώντας ἀκόμη πλάι στὸν Κάρλ, τοῦ
ἔχωσε τὸν κύλινδρο στὸ ἀπλωμένο χέρι. Ἐκεῖνη
τῇ στιγμῇ μιὰ ἀγρία φωνὴ ἀντήχησε:

— Ἀλτ! Καὶ οἱ δύο...

Ὁ Κάρλ ἄφησε μιὰ βρισιὰ καὶ ὤρμησε πρὸς

(Συνέχεια στὴ σελίδα 40)

Η αδιαφορία των ανδρών της προκαλούσε τρομερή στεναχωρία, που νόμιζε ότι την νίκησε όταν την φίλησε ο Άντυ

ΙΑ ΠΡΩΤΗ φορά η Στέλλα Πόλλεν κατάλαβε πως ήταν άδραστη, στις 18 Μαρτίου, στις τεσσσεριςμιση το απόγευμα, στο δωμάτιο της πρώτης θέσεως, τη στιγμή που το τραίνο ήταν έτοιμο να ξεκινήσει από το σταθμό του Λονδίνου. Φορούσε ένα γκριζό φουστάνι, με ζακέτα μική, και μανύρα γάντια σουέτ, και κρατούσε μία μικρή καπελλίτσα, τόσο ελαφριά που να μπορούσε να τη σηκώσει στο ένα δαχτυλίο. Άλλα αφού υπήρχαν τεσσσερις κύριοι στο διαμέρισμα, σκέφτηκε πως θα έπρεπε να κάνει μόλις την κίνηση για να την βάλει στο δίκτυο, για να απευθύνουν να την βοηθήσουν. Έτοιμαζε κιόλας το γοητευτικό χαμόγελο που θα εύχαριστε τον ευγενή. Άλλα για μεγέλη της εκπλήξι — γιατί δεν είχε καταλάβει ακόμα πως είναι άδραστη — κανείς δεν φαίνεται να το πρόσεξε, κι έτσι που ξεκίνησε το τραίνο, δρόμισε στον καναπέ με την καπελλίτσα στα πόδια της.

Τα λεπτά, τα μίλια κυλούσαν. Άπιστευτο! Κανείς δεν της πρόσφερε να διαβάσει μία εφημερίδα, κανείς δεν της πρότεινε να ήθελε κλειστό το παράθυρο, ή αν την ενοχλούσε ο καπνός της πίπας. Ο πλάτος της από τα δεξιά, ίσα-ίσα που σήκωσε μία βαλτσάνα για να της κάνει τόπο. Αυτό μόνον. Βέβαια αυτό αποδείκνυε την αμετακίνητη της παρουσία, αλλά όχι την ουσιαστική, όχι με το νόημα πως βρισκόταν εκείνη εκεί, η Στέλλα Πόλλεν. Θά είμαι άδραστη, συλλογίστηκε με δυσπιστία η κυρία Πόλλεν. Και ξανακοίταξε τους συνταξιδιώτες — οι δύο ήταν δυσημένοι στην εφημερίδα τους, οι άλλοι δύο κοιτούσαν απ' το παράθυρο. Κατάλαβε λοιπόν, πως ήταν άδραστη.

Όστε της είχε συμβεί και αυτής. Συμβαίνει στις περισσότερες ώρες γυναίκες. Άφου στη μισή ζωή τους κάνουν μία τρεμακτική επιπόρση — σε κάθε άντρα που θα τις δει, ξέρουν τα κεφάλια παύουν να γυρίζουν, οι πύστες ν' ανοίγουν, οι εφημερίδες να χαμηλώνουν. Ο κλονισμός είναι βέβαια μεγάλος. Μολονότι όλες οι γυναίκες ξέρουν πως όλες οι άλλες γυναίκες θα χάσουν τελικά την ομορφιά τους, ο κλονισμός είναι πάντοτε μεγάλος. Τούλαχιστον, ανοίγει μία περίοδος αναστοχασμού που δεν είναι έτοιμες να την αντιμετωπίσουν οι περισσότερες ώρες για ναίκες.

Η Στέλλα έγινε πάλι όρατη, εξήντα επτά λεπτά αργότερα, όταν κατέβηκε στο σταθμό της.

Θέλετε να σας πιάσω τίποτα, κυρία Πόλλεν; την ρώτησε ο γέρο - άχθοφόρος, χωρίς να δώσει προσοχή στις δύο βαλτσές κάποιου άλλου ταξιδιώτη. Η Στέλλα γέλασε και τούδωσε την καπελλίτσα. Ήταν παλιό άστειο πως ο γέρο - Τζέιμς ήταν θαυμαστής της. Το ίδιο και ο γέρο - σωφέρ που περιέλαβε πάντα το ταξί. Στ' αλήθεια, ποιος δεν θαύμαζε την κυρία Πόλλεν στο Μπρεκινγκ; Στην αρχή σαν μία εκπληκτική ομορφιά, ύστερα σαν μία όμορφη νεαρή μητέρα, τώρα σαν προεξάρχουσα φυσιογνωμία της μικρής κοινωνίας. Είκοσι χρόνια την θαύμαζε το Μπρεκινγκ. Τίποτα δεν άξιζε όσο η τόπική φήμη. "Αν οι κύριοι στο σταθμό την ήξεραν, σίγουρα θα την εύρισκαν απάραμιλλη.

Καλύτερα να τυλιχτεί με την κουβέρτα. Δεν θέλουμε να μάς κρυώσετε, της είπε ο σωφέρ.

Ολαένα γίνονται περισσότερο όρατη εκείνο το βράδι. Έβλεπαν ένα μικρό γεύμα στο σπίτι τους. Με τα κομπλιμέντα των προσκαλεσμένων η Στέλλα ένοιωσε να ξαναγυρίσει η ζωντανία στην ομορφιά της, στις χειρονομίες της, στη φωνή της.

Είναι δεκαεπτά χρονών η Πάτυ! Όχι, δεν το πιστεύω, φώναξε η κυρία Μπράντνι. Άδύνατο, πές μας την αλήθεια. Την υιοθέτησε.

Η Στέλλα έριξε μία ματιά στον δρο Ουέλλας. Αυτός είχε φέρει την κόρη της στον κόσμο. Και το ήξερε βέβαια αυτό η Μέγκ Μπράντνι. Όσο, το κομπλιμέντο ήταν ειλικρινές. Το διάβαζε στο βλέμμα της Μέγκ.

Μά φτάνει να την κοιτάξετε, είπε η κυρία Ουέλλας. Δεν βλέπετε πόσο μοιάζει η Πάτυ της Στέλλας. Είναι τόσο όμορφη.

Τ' ακούς, Έντουαρντ; ρώτησε η Στέλλα.

Από τη θέση του στην κορυφή του τραπέζιου ο Έντουαρντ Πόλλεν της χαμογέλασε χωρίς να της απαντήσει. Αυτός ποτέ δεν έπαιρνε μέρος στις ανάγκες κουβεντούλες. Ήταν ένας επιτυχημένος και γι' αυτό πολυσύχναστος νομικός σύμβουλος κάποιων εταιριών. Στα γεύματα φούντιζε μόνον για το κρησί.

Η Πάτυ, έτοιμη τη στιγμή, πρόσθεσε η Στέλλα μ' ένα στεναγμό, σκαφαλώνει στις Άλπει με εξή μοντάχλους. Έγώ ποτέ μου δεν έκανα κάτι τέτοιο.

Με τέτοιες γάμπες! Ευτυχώς όχι, μουρμούρισε ο Φρέντυ Μπλάιρ, πίσω από την πετσέτα του. Η Στέλλα τον κοίταξε επιτιμητικά. Ο Φρέντυ ήταν θαυμαστής της αυτής της εποχής και επέτρεπε στη γλώσσα του ώριμους άρσους. "Κάποια μέρα θαχω φασαρίες μαζί σου", συλλογίστηκε η Στέλλα.

Την ώρα που έφυγαν οι καλεσμένοι η Στέλλα ήταν όσο κάθε άλλη φορά όρατη.

Άλλα πριν πλαγιάσει έκανε κάτι παράξενο. Ξαναφόρεσε, ό,τι φορούσε στο ταξί και κοιτάχτηκε στον καθρέφτη. "Ακόμα κι"

ο καθρέφτης την καλούσε. Τα μάγουλά της ήταν κόκκινα. Το πρόσωπό της άφου, όσο και οι γάμπες της. "Θά ήμουν κουρασμένη στο ταξί", είπε μέσα της η Στέλλα. Πως να μη κουρασθεί έπειτα από τόσα μόνια στο μαγαζί; Και πάσες σαραντάρες, αλήθεια, μπρενν να λάμψουν σε μία δεξίωση; Ήταν ανάγκη να φοβηθ πως θα είχε φασαρίες με τον Φρέντυ; Το περιστατικό ήταν μοναδικό, κι έπρεπε να το ξεχάσει όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.

Με την ρομπά της ήταν ακόμα ωραιότερη παρά με την οραδινή της τουαλέτα. Κατέβηκε να συναντήσει τον άντρα της. Ο Έντουαρντ πάντοτε έφερνε στο σπίτι δουλειά και ήταν ικανός έπειτα από μία διασκέδαση να καθήσει δυο - τρεις ώρες ακόμα στο γραφείο του. "Φτωχό μου αγόρι", συλλογίστηκε με στοργή η Στέλλα καθώς κατέβαινε να τον αναγκάσει να βγει να πλαγιάσει.

Όπως το είχε φανταστεί, η πόρτα του γραφείου ήταν φωτισμένη. Την άνοιξε αδάρυδα. Ο Έντουαρντ ήταν στρωμένος στο γραφείο του, ανάμεσα σε έγγραφα, και το μεγάλο φαλακρό κεφάλι του σκυμμένο πάνω τους με περιεργότητα. ΕΤΙ θαυμάσιος που είναι, σκέφτηκε η Στέλλα. Αλήθεια, δεν είχε σκεφτεί ποτέ να έχη καλύτερο σύζυγο. Οι διάφοροι Φρέντυ, δεν αποτελούσαν απειλή για τον Έντουαρντ Πόλλεν. Η Στέλλα αγαπούσε τον άντρα της και αδημονούσε τώρα να τον πάρει μαζί της.

Έντουαρντ, είπε τυφρώτα. Είναι μία σχεδόν. Δεν μπορεί να δουλέψει σου να περιμένει αύριο.

Το δωρ κεφάλι αναστήθηκε. Ο Έντουαρντ Πόλλεν έδειξε πως τον ενοχλούσε η διακοπή, αλλά σαν να μη πρόσεξε την παρουσία της γυναίκας του. Το ίδιο θα τον ενοχλούσε και το νιαούρισμα μιας γάτας στο παράθυρο. Ούτε είδε την Στέλλα δίπλα του. Σά να ήταν άδραστη.

Την πρόσθεσε όμως όταν στάθηκε πάνω του. Τότε έβλεπε όλα τα έγγραφα σ' ένα ντασιέ.

Αγάπη μου, πρέπει να κοιμηθεις, του είπε η Στέλλα. Θέλεις να πάθεις καμιά θρόμβωση, ή τίποτα άλλο; Έλα να πλαγιάσεις μαζί μου.

Και δίχως να το καταλάβει, πρόσθεσε: Μπορείς να με δεις; Φυσικά, και σε βλέπω. Φυσικά, αναγκάστηκε να μείνει κοντά της.

Φυσικά, αφού πιάσω τόπο. Άλλα μπορείς να δεις μέσα μου; τον ρώτησε χωρίς να μπορέσει πάλι να συγκρατήσει τη γλώσσα της.

Είσαι κουρασμένη, της είπε. Το πάρτυ, τα μόνια στο Λονδίνο... Έτσι έπρεπε να βρίσκεσαι στο κρεβάτι.

Η Στέλλα γέλασε στο δωμάτιό της.

Για να πάρει την αλήθεια, το γεγονός ότι ήταν άδραστη στον άντρα της την αναστάτωσε πολύ περισσότερο απ' ό,τι το γεγονός ότι ήταν άδρατη στους τεσσσερις κύριους του τραίνου. Ωστόσο, λογικεύτηκε γρήγορα και το δικαιολόγησε. Οι σύζυγοι συνήθιζαν τόσο την παρουσία της γυναίκας τους, ώστε δεν την κοίταζαν πιά. Το άστειο ότι το καινούργιο φόρεμα περιείχε απαρτήρητο από τον σύζυγο, είναι τόσο παλιό όσο και ο κόσμος. Άλλα μήπως και με το Μπρεκινγκ συνέβαινε κάτι ανάλογο; Δηλαδή, μήπως την θαύμαζαν επειδή είχαν συνηθίσει να την θαυμάζουν; Αυτή η δεύτερη έκδοχή τη βασάνισε αρκετά όλες τις επόμενες ημέρες.

Έτσι όταν η Πάτυ γύρισε στο σπίτι, η Στέλλα Πόλλεν βρισκόταν σε μία παράξενη κατάσταση. Έπρεπε να δεβαιώσει τον εαυτόν της ότι ήταν όρατη.

Η Πάτυ πέταξε την παλιά ζακέτα της και τον μάλλινο σκούφο της και αναδύθηκε σαν μία διαφήμιση ενός λιστιπούτου καλλυνής.

Καλό μου παιδί, πέρασες ώραία; φώναξε η Στέλλα Πόλλεν.

Υπέροχα! είπε η Πάτυ. Δες πως μαύρισα.

Μά πως ήλθες, από το Λονδίνο; ρώτησε η Στέλλα.

Μ' έφερε με το αυτοκίνητο ο Άντυ, έκανε μία γκριμάτσα η Πάτυ.

Ο Άντυ;

Ήταν στην Έλβετία. Είναι άπασις. Δεν θέλει να έλθει μέσα.

Η Στέλλα το κατάλαβε άμέσως. Το είδε πεντακάθαρο. Να ανταγωνισθεί την κόρη της, ήταν βέβαια αδύνατο — ωστόσο αυτός ο άγνωστος νέος δεν θ' αποτελούσε ένα θαυμάσιο πείραμα για να τον προσέβει στον κατάλογο των διαφόρων θαυμαστών της;

Δεν είμαστε μακριά από την Όξφορντ. Μπορεί να με συνοδεύσει στο κρίκετ και στις συναυλίες, σκέφτηκε η Στέλλα. Δεν ήθελε να παραδεχτεί πως ήταν άπασις, όπως της το είπε η Πάτυ. Άλλα τι τύχη, που τον βρήκε η Πάτυ!

Μη λές άκοσιες, χρυσή μου, είπε η Στέλλα στην κόρη της. Άφου σε έφερε από το Λονδίνο, πρέπει να περάσει. Νό καθήκον μαζί μας να φάμε. Πήγαινε να τον φέρεις.

Μά δεν είναι πολύ νέος; μουρμούρισε ο Φρέντυ Μπλάιρ. Η

Στέλλα κοίταξε στην άλλη άκρη του σαλονιού όπου συζητούσαν ο Άντυ με τον άντρα της. Πόσο είχε καλύτερέψει μέσα σε εξή μήνες. Ήταν ακόμα αδύνατος, έπρεπε (πως αλλιώς) να φοράει ακόμα γυαλιά — αλλά τώρα στεκόταν πιο εύπαρουσιαστα. Και τί διασκεδαστικός που ήταν τώρα που τούχε χαρίσει αυτοπεποίθησι.

Το φοιτητάριό σου, πρόσθεσε χωρίς λόγο ο Φρέντυ.

Δεν είναι πιά φοιτητής, είπε η Στέλλα. Πήρε το πτυχίο του. Τώρα έχει μία πολύ καλή θέση.

Το καημένο το παιδί θα τα καταφέρει, μουρμούρισε ο Φρέντυ.

Είμαι σίγουρη. Ο Έντουαρντ λέει πως είναι εξυπνός. Τον εκτιμά πάρα πολύ, του άποκριθηκε ήρεμα η Στέλλα.

Και ήταν αλήθεια. Όλα είχαν έλθει τελείως όμαλά. Δεν χρειάστηκε να κουνήσω ούτε το δαχτυλάκι μου, συλλογίστηκε η Στέλλα, πράγμα που αν δεν ήταν αλήθινό, ήταν σχεδόν αληθινό. Ο Άντυ ήταν τόσο αδέξιος και συνταλαμμένος όλη εκείνη την πρώτη βραδιά, που αναγκάστηκε να τον ξεκουνήσει λιγάκι, ενώ η Πάτυ κουβεντιάζε με τον πατέρα της.

Το επόμενο πρωί της είχε τηλεφωνήσει για να την ευχαριστήσει για το δείπνο, και για να της ζητήσει να πνε σε ένα κοντσέρτο. Κοντσέρτο! Ταίριαζε τόσο πολύ με ό,τι είχε φανταστεί που για μία στιγμή δεν κατάφερε ν' απαντήσει.

Ήν βαριέστε μήπως; την ρώτησε ανήσυχος ο Άντυ.

Όχι, όχι, κάθε άλλο.

Καθόλου δεν βαρέθηκα. Τη διασκέδασε μάλιστα, τόσο που η Πάτυ ξεδήλωσε, ανοίχτά την αποδοκιμασία της.

Μά πως το ανέχεσαι μητέρα, να σε βλέπουν ξανά μαζί του; την είχε ρωτήσει η Πάτυ.

Αγαπητή μου είναι τόσο χαριτωμένος. Και τυχαίνει βλέπεις να μ' άρεση η μουσική.

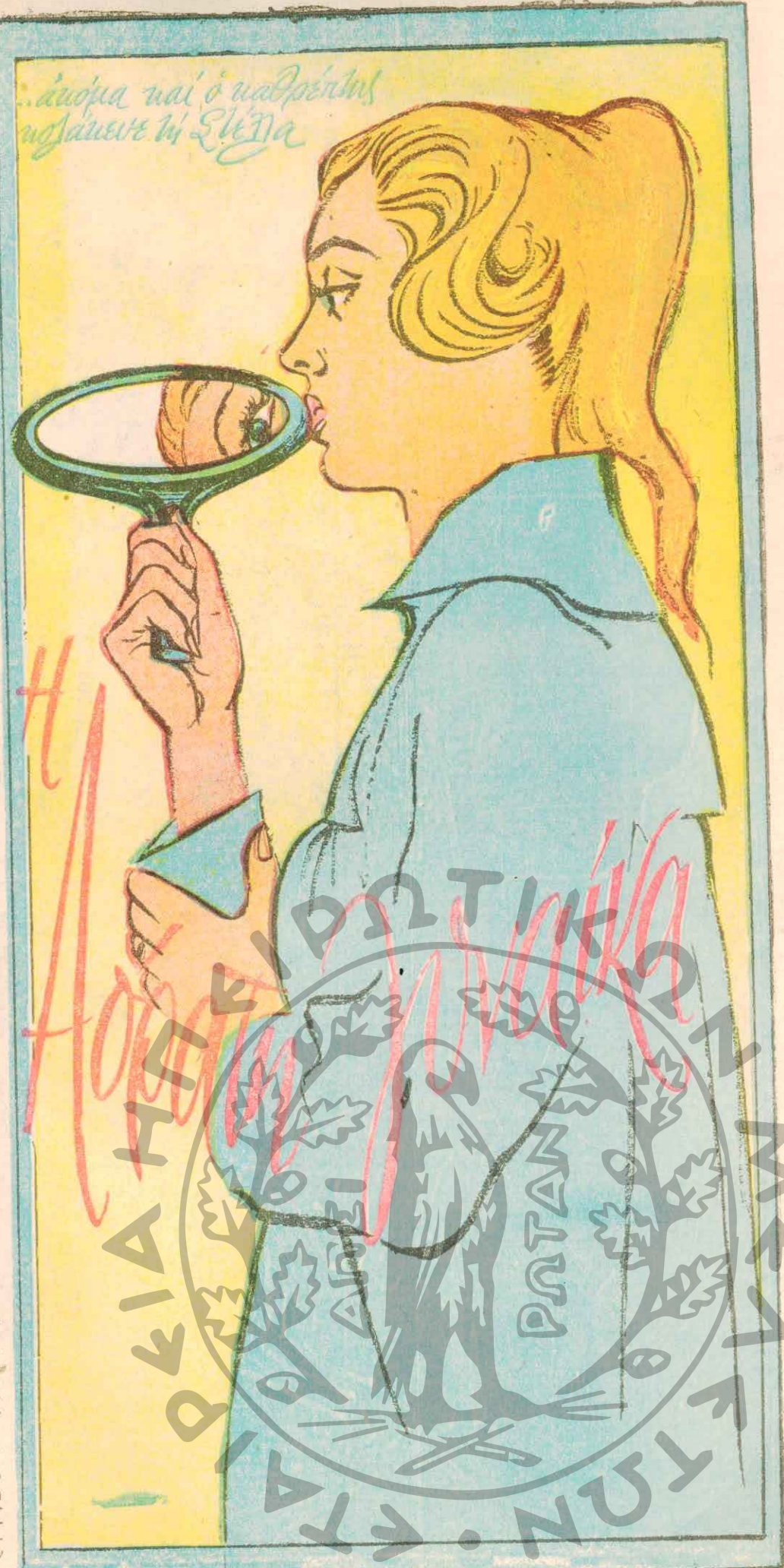
Συνεχώς ξεφυσάει την μύτη του, είπε η Πάτυ με αποστροφή. Στην Έλβετία τον είχαμε βγάλει η Σταγόνα.

Πραγματικά, ο Άντυ φούσους όλη την ώρα τη μύτη του, χωρίς να χρειάζεται. Άλλα δεν ήταν παρά ένα νευρικό ελάττωμα και η Στέλλα ήταν τόσο μεγαλύτερη του που δικαιολογούσαν να του πη να το σταματήσει. Εμπιστεύτηκε τον εαυτό του στα χέρια της. Μονάχα όμως στις αρχές έγινε η υπόμνησι αυτή της διαφοράς στην ηλικία. Σε λίγο, από «κυρία Πόλλεν» έγινε «Στέλλα» και από προστάτισσα, χορομένη σύντροφος. "Αν και εξακολουθούσε να τη συμβουλεύεται για το χρώμα στις κάλτσες του, για το νέο του κοστούμι και για το κάθε πότε έπρεπε να κουρεύεται. Τον συμβούλευε ακόμη να βγάλει τα γυαλιά του όποτε δεν τα είχε πραγματική ανάγκη.

Έχεις εξυπνο βλέμμα, του είχε πη.

Καμιά νεαρή κοπέλλα δεν θα μπορούσε να του εμπνεύσει τόσο εμπιστοσύνη στον εαυτό του. Ήταν λίγο πνευματικά υπεροπτικός και το άδιστα του πτυχίου του, δεν

(Συνέχεια στη σελίδα 47)

Τυχодиώκτης

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο Τζώρτζ Γουόλντρον, ένας μικρός 14 χρονών, μόλις σκατώνονται όλοι οι δικοί του, καταφεύγει στο σπίτι του λοχαγού Έγκερτον, σε μια άριστοκρατική συνοικία του Λονδίνου, όπου και προσλαμβάνεται υπηρέτης. Έννι χρό-
νο αργότερα, το παλιό χωμίνι έχει μεταμορφωθεί σε συμ-
ποθητικό νέο. Μία βραδιά γνωρίζει τον δίσκον ήθετοιο Τζάκ Ντεσμπόρο.

2ον

ΑΣ ρίξουμε τούτους τούς βρωμερούς στο πέλαγος.
Χτυπάτε τούτα τὰ κεφάλια τῆς Γαλλίας,
αὐτοὺς τούς πεινασμένους ζητιάνους
πού βαρύναν τὴ ζωὴ τους...»

Δίχως νὰ καταλάβῃ, μέσα στὴν ἑξάφί του, πὼς ὁ Ντεσμπό-
ρω, ξαφνιασμένος ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητὴ χειμαρρῶδη ἀπαγγελία
του, εἶχε πᾶναι ὁ ἴδιος νὰ φωνάζῃ, ὁ Τζώρτζ συνέχισε μὴ ἐν-
θουσιασμός, ἀκούγοντας τὸν ἴδιο τὸν ἥχο τῆς φωνῆς του καθὼς
ἀντηχοῦσε μέσα στὴ σιγαλιά τῆς σκοτεινῆς νύχτας:

«Χτυπάτε, τοξότες, χτυπάτε μὲ τὰ βέλη σας στὸ κεφάλι,
ζητηνιστὰς τὰ περήφανα ἄτια σας
καὶ ριχτήτε στὸ αἷμα».

— Σίγουρα, τοῦ εἶπε ὁ Ντεσμπόρω ὅταν τελειώσε ὁ Τζώρτζ,
ὅλοι οἱ λησταὶ τῆς γειτονιάς θὰ τὸ ἔβαλαν στὰ πόδια, νομίζοντας
ὅτι εἴμαστε τουλάχιστον ἕνας λόχος ἀρματομένων ὡς τὰ δάντια.
— Μὲ συγχωρεῖτε, μουρμούρισε ὁ Τζώρτζ. Παρασύρθηκα
ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό μου, γιατί ἔλεπετε ἔξω ὅλο τὸ ἔργο ἀπ’
ἐξω.

— Ἐνας ἀνυπόμονος, ἔ; Ποῦ φλέγεται νὰ θριαυδεύσῃ;
— Πραγματικά, ἀλλὰ εἶναι μόνον ἕνα ὄνειρο κ. Ντεσμπόρω.
— Ζῆσε μὲ τὰ ὄνειρά σου, νεαρό, τοῦ χτύπησε φιλικὰ τὴν
πλάτη. Γιατί ἀπὸ τὰ ὄνειρά μας χτίζεται πολλές φορές ἡ πα-
ραγωγικότητα.

Σεῖνισης μὲ μεγάλα δῆματα, καὶ ὁ Τζώρτζ εἶδε σὲ λίγο νὰ
μπαίνουν σὲ μιὰ ἀλλή πού τὸν ὡδήγοῦσε σ’ ἕνα πλακόστρωτο
διάδρομο.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΚΤΟ

— Βρίσκεσαι τώρα στὸ «Μικ Ὁ Λάντερν», εἶπε ὁ ἡθοποιὸς
στὸν Τζώρτζ. Εἶναι μιὰ ταβέρνα κάθε ἄλλο παρὰ καθαρή, ἀλλὰ
μοῦ ἀρέσει νὰ ξεκουράζω τὸ ἑλισσόμενο κεφάλι μου τὶς νύχτες.
Ντόλ! ἔβαλε μιὰ φωνή.

Χρειάστηκε νὰ φωνάξῃ κάμποσο ἀκόμα ὥσπου νὰ παρουσιά-
σῃ μιὰ εὐκίνητη μαυρομάτα πού ριχτήκε στὴν ἀγκυλιά του.

Ἡ πιὸ φλογερὴ ξελογιάστρα πού ἔχω συναντήσῃ, τοῦ
εἶπε ὁ Ντεσμπόρω. Καὶ ἔχω θαρῶ κάποια πέτρα στὰ ζυγῆματά
τοῦ ἔρωτα.

Ἡ Ντόλ χαχάνισε καὶ ξεφώνισε ἀπὸ χαρὰ. Τέλος ξεκαθλίστ
ἀπὸ τὸν παράφορο ἐναγκαλισμὸ τοῦ ἡθοποιῶ.

— Σ’ ἀρέσει νὰ μὲ καλοπιάνῃς, Τζάκ Ντεσμπόρω, ἀρ-
χίσε ἀλλὰ ἐκείνος τὴν ἔκοψε.

— Σὲ καλοπιάνω, ρουθύνισε τονίζοντας τὸ θυμὸ του. Τί
περιεργὴ λέξι γιὰ νὰ περιγράψῃς τὰ δλονύχτια γλέντια μας.

Ἐκανε πάλι νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ, ἀλλὰ ἐκείνη τὸν ἔσπρωξε μὲ
τὸ παχουλὸ ἀλλὰ γεροδεμένο χέρι της.

— Ὅχι, τόσο δυνατά, τὸν προειδοποίησε ριχνοντας πίσω τῆς
μιὰ ματιά. Θὰ σ’ ἀκούσῃ ὁ ἄντρας μου.

Ὁ Ντεσμπόρω ἔβαλε τὸ δάχτυλό του πάνω στὰ κόκκινα, σαρ-
κώδη χεῖλιά της.

Μὴν ἀποκαλύπτεις τίς ἀμαρτίες μας σὲ τοῦτο τὸ ἄδικο
παιδί, φώναξε θραχιά. Εἶναι ἐνθερμος σπουδαστὴς τῆς ἀρρα-
τικῆς τέχνης, καὶ ἐλπίζω ἀμύλντος ἀπὸ χυδαῖες τέχνες. Τὸν ἔχω
προσκαλέσει νὰ μοιραστῇ μαζί μου τὸ φτωχικὸ μου τραπέζι.

— Τὸ φαί σου εἶναι εἰσιμὸ.
— Καὶ ἐπειτα, τῆς ἔκλεισε τὸ μάτι, ὅταν εἰτοιμαστῇ καὶ
σύ... Μὰ πόσο πρέπει νὰ περιμένω γιὰ νὰ σὲ χαρῶ; Χτες τὴ
νύχτα θαρῶσα πὼς ποτέ...

Χτες τὴ νύχτα ἔκανα μιὰ ὥρα γιὰ νὰ σὲ ξυπνήσω ἀπὸ
τὸ λήθαργο πού εἶχες πέσει. Καὶ θὰ γίνῃ τὸ ἴδιο ἀπὸψε, μ’ αὐ-

τὸ τὸ φαρμάκι πού φτιάχνεις σὲ δωματίό σου.

— Σπείσε τότε, ἀγάπη μου, γιὰ νὰ μὴν προ-
φτάσω νὰ γίνω σφουγγάρι.

Ὁ Ντεσμπόρω ὡδήγησε γελώντας τὸν Τζώρτζ
σ’ ἕνα μικρὸ δωμάτιο, πού φωτιζόταν ἀπὸ τρία
σπερματῆτα. Τρομερὴ ἀταξία βασίλευε καὶ μέσα.
Ἐμοιαζε κάπως μὲ τὸ χάος πού εἶχε δεῖ στὸ να-
μαρὶνι τοῦ θεάτρου. Μόνο πού ἐδῶ ἦταν χειρότερη
ἀνακαταστροφή. Ροῦχα, εἰβλία, χειρόγραφα, πα-
πούτσια ἦσαν πεταμένα ὀλόγυρα, σὰν νὰ τὰ εἶχε
ἀνακατώσει κάποια σφοδρὴ ἀνεμοθύελλα. Στὸν
τοῖχο ἀκουμποῦσε ἕνα τραπέζι, ἀπ’ ὅπου εἶχαν
σπρώξῃ τὰ χαρτιά καὶ τὰ εἰβλία, γιὰ ν’ ἀκουμπή-
σουν ἕνα δίσκο μὲ φαγητό. Τὸ τζάκι ἀναβε ζωνόρ
καὶ ἡ ἀτμόσφαιρα γινόταν πιὸ δυσάρεστη ἀπὸ τὴν
ἐσθρὴ μυρωδιά πού ἔβγαλε ἀπὸ μιὰ πλὴνη χύτρα
πάνω στὴ φωτιά.

Ὁ Ντεσμπόρω σήκωσε τὴ χύτρα ὡς τὴ μύτη
του καὶ ρουθύνισε μ’ ἔκστασι.

— Νέκταρ! ρούφηξε ἑαδία. Δώσε μου ἕνα
κουτάλι. Ἀλλὰ ἔαφνον συνωφρονώθηκε. Μποροῦτε
νὰ γίνῃ καλύτερο, εἶπε. Ἐφαῖξε ὀλόγυρα ἔφαγε ἔ-
φα μπουκάλι μὲ κονιάκ καὶ τὸ ἄδειασε ὅλο μέσα
στὴ χύτρα.

Οἱ ἀναθυμιάσεις ἀπὸ τὸ μῆγμα τῶν ποτῶν πού ἔβραζε, εἶχαν
ἀρχίσει νὰ χαλίζουν τὸν Τζώρτζ. Κοιτούσε μὲ ὀρθάνοιχτα μάτια
τὸν Ντεσμπόρω πού, σκυμμένος μπροστὰ στὴ φωτιά, ἀνακάτω-
νε τὸ τσουκάλι.

Ἡ τελευταία προσθήκη τὸ ἔκανε τέλειο, τοῦ εἶπε ὁ ἡθο-
ποιὸς καὶ ἀνασαινοντας ἐκστατικά τοῦ πρόσφερε μιὰ κουτάλι.

— Δοκίμασε καὶ μόνος σου, νὰ μοῦ πῇς.
Σὰν ὑπνωτισμένος ἀπὸ τὸ λαμπρὸ ἐλέμμα τοῦ ἄλλου, ὁ Τζώρτζ
προχώρησε καὶ πῆρε τὸ κουτάλι. Τὸ ὄργρ ἔπρεσε αὐτὸ μέσα στὸ
λαρῦγγι του, πού τοῦ φάνηκε ὅτι πῆρε φωτιά. Καθὼς ἔβηκε
καὶ ξεφυσῶσε, ὁ Ντεσμπόρω τὸν κοιτάζε ἐπιτημητικά.

— Βλέπω εἶσαι νεοφώτιστος σ’ αὐτὰ τὰ ζητήματα. Κόνη-
σε τὸ κεφάλι ἀπογοητευμένος. Δὲν πειράζει, δὲν πρέπει νὰ ἀ-
ριμεύουμε καὶ σπουδαία πράγματα ἀπὸ τὸν ἀγύρο. Θὰ δοκι-
μάσω καλύτερα μόνος μου.

Κατόπι μιὰ μεγάλη γουλιά.
— Σὲ ξαναγινώνει, ἀποφάνθηκε καὶ προχώρησε ἔαφνον κα-
ταπάνω στὸν Τζώρτζ πού τὸν παρακολουθοῦσε ἀνησυχος. Τὰ
μαύρα μάτια τοῦ ἡθοποιῶ πετάχτηκαν. Ἐγείρε δαυὺς στὸν ὦμο
τοῦ Τζώρτζ.

Ἐπειτα μὲ μεγάλη προσπάθεια, ὁ ἡθοποιὸς παραπάτησε, τα-
λαντεύθηκε, ἔφτασε ὡς τὸ κρεβάτι στὴ γωνία, καὶ σορλιάστηκε
δαριά πάνω στὰ εἰβλία καὶ τὰ χαρτιά πού τὸ σκεπάζαν. Γύρισε
ἀνάσκελα καὶ λύνοντας τὸ παντελόνι του, τραβῆξε τὸ πουνάμισο
καὶ ἄρχισε νὰ τρίβῃ τὸ στομάχι του μὲ τὰ δύο του χέρια, ἀνα-
στενάζοντας καὶ δογγώνοντας δαριά.

Ὁ Τζώρτζ στεκόταν τρομαγμένος κ’ ἀναποφάσιτος, μὴ ἔ-
ροντας τί νὰ κἀν. Ἀλλὰ ἐκείνη τὴ στιγμή ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ
παρουσιάστηκε τὸ παχουλὸ πρόσωπο τῆς Ντόλ. Κοιτούσε ἕνα
μπουκάλι κρασί. Ἐρρίξε μιὰ ματιά στὸν ἄντρα πού ἐξερῶσε
στὸ κρεβάτι καὶ ἀπίθωσε τὸ μπουκάλι.

— Δὲν θὰ τοῦ χρειαστῇ πιὰ, εἶπε καὶ ζήγωσε στὴ γωνία.
Ὁ ἡθοποιὸς μουγγαίξε φρεϊχτά, τὰ μάτια του γύρισαν στὴν
γυναικα πού ἔσκαψε πάνω του.

Πεθαίνω, Αἰνῶπος, πεθαίνω, μουρμούρισε.
— Τί νὰ κάνουμε τώρα; ξεφώνισε ὁ Τζώρτζ τρομοκρατημέ-
νος κ’ ἄδραξε τὴν Ντόλ ἀπὸ τὸ μπράτσο.

Σταβδώνοντας τὸ πτόμα ὁ Ντεσμπόρω, γύρισε μὲ συσπόμε-
ς ἀγωνίας κατὰ πάνω του.

Ἀρσὲς μὰς, μικρὲ, εἶπε μὲ μιὰ δραματικὴ οἰμωγή. Σ’
αὐτὴ τὴν ὀνιστὴ στιγμή τῆς τραγωδίας, ἡ Κλεοπάτρα καὶ ὁ
Ἀντόνιος πρέπει νὰ παίζουν τὴ σκηνὴ τους μοναχοί. Ἀσε μας,
εἶπε. Ἀπ’ ὅσα εἶδες ἀπὸψε χύμισαν τὴν ψυχὴ σου μὲ οἶκτο
καὶ τὸ πνεῦμα σου μὲ θαυμασμό, καὶ θέλεις νὰ μῆνεις περισσό-
τερα γιὰ τὴν καρδιά πού πάλαι κορυβὰ στὸ στήθος ἐνὸς ἡθο-
ποιῶ; ἔλα ἔνα ἀπὸ Σμόκ. Ἀλλὰ, ὅπου ὁ Τζάκ Ντεσμπόρω θὰ
σὲ δεχτῇ μὲ ἀνοικτὲς ἀγκάλες.

Δὲν θὰ πεθάνῃ; ρώτησε ὁ Τζώρτζ τὴν γυναῖκα.

Ποῦ χαμογέλασε γιὰ νὰ τὸν καθησυχάσῃ.
— Ὅχι. Δὲν εἶναι ἡ ποιετὴ φορὰ πού τριβεῖ αὐτὸ τὸν ρόλο
ὁ Τζάκ Ντεσμπόρω. Ἰσα-ἴσα εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀγαπη-
μένους τὸν ὀθόνος. Θὰ τοῦ δώσω ἕνα ἐυστικό καὶ σὲ λίγο θὰ
οὐρελιάξῃ νὰ τοῦ φέρω νὰ φαῖ καὶ τὰ τοῦ προσφύου καί... ἄλ-
λες διασκεδάσεις.

Τοῦ ἔχασε στὸ χέρι ἕνα χουμάτι γραμὴ καὶ τὸ ποδι μὴς κ’
τας, καὶ ἡ πόρτα ἔκλεισε πίσω ἀπὸ τὴν πλατὴ τοῦ Τζώρτζ.

Παχυνέοντας πέρασε πάλι ἀπὸ τὸν μακρὸ διάδρομο καὶ
ἔβηκε στὴν αὐλὴ τοῦ «Μικ Ὁ Λάντερν», ὅπου ἔμεινε μερικὲς
στιγμὲς ἀνασαινοντας ἑαδία τὸν ἀέρα τῆς νύχτας. Ἐπειτα ἔβη-
κε στὰ σκοτεινὰ σοκάκια κ’ ἄρχισε νὰ τρέχῃ κατὰ τὴν πλατεῖα
Μέριον, ἐνῶ ταυτόχρονα καταβρόχθιζε πενηντάμισο τὸ κοτ-
σάκι καὶ τὸ γραμὴ. Τὸ μυαλό του ἦταν ἀκόμα παρημένο μὲ τὰ
θεάματα τούτης τῆς νύχτας.

Ἡ ὀρχοση τοῦ θεάτρου, ἡ μουσικὴ, τὸ ἔργο, ὁ Τζάκ Ντε-
σμπόρω — θαρῶνος καὶ μεγαλοπρεπὴς — τὸ κομποπλημμυρισμέ-
νο καμαρίνι, ἡ μυρωδιά τοῦ μακιγιάζ, οἱ θεατρίνες πού χαχάνι-
σαν καὶ τὰ καλακυντικά λόγια τὸν δανδύων, δὲν ἔφευγαν ἀπὸ
τὴ σκηνὴ του. Ὁμιλοῦσαν κάθε τόσο μέσα του, πὼς μιὰ μέρα
θὰ γινόταν κ’ αὐτὸς ἡθοποιός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

Ἐκείνος ὁ χειμώνας στὸ μέγαρο τῆς πλατεῖας Μέριον, φά-
νηκε στὸν Τζώρτζ σὰν ἕνα ἀπίστευτο ὄνειρο. Ὅλες οἱ μέρες

(Συνέχεια στὴ σελίδα 40)

Πραγματική
Περιπέτεια

Ο Τζέιμσον ανε-
σκήρτησε καθώς
είδε να τραβάνε
την Καρλ ό τ α.
Αλλά ήξερε πως
κάθε άποστολή κι-
νησι ίσοδυναμεί-
σε με θάνατο.

Αίχμαλωτοι των ΘΑΒΑΝΤΕΣ

Στις 28 Αυγούστου 1958 τρεις μισοπεδαμένοι άνθρωποι
σύρθηκαν στο χωριό Αραγκουαϊάνα των Θαβάντες. Ήταν
από τους ελάχιστους λευκούς που επέστρεψαν ζωντανοί...

ΤΟΥ ΤΖΕΪΜΣ ΚΟΛΛΙΕΡ

Ο ΦΡΑΝΚ ΤΖΕΪΜΣΟΝ εύρισκε τις νύχτες στο Ρίο
Ίανέιρο διασκεδαστικές. Η θερμοκρασία ήταν
πάντα ευχάριστη και το τζιν δεν σταματούσε να
ρέη. Ωστόσο δεν ήταν ολότελα ικανοποιημένος από την
κατάστασι. Τον είχαν στείλει στη Βραζιλία για έπαυ-
γελματικούς λόγους — ήταν μηχανικός — και όχι για
να πίνη. Και η αναγκαστική άργία που συνεχίζονταν
επί έβδομάδες λόγω έλλειψως ώρισμένων υλικών,
δεν του άρεσε. Αλλά χάρις σε μερικούς άρμόδιους
του παραρτήματος της εταιρίας του στο Ρίο, περ-
νούσε τον καιρό του ευχάριστα, συναντώντας στα ά-
ριστοκρατικά καφέ της πρωτεύουσας μερικούς από
τους λαμπρούς και κάπως άγριους νεαρούς.
Ετσι τη νύχτα της 26ης Ιουλίου 1958, ο Φράνκ
Τζέιμσον στεκόταν στην βεράντα ενός ρετιρέ του
Ρίο, κοιτώντας στα πόδια του τα λαμπρά φώτα της
πολιτείας με φόντο το σκοτεινό κάλπο, στο βάθος.
Πίσω του, στο μοντέρνο λίδινγκ-ρούμ, καμιά εί-
κοσαριά άτομα με επίσημο ένδυμα συζητούσαν ζωηρά
(Συνέχεια στη σελίδα 26)

ΤΟ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΒΙΒΛΙΟ

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ Όπενσού γινόταν έ-
ξω φρενών όταν τον αποκαλούσαν
πνευματιστή ή οπαδό του πνευματι-
σμού. Άλλα το ίδιο εύκολα θυμά-
ναι όταν τον θεωρούσαν έχδρο του πνευματι-
σμού. Είχε αφιερώσει τη ζωή του στην έξε-
ταση των ψυχικών φαινομένων και δεν άφηνε
κανέναν να μαντέψει αν τα θεωρούσε πραγμα-
τικά ψυχικά φαινόμενα ή απλά φαινόμενα.

Τίποτε δεν του άρεσε περισσότερο από
το να δρισκεται σ' έναν κύκλο πνευματιστών
και να διηγείται πώς είχε εσκαπεί από το να
μνείνιου ύστερα από το άλλο, τη μία άπάτη
ύστερα από την άλλη. Και ήταν τόσο δαιμό-
νιος, που, όπως λέγανε, είχε αναγνωρίσει των
ίδιο πνευματιστή σε τρεις διαφορετικές
περιπτώσεις. Την πρώτη φορά μεταμφιεσμέ-
νον σε γυναίκα, τη δεύτερη σε γέρο με γε-
νιάδα και την τρίτη σε τσιγγάνα.

Άλλοι όμως στον άδω ύλιστή που θα
τολμούσε να υποστηρίξει ότι δεν υπάρχουν
δουλόλακες κι' ότι τα φαντάσματα δεν είναι
παρά απηχοειμένους προλήψεις. Ο καθήγη-
της έτοιμος σε κάθε στιγμή να τον δουρα-
δίσει μ' ένα σωρό ανεξηγήτα φαινόμενα και
να τον αποστηλάσει. Άλλα δεν έλεγε ποτέ αν
αυτός, ο Τζων Όλιβερ Όπενσού, πίστευε
ή όχι στους δουλόλακες. Κι' αυτό ούτε πνευ-
ματιστής ούτε ύλιστής είχε κατορθώσει να
το ανακαλύψει.

Ο καθήγητής Όπενσού, αδύνατος, με
μακριά μαλλιά και γαλανά μάτια, συζητούσε
με τον Πάτερ Μπράουν, που ήταν φίλος του,
στη θεράντα του ξενοδοχείου όπου κι' οι δυο
είχαν περάσει τη νύχτα τους. Ο καθήγητής
είχε γυρίσει άργα κι' ήταν ακόμα ξανωμέ-
νος από τη μάχη που είχε δώσει εκείνο το
δράδι έναντιον και των δυο παρατάξεων, των
πνευματιστών και των ύλιστών.

— Δεν έχω τίποτα μαζί σου! έλεγε. Δεν
πιστεύεις στους δουλόλακες, ακόμα κι' όταν
είναι αυθεντικοί. Άλλα αυτοί οι άνθρωποι
μου ζητούν αδιάκαστους αποδείξεις. Δεν θέλουν
να καταλάβουν πώς είναι επιστήμη και ότι
οι επιστήμονες δεν αποδείχνουν. Για να εί-
μαι ειλικρινής πιστεύω ότι πολλά ψυχικά φα-
νόμενα μπορούν να εξηγηθούν. Αυτό το κα-
τάλαβα σήμερα το πρωί. Έλαβα ένα παρα-
ξένο γράμμα από ένα γέρο ιεραπόστολο, καθ'
όλα αξιοπρεπές. Θέλει να φάμε μαζί; Θα
σου διηγηθώ αυτή την ιστορία, με την παρα-
κλήση, φυσικά, να μείνι μετάυ μας.

— Ευχαρίστως, απάντησε ο Πάτερ Μπρά-
ουν. Έκτος αν ως τότε με παρουν οι νεράι-
δες.

Οι δυο άνδρες χαρίστηκαν κι' ο Όπενσού
πήγε στο γραφείο που είχε νοικιάσει εκεί κον-
τά, κυρίως για την έκδοσι ενός περιοδικού,
σχετικού με τα ψυχικά και ψυχολογικά φα-
νόμενα. Δεν είχε παρά ένα γραμματέα, ο ο-
ποιος καθόταν στον προθάλαμο, μπροστά σ'
ένα τραπέζι, συγκεντρώνοντας τους παθιούς
και τα γεγονότα που έπρόκειτο να τυπωθούν.
Ο καθήγητής σταίαιησε για λίγο και ρώτη-
σε αν είχε έρθει ο κύριος Πρίγκλ. Ο γραμ-
ματέας απάντησε αρνητικά κι' ο καθήγητής
προχώρησε προς το γραφείο του λέγοντας:

— Άν έρθη, κύριε Μπέρνις, πές του να
περάσει άμέσως. Μη διακόψει την εργασία
σου. Αυτές οι σημειώσεις πρέπει να τελειώ-
σουν άμεσα. Μπορείς να τις άφης πάλι
στο γραφείο μου άφρι, αν άρνησω.

Και υπήκει στο γραφείο του. Κάθισε σε
μια αναπαυτική πολυθρόνα κι' άρχισε να ξε-
νοδοιδάζει το γράμμα του αιδεσιματώτου
Λουκά Πρίγκλ, με το οποίο του έωριζε ένα ραν-
τεβού για κείνο το πρωινό.

Κανένας δεν μπορούσε να γνωρίξει καλυτέ-
ρα από τον καθήγητή Όπενσού, τη χαρα-
κτηρική του γράμμα ενός μανιακού; άτελειω-
τες λεπτομέρειες, άναφέλη φλυαρία και ά-
νιάρες επαναλήψεις. Άλλα δεν υπήρχε τίπο-
τε άπ' όλ' αυτό στο γράμμα που αιδεσιματώ-
τατου. Τον έγινωρε άπλως ότι είχε παρσού-
ιάρτες περιέργων εξαφανιστών, που τον ά-
φορούσαν επιστημονικά.

Ο καθήγητής δεν έδειξε καμιά έκπληξη,
διαβάζοντας για δεύτερη φορά το γράμμα.
Ούτε ακόμα κι' όταν σηκώνοντας το κεφάλι
τον είδε μπροστά του τον αιδεσιματώτο κύ-
ριο Πρίγκλ.

— Ο γραμματέας σας με παρεκάλεσε να
περάσω άμέσως, είπε ο τελευταίος σιωπε-
λάντας.

Το χαμόγελο του κρυβόταν κάτω από την
πυκνή γενειάδα του, που έμοιαζε με πραγμα-
τική ζούγκλα. Άλλα τα μάτια του δεν είχαν
τίποτε το άγριο ή το παράξενο. Ο καθήγη-
της των περιεργάσεων πολλή ώρα κι' ίσως
για πρώτη φορά ένοιωσε ένα αίσθημα επι-
στούνσης, που δεν του ήταν συνηθισμένο.

— Θα σκέπτεσθε άσφαλως, κύριε καθήγη-
τά, ότι πρόκειται για κάποια φάρσα, άρχισε

Του Γ. Κ. ΤΣΕΣΤΕΡΤΟΝ

κάπως εύθιμα ο κύριος Πρίγκλ. Όπως άφί-
πε θα σας διηγηθώ την ιστορία μου, γιατί
είναι άληθινή, όσο και τραγική. Ήμουν ιε-
ραπόστολος στη Νέα-Νέα της Δυτικής Ά-
φρικής, μέσα στη ζούγκλα σχεδόν. Έκτος ά-
π'ότι ήταν ο μοναδικός λευκός που υπήρχε έ-
κεί, ήταν ο λοχαγός Γουάλας, με τον οποίον,
όπως ήταν φυσικό, συνδεθήκαμε φίλικά. Όχι
πώς άγαπούσε τους ιεραπόστολους. Άντίθε-
τα, ήταν ένας άνδρας τραχύς, που δύσκολα
σκεπτόταν και πίστευε δύσκολότερα. Αυτό
ακριβώς κάνει πιο παράξενη την ιστορία μου.
Μία μέρα γύρισε στη σκηνή, ύστερα από μία
άλλοιήμερη άδεια, και μου διηγήθηκε μία πα-
ράξενη περιπέτεια που του είχε συμβή. Κρο-
τούσε στα χέρια του ένα παλιό κιτρινισμένο
βιβλίο και το άφησε πάνω σ' ένα τραπέζι,
πλάι στο πιστόλι του και σ' ένα παλιό άσ-
βεστικό σπαθί. Μου είπε πώς αυτό το βιβλίο
ήνιξε σε κάποιοι περιέργων τύπου που συνάν-
τησε στο πλοίο κι' ότι αυτός ο άνθρωπος άρ-
κίζονταν ότι κανένας δεν έπρεπε ν' άνοιξη το

βιβλίο και να κοιτάξη τις σελίδες του. Αυ-
τός που θα τολμούσε να το άνοιξη, θα πά-
θαινε μεγάλο κακό. Ο Γουάλας του απάντησε
ότι όλ' αυτά ήταν κουταμάρες και πάλι σ'
αυτό φιλονικίον. Στο τέλος, ο ξένος, για
να μη θεωρηθή δειλός, το άνοιξε. Άλλα την
ίδια στιγμή το βιβλίο έξεφυγε από τα χέρια
του, ενώ ο ίδιος προχώρησε σαν δαιμονισμέ-
νος προς τα καγκέλλα του καταστρώματος
κι' έπεσε στη θάλασσα.

Μία στιγμή, τον δέκομε ο καθήγητής.
Αυτός ο άνθρωπος είχε στον Γουάλας που είχε
έρθει το βιβλίο και σε ποιον άνήκει:

— Ναί! απάντησε ο Πρίγκλ. Άνήκει στον
δύκτορα Χάνκευ τον ξερεσυνήτη, που γύρισε
στην Άγγλία, άφου έμεινε πολλά χρόνια στην
Ανατολή. Σ' αυτόν το πήγαμε.

— Και πιστεύεις αυτή την ιστορία; ρώ-
τησε ο καθήγητής.

— Ναί, άπολύτως. Την πιστεύω για δυο
λόγους. Πρώτον, γιατί ο Γουάλας δεν είχε κα-
βάλου φαντασία και πρόσθεσε στην ιστορία
του μια λεπτομέρεια, που μόνο ένας άνθρω-
πος με πολλή φαντασία θα μπορούσε να την
πλάσει. Επειδή λαθάει ότι ο συνομιλητής του
έπεσε και χάθηκε στη θάλασσα, χωρίς να
σηκωθεί ούτε μία σταγόνα νερού.

— Κι' ο δεύτερος λόγος:

— Ο δεύτερος λόγος είναι, ότι είδα με
τα μάτια μου.

Άκολουθήσε μία λιγώλεπτη σιωπή κι' ύστε-
ρα ο αιδεσιματώτος κύριος Πρίγκλ εξακολού-
θησε την ιστορία του.

— Σας είπα ότι ο Γουάλας άφησε το βιβλίο
πάνω στο τραπέζι, πλάι στο σπαθί του. Ή
σκηνή δεν είχε παρά ένα άνοιγμα και κατά
τύχην δρισκεύονα μπροστά σ' αυτό το ά-
νοιγμα, κοιτάζοντας προς το δάσος. Ο λο-
χαγός καθόταν κοντά στο τραπέζι μουρμου-
ρίζοντας. Έλεγε πώς ήταν κουταμάρα να
φοβάται κανείς ν' άνοιξη ένα βιβλίο, πιστεύ-
οντας σε τέτοιες προλήψεις και μάλιστα στον
έκτοστο αιώνα! Του είπα να μην επιχειρήσει
να το άνοιξη, άλλα να φροντίσει να το στείλ-
η στον ιδιοκτήτη του. Και τι θα πάθα αν το
άνοιζω; ρώτησε ο λοχαγός. «Ότι έπαθε
κι' ο άλλος», του είπα. Εκείνος δεν μίλησε.

Δεν έβρω τι θα άπαντούσε, άλλα κοιτάζοντας
πάντα προς το δάσος εξακολούθησε ν' άρα-
διάζε τα επιχειρήματά μου. «Τι νομίζεις ότι,
κατά τη γνώμη σου, συνέβη πάνω στο πλοίο;»
ρώτησα. Άλλα δεν πήρα καμιά απάντηση και
γυρίζοντας προς το άσωτικό της σκηνής εί-
πα ότι ο λοχαγός είχε εξαφανισθή. Ή σκη-
νή ήταν άδεια. Το βιβλίο ήταν ακόμα πάνω
στο τραπέζι, άνοιχτό, άλλα αναποδογυρισμέ-
νο. «Όσο για το σπαθί, ήταν παταμένο στο
έδαφος, στην άλλη πλευρά της σκηνής. Και
το παλιό της σκηνής ήταν σχισμένο, σαν να το
είχε άνοιξει κάποιος με το σπαθί. Άπο τότε
δεν έαναίδα τον Γουάλας κι' ούτε άνακούσα
τίποτα γι' αυτόν.

— Ετύλιξη το βιβλίο μ' ένα χαρτί χωρίς

να το κοιτάξω και το έφερα εώ στην Άγγλία
για να το παραδώσω στον Χάνκευ. Άλλα είδα
μερικές σημειώσεις στο περιοδικό σας κι' ά-
ποφάσιζα να περάσω από εδώ και να σας θέ-
σω αυτό το πρόβλημα».

Ο καθήγητής Όπενσού κοιτάζε προσεχτι-
κά τον άνθρωπο που καθόταν μπροστά του,
με το έμπειρο μάτι του. Σ' οποιαδήποτε άλλη
περίπτωση θα πίστευε πώς όλη αυτή η ιστο-
ρία δεν ήταν παρά ένα χοντροκομμένο ψέμα.
Άλλα ο άνθρωπος που είχε μπροστά του φα-
νόνταν ειλικρινής χωρίς να καταβάλει γι' αυτό
καμιά προσπάθεια.

Για μία στιγμή, ο καθήγητής σκέφθηκε ότι
ήταν τρελλός. Άλλα δεν έδειχνε κανένα συμ-
πτωμα τρέλλας.

— Κύριε Πρίγκλ, ρώτησε άσφινικά, σαν
δικηγόρος που θέλει να άσφινίσει τον μάρ-
τυρα, που δρισκεται αυτή τη στιγμή το βι-
βλίο:

— Το άφησα εδώ, στον προθάλαμο, όπών-
τησε ο κύριος Πρίγκλ. Είναι ίσως επικίνδυνο,
έλλα το καλύτερο που είχα να κάνω.

— Τι θέλετε να πής; ρώτησε ο καθήγητής.
Γιατί δεν το φέρατε εδώ;

— Γιατί ήξερα ότι μόλις το βλέπατε θα
το άνοιζατε, πριν άκούσετε την ιστορία μου.
Στον προθάλαμο δεν ήταν κανείς, έκτος από
τον γραμματέα σας, που ήταν δουθισμένος
τους όριθμούς του. Μου έδωσε την έντύπωση
ένος κοντροκέφαλου...

Ο καθήγητής γέλασε.

— Το μαγικό βιβλίο δεν διατρέχει κανέ-
να κίνδυνο κοντά στο, Μπέρνις, είπε. Ξέ-
ρετε, τον φωνάζω αρίθμομηχανή. Ποτέ δεν
άνοιγει τα πακέτα των άλλων. Πάμε να το
δούμε. Σας άποχουμε ότι θα σκεφθεί πολύ
αν πρέπει να το άνοίξουμε ή να το στείλουμε
άμέσως στον δύκτορα Χάνκευ.

Κι' οι δυο μαζί άφσαν το γραφείο και
πέρασαν στον προθάλαμο. Άλλα μόλις μπή-
καν εκεί, ο Πρίγκλ έβαλε τις φωνές κι' έτρε-
ξε προς το τραπέζι. Το τραπέζι δρισκετόταν
στη θέση του, άλλα ο γραμματέας είχε εξα-
φανισθή. Πάνω στο τραπέζι δρισκετόταν το
βιβλίο, που κατά τα φαινόμενα είχε άνοιχθή.

Το τζάκι του παραθύρου που ήταν πίσω
άπ' το τραπέζι κι' έβλεπε στο δρόμο, είχε
μια μεγάλη τρύπα στη μέση λες κι' ένα αν-
θρώπινο σώμα το είχε σπασεί περνώντας. Κα-
νένα άλλο ίχνος του γραμματέα δεν υπήρχε
στον προθάλαμο.

Οι δυο άνδρες έμειναν άκίνητοι σαν άγά-
ματα. Ύστερα ο καθήγητής συνήλθε σιγά-σι-
γά από την έκπληξη του κι' έτεινε το χέρι
του προς τον ιεραπόστολο.

— Κύριε Πρίγκλ, σας ζητώ συγγνώμην,
είπε. Σας ζητώ συγγνώμην για τις σκέψεις
που έκανα.

— Νομίζω ότι πρέπει να κάνουμε μία ξε-
ρευνα, είπε ο Πρίγκλ. Δεν θα μπορούσατε να
τηλεφωνήσετε στο σπίτι του;

— Δεν έβρω αν έχει τηλέφωνο, απάντησε
ο Όπενσού. Μένει κάπου προς την πλευρά
του Χάμπστεντ, νομίζω. Δεν έβρω ακριβώς
πού.

— Τότε να ειδοποιήσουμε την άστυνομία...
— Την άστυνομία; Είναι ένας κοινός τύπος
και μοιάζει μ' όλο τον κόσμο. Τι να μάς κά-
νη η άστυνομία; Τι θα κάνουμε;

— Εγώ έβρω τι θα κάνω, είπε άποφασιστι-
κά ο Πρίγκλ. Θα πάω άμέσως το βιβλίο στον
κύριο Χάνκευ και θα του ζητήσω να μου ξε-
γηγή τι σημαίνει όλη αυτή η ιστορία. Σε μία
ώρα θα γυρίσω να σας πώ.

Πολύ καλά, μουρμούρισε ο καθήγητής.
Κάθε αποκαμμένος σε μία πολυθρόνα
με τα μάτια καρφωμένο στο κενό, σαν να δρι-
σκετόταν έκτοστι. Κι' έμεινε καρφωμένος
στην ίδια θέση, άφωτος ο ιεραπόστολος ξε-
ναγύρισε, χωρίς το μαγικό βιβλίο αυτή τη
φορά.

— Ο δύκτωρ Χάνκευ θέλει να κρατήσει το
βιβλίο μία ώρα και να σκεφθή, είπε. Μας πα-
ρακαλεί να πάμε μαζί άργότερα να μάς άνα-
κοινήσει την άπόφασή του. Έπιμένει. Ιδιαίτε-
ρος στη δική σας έπισκεψη.

— Τι διαβόλος είν' αυτός ο δύκτωρ Χάν-
κευ; ρώτησε άποπτομα ο καθήγητής.

— Το λέτε σαν να πιστεύατε ότι είναι
πραγματικός διαβόλος, απάντησε χαμογε-
λώντας ο Πρίγκλ. Κι' άλλοι σκεπτόνται το
ίδιο. Έμεινε πολύ καιρό στis Ίνδies μελε-
τώντας την τέχνη της μαγείας.

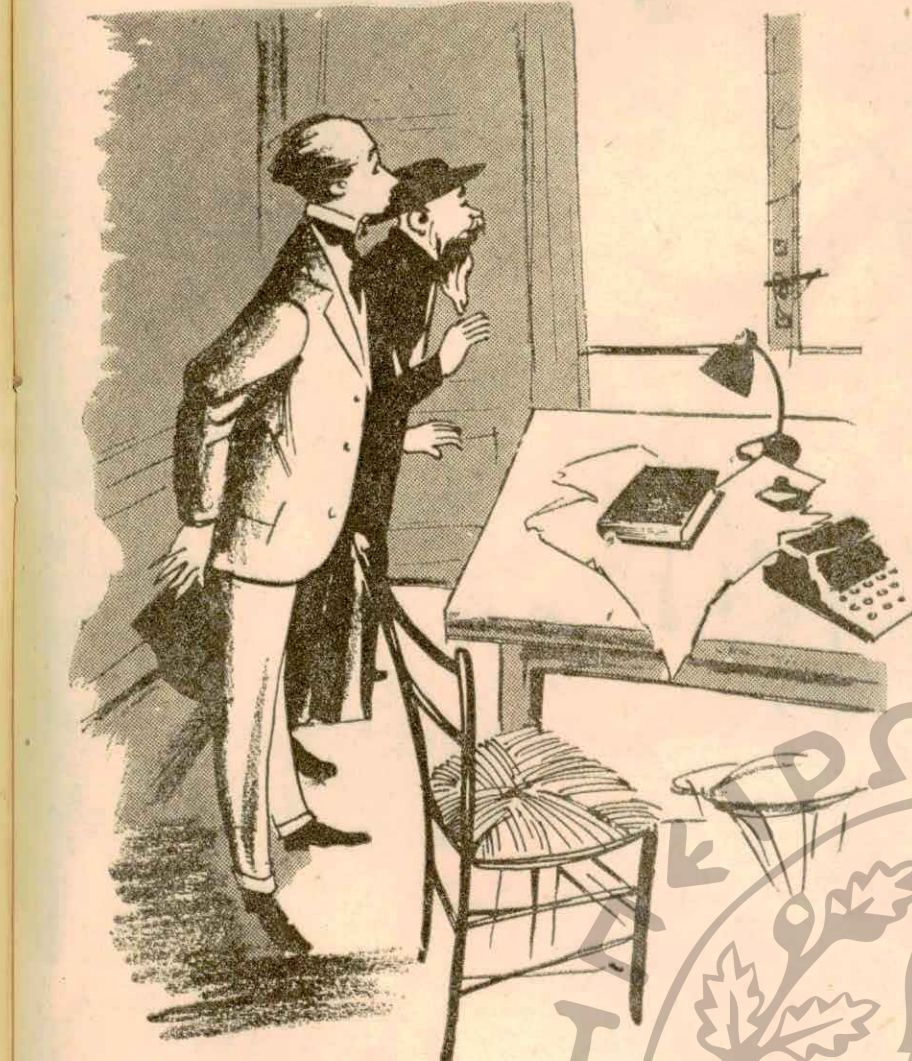
Ο καθήγητής Όπενσού σηκώθηκε και πή-
γε στο τηλέφωνο. Κάλεσε τον Πάτερ Μπράουν
και του ζήτησε να συναντηθούν στο γέφυμα
κι' όχι στο πρόγευμα, για ναχη τον καιρό
να έπισκεφθή τον Άγγλο - Ίνδο γιατρό. Ύ-

στερα κάθισε πάλι, άναψε ένα τσιγάρο και
δουθίστηκε στις σκέψεις του.

Ο Πάτερ Μπράουν έφθασε στο έστιατόριο
την ώρα του γεύματος. Ήταν καλώς πληροφο-
ρημένος για το πώς θα χρησιμοποιούσε το
άπογευμα του ο καθήγητής και μόντενε ότι
κάποιο έκτακτο γεγονός θα τον είχε κάνει
να παραινέι την έπισκεψη του...

Ήταν ένας καθήγητής με μάτια άπληξη
και μαλλιά ώρωμένα που έκανε την εμφάνισή
του στο έστιατόριο, μαζί με τον αιδεσιματώ-
το κύριο Πρίγκλ, ύστερα από μία έκστρα-
ταία στις βόρειες συνοικίες του Λονδίνου.
Είχαν έρθει το σπίτι που ζητούσαν, άδασαν
τη φίρμα του δύκτορος Χάνκευ, άλλα τον
ίδιον δεν τον δριχαν πουθενά.

Βρήκαν αυτό που περιμέναν να δρουν: μία
κοινή αίθουσα έξέτασων, με το καταρμένο
βιβλίο παταμένο στο τραπέζι. Μία πλάση
κατά έβγαίνε σ' ένα κήπο με μία δεινροστοι-
χία τόσο όπώτομη, που θα ήταν άδύνατον να
την διατρέξη με τόσο εύκνησία, όση έδειχναν

τα ίχνη που ήταν άφημένα στο έδαφος, ένας
κατσός. Γιατί όπως μάρτυρούσαν τη ίχνη,
ήταν κουτσός αυτός που τα είχε άφης, ή-
ταν κουτσός ο δύκτωρ Χάνκευ. Σ' αυτά τα
λίγα ίχνη διακρίνονταν τα άναμια όπυτο-
πώματα μιας όρθοπεδικής μάσκας, ύστερα δυο
τέτια άπομονωμένα άπυτωμάματα, λες κι'
ο κουτσός είχε πηδήσει με το καταστραμμένο
πόδι κι' ύστερα τίποτα.

Δεν είχαν τίποτα άλλο να μάθουν από τον
δύκτορα Χάνκευ, έκτος ότι είχε παρει την
άπόφασή του. Είχε άνοιξει το βιβλίο κι' είχε
υποστή την τιμωρία του.

Όταν ο καθήγητής κι' ο ιεραπόστολος
μπήκαν στο έστιατόριο, ο Πρίγκλ έφης
το βιβλίο σ' ένα τραπέζι, σαν να του έκαίγε τα
δαχτύλα του. Ο Πάτερ Μπράουν έφρησε μία
μάτια στο έξάφυλλο και διάβασε δυο φράσεις
που ήταν γραμμένες πάνω σ' αυτό:

«Όποιος άνοίξει αυτό βιβλίο μία φορά
θα τον σηκώσει ο διαβόλος με τα μαύρα
(φτερά).

Ο καθήγητής φώναξε ένα γκαρσόνι να
τους σερβίρει και γυρίζοντας προς το μέρος
του ιεραπόστολου είπε:

— Έπιλιξη να γευματίσετε μαζί μα-
ς. Ο Πρίγκλ κουνάει τα κεφάλι του.

— Με συγχωρήτε, είπε, άλλα θα προσπα-
θήσω να λύσω το μυστήριο αυτού του βιβλίου.
Θα μου επιτρέψετε να καταφύγω στο γρα-
φείο σας για μία-δυο ώρες;
— Άυσταχώς είναι κλειδωμένο, απάντησε ο
Όπενσού.

— Ξεχνάτε ότι υπάρχει μία τρύπα στο
παράθυρο, είπε ο αιδεσιματώτος Λουκάς
Πρίγκλ και σε λίγα δευτερόλεπτα είχε εξαφα-
νισθή μέσα στη νύχτα.

— Περιέργος άνθρωπος! μουρμούρισε ο
καθήγητής.

Και γυρίζοντας προς το μέρος του Πάτερ
Μπράουν, έμεινε έκπληκτος καθώς τον είδε
να συνομιλή με το γκαρσόνι.

— Γευματίξω εδώ δυο ή τρεις φορές το
μήνα, του έξηγησε ο Μπράουν και κάπου-κά-
που συνομιλώ με το γκαρσόνι.

— Περιέργο! Ο καθήγητής γευματίξε σ'
αυτό το έστιατόριο πέντε φορές την έβδομάδα
και ποτέ δεν είχε σκεφθή να προσέξη έστω το
γκαρσόνι. Αυτό σκεπτόταν έκείνη τη στιγμή,

— Ναί, είπε ο Μπράουν, είναι και πι-
ράξενο που δεν ταίριαζε στον Μπέρνις,
γιατί ήταν τόσο ευσυνείδητος. Ποτέ δεν
ανακάτευε τις φάρσες του στη δουλειά του
γραφείου. Και κανείς δεν ήξερε ότι στον ι-
διαιτικό του βία ήταν ένα πειραχτήρι...

— Ο Μπέρνις; φώναξε ο καθήγητής.
Μα για ποιόν μιλάς, τον έξερε; — Πολύ λίγο, απάντησε ο Πάτερ Μπράουν.
Όσο γνωρίζω και το γκαρσόνι. Πολλές φο-
ρές, περιμένοντας στο γραφείο σου, περνώ-
σα την ώρα μου κουβεντιάζοντας με τον Μπέρ-
νις. Ήταν περίφημος τύπος. Μου είπε
κάποτε ότι μάγευε τα πιο άπιδνα αντικείμε-
να. Ξέρεις την ιστορία της γριάς που μά-
γευε ότι έβρισκε στο δρόμο της;

— Δεν έβρω για ποιά γριά μου μιλάς,
είπε ο Όπενσού, άλλα ακόμα κι' αν ο
γραμμάστες μου ήταν όπως τον περιγράφεις
αυτό δεν έξηγεί την εξαφάνισή του και πολύ
λιγώτερο την εξαφάνισι των άλλων.

— Ποιών άλλων; ρώτησε ο παπάς.

Ο καθήγητής τον κοίταξε μ' άπορία και
είπε, τονίζοντας κάθε συλλαβή.

— Άγαπήτη μου Πάτερ Μπράουν, πέν-
τε άνθρωποι εξαφανισθηκαν!

— Άγαπήτη μου κύριε καθήγητά, κανέ-
νας δεν εξαφανισθηκε!

— Τι θέλεις να πής; ρώτησε έκπληκτος
ο καθήγητής.

Δεν παραινέθηκες σε καμιά εξαφάνισι...
Δεν είδες τον άνθρωπο του πλοίου να εξα-
φανίζεται, ούτε και τον αιδεσιματικό. Πι-
στευες άπλως όσα σου διηγήθηκε ο κύριος
Πρίγκλ. Θα πρέπει άμέσως να παραινέθεις ό-
τι δεν θα πιστεύεις τίποτα, αν δεν ακολου-
θούσε η εξαφάνισι του γραμματέα σου.

— Ίσως έχεις δίκιο, παραινέθηκε ο κα-
θήγητής. Άλλα όλα όσα μου είπα ο Πρίγκλ
επιβεβαιώθηκαν από την εξαφάνισι του Μπέρ-
νις. Κι' αυτό έγινε μπροστά στα μάτια
μου.

— Ο Μπέρνις δεν εξαφανισθηκε, διαμαρ-
τυρήθηκε ο Πάτερ Μπράουν. Άντιθέτως... Θέ-
λω να πώ ότι δεν εξαφανισθηκε ποτέ. Έμφα-
νισθηκε.

— Έμφανισθηκε στο γραφείο σου, εξακο-
λούθησε ο Μπράουν, μεταφρασμένος με μια
πυκνή γενειάδα και κουμπωμένους ως το λαι-
μό μέσα σε μία παλαιά παποδιστική καπα.
Συντήθηκε ως αιδεσιματώτος Λουκάς Πρίγκλ
και καθώς δεν είχες ποτέ προσέξει τον γραμ-
ματέα σου δεν μπορούσες να τον αναγνωρί-
σης κάτω άπ' αυτή την μεταμφίεση.

— Μα δέβαινα... μουρμούρισε ο καθήγητής.

— Θα μπορούσες να δώσεις τα χαρακτη-
ριστικά του στην άστυνομία; ρώτησε ο
Μπράουν. Όχι! Ή έβρεις ίσως πώς ήταν
πάντοτε ευρισμένος και φορούσε μαύρα γα-
λιά. Δεν είχες δει ποτέ τα ρατσία του, ματρία
πουνά και γελαστά. Έτοιμάσε λοιπόν, το
βιβλίο του και σκηνοθέτησε την παραινέση ι-
στορία του. Ύστερα έβασσε με την ησυχία
του ένα τζάκι, φόρεσε την γενειάδα και την
καπα και μπήκε στο γραφείο σου. Ήξερε κα-
λά ότι ποτέ δεν τον είχες κοίταξει.

— Δεν είχες ποτέ καταλάβει πώς ήταν ένας
τύπος που που άρεσαν οι φάρσες και τ'
άστεια κι' ως είχε τη γνώμη του για σένα
και τις θεωρίες σου, σπας και για την ικα-
νότητα του να εσκαπής τους άλλους. Δεν
καταλαβαίνεις λοιπόν ότι ήθελε ν' άποδείξει
ότι δεν ήσουν ικανός ν' αναγνωρίσεις ούτε
τον ίδιο τον γραμματέα σου; Ξέρεις την ι-
στορία της γυναίκας που άγόρασε τα δυο
αχρηστώτα αντικείμενα του κόσμου; Μία
μεταλλική πλάκα με τη φρουά ενός γίαιτου
κι' ένα ελληνικό ποδι. Μ' αυτά τα δυο αντικεί-
μενα, ο γραμματέας σου δημιούργησε το
πρόσωπο του δύκτορος Χάνκευ. Και το δι-
μιούργησε μέσα στο σπίτι σου.

Θέλεις να πής ότι το σπίτι που έπι-
σκεψθήκαμε, στη συνοικία Χάμπστεντ είναι η
κατοικία του Μπέρνις; ρώτησε ο καθήγητής.

— Και μήπως έβρεις το σπίτι του ή έστω
και τη διεύθυνσή του; Μη νομίζεις ότι πε-
ρίφρονά την έλγασία σου. Είσαι ένας νε-
γάλος υπηρέτης της αλήθειας και έβρεις
πώς αυτό είναι κάτι που δεν μπορεί να το
περίφρονήσει. Εσκαπές ένα σωρό άμυτες.
Πρέπει όμως, κάπου-κάπου, να ρίγνης και
καμιά ματρία στους τιμωρους ανθρώπους. Ε-
πώς το γκαρσόνι που δες περιπατείται αυτή
τη στιγμή.

— Και που είναι τώρα ο Μπέρνις; ρώτη-
σε ο καθήγητής, άφου για πολλή ώρα έμεινε
έμμητος.

— Είμαι δέβαιος ότι επιστρέφει στο
γραφείο σου, απάντησε ο Μπράουν. Ή μά-
λλον έπιστρέφει την ίδια ακριβώς στιγμή που
εξαφανισθηκε ο αιδεσιματώτος Λουκάς
Πρίγκλ.

Ο καθήγητής έμεινε πάλι άμμητος για
λίγα λεπτά. Ύστερα, γελώντας σαν παιδί,
είπε:

— Μου άείζε ένα τέτοιο μάστιγ, άφου δεν
είχα άξίωδη να προσέξω ούτε τον ίδιο τον
συναργάτη μου. Άλλα οι ενδείξεις ήταν τόσο
συναργάτη μου. Άλλα οι ενδείξεις ήταν τόσο
παλές. Κι' έσυ ο ίδιος θα φοβόσσουν ν' ά-
νοίξης αυτό το τρομερό βιβλίο, άμολόγησε
το.

— Εγώ; έκανε ο Πάτερ Μπράουν γελών-
τας. Το άνοιξε την πρώτη στιγμή που το
είδα. Οι σελίδες του ήταν λευκές. Δεν έμα-
λαϊσάδωναν, άγα.

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΝΤΙΘ ΤΟΜΠΣΟΝ

ΜΙΑ φαταρία διέκοψε την ησυχία της νύχτας, στη γωνία των 'Εντλίκ Γκάρντενς. Οι περισσότεροι περίοικοι είχαν αποκοιμηθεί ή διάβαζαν στο κρεβάτι — ή ώρα ήταν 11.30' μ.μ. — πετάχτηκαν, όμως, έξω, όταν άκουσαν την φιλανκία και μία γυναίκα φωνή, που φώναζε: «Ω, μή μή!».

Σε πέντε λεπτά ο δρόμος γέμισε από άνδρες και γυναίκες με τα νυχτικά τους. Στη γωνία, βρήκαν μια αναμαλλιασμένη γυναίκα που ωλοφρόντισε, ενώ λίγα μέτρα πιο πέρα κειτόταν αιμόφυρτος ένας μικρόσωμος άνδρας.

Αυτοί οι μισόγυμνοι θεαταί δεν ήξεραν

«Ω! αγάπη μου, έγραφε ή "Εντιθ, σέ ποδω τόσο πολύ-περισσότερο από κάθε γκέϊσσα».
‘Ο Φρέντι ρουφούσε κάθε λέξη της όμορφης ‘Αγγλίδας. Και μετά κρεμάστηκε...

εκείνο το βράδι ότι επρόκειτο να παραστούν μάρτυρες σε μια από τις συνταρακτικότερες δίκες στην ιστορία την Βρετανίας, σε μια δίκη, της οποίας το κύριο χαρακτηριστικό θα ήταν μια σειρά από άγνωστες και ξεδιάντροπες ερωτικές επιπτώσεις, ειδικρινέστερες στην ξεδιάντροπιότητά τους κι' απ' αυτές ακόμη, που έγραψε προσφάτως, ή Λάνα Τάρνερ στον Τζόνυ Στομπανάτο.

‘Η γυναίκα, μια κατάξανθη νέα, κοίταξε τους περιέργους που είχαν συγκεντρωθεί γύρω της και είπε: «Δεν ξέρω τί συνέβη. Μη με ρωτάτε. Κάποιος πετάχτηκε μπροστά μας, κι' όταν γύρισα να μιλήσω στον Πέρσυ, απ' το στόμα του έβγαψε αίμα».

Δυο άντρες έτρεξαν άμέσως να τηλεφωνήσουν στην αστυνομία και να καλέσουν ένα γιατρό. ‘Ο γιατρός έφθασε ύστερα από δέκα λεπτά, εξέτασε σύντομα το αιμόφυρτο σώμα και διεπίστωσε εκείνο, που φαινόταν με την πρώτη ματιά: ‘Ο άνθρωπος ήταν νεκρός.

«Γιατί δεν ήλθατε γρηγορότερα να τον σώσετε;» φώναξε ή γυναίκα. Κι' όμως, λίγο αργότερα, φαινόταν άνικανη να δεχθεί το γεγονός του θανάτου του, γιατί, όταν μια νεκροφόρα ήλθε και τον πήρε, ρώτησε: «Θά ξαναγυρίσω;».

Είνας αστυνομικός της συνώδισε στο

σπίτι της, όπου έμεινε ως τις τρεις το πρωί, όταν ένας αξιωματικός ήλθε να της πάρη κατάθεσι. ‘Η γυναίκα είπε ότι άνοιξε το σπίτι της, όταν ήλθε ο άνδρας, που τον είδε να περπατάει στον ύπνο, σιδηρόδρομο απ' το σταθμό, πρόσθεσε, μιλώντας ήρεμότερα τώρα, συζητούσαμε για ένα πάρτι, στο οποίο ήμουν επρόκειτο να πάμε ύστερα από δυο εβδομάδες».

«Καθώς ο Πέρσυ κι' εγώ βγαίναμε απ' το σταθμό, πρόσθεσε, μιλώντας ήρεμότερα τώρα, συζητούσαμε για ένα πάρτι, στο οποίο ήμουν επρόκειτο να πάμε ύστερα από δυο εβδομάδες».

Άμέσως, όμως, ύστερα απ' αυτά τα λόγια, άρχισε να μιλά με άοριστολογίες, κι' όταν ο αξιωματικός την ρώτησε τί συνέβη κατόπιν, το μόνο που μπόρεσε να πη ήταν: «Δεν ξέρω. Το μόνο που ξέρω είναι ότι ο άνδρας μου σωριάστηκε ξαφνικά κάτω, φωνάζοντας: «Ωχ!». Τον δοήθησα να σηκωθεί, νομίζοντας πως είχε πάθει μια απ' τις συνηθισμένες κρίσεις της καρδιάς του. Σηρήχθηκε τότε πάνω μου και προχώρησε λίγα βήματα. Ύστερα, χτύπησε στον τοίχο και σωριάστηκε στο πεζοδρόμιο».

ΤΡΙΤΗ, 3 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1922

Την ημέρα του μυστηριώδους θανάτου του, ο Πέρσυ Τόμπσον ήταν 32 χρονών κι' ή γυναίκα του 28. Το πατρικό της όνομα ήταν 'Εντιθ Τζέσση Γκραϊντνόν. ‘Ο πατέρας της είχε ένα μεγάλο σπίτι στο προάστιο Μαϊνπορ Πάρκ. Εκεί μεγάλωσε ή 'Εντιθ, ένα εύθυμο και ωραίοτατο κορίτσι, που το μόνο ελάττωμά της ήταν ότι διάβαζε πολύ τα ερωτικά μυθιστορήματα.

Όταν μεγάλωσε, έπιασε δουλειά σε ένα βιβλιοπωλείο, κι' έδειξε μια καταπληκτική πρόοδο στη δουλειά της. Αυτό έγινε στα 1914, όταν άρχισε ο Πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος. Ήταν τότε 21 χρονών.

Στα 1915 παντρεύτηκε. Ήταν ένας γάμος βιαστικός, όχι από έρωτα, αλλά από την λαχτάρα των νέων, που ήθελαν να τρέξουν στα χαρακώματα να δώσουν, ότι είχαν για την 'Αγγλία. ‘Ο Πέρσυ Τόμπσον έμοιαζε ήσυχος με τη στολή. Αλλά με τα πολιτικά ρούχα έμοιαζε μ' ότι ακριβώς ήταν: ένας μισοβίσιος ήμισυαγγλός, που φοβόταν τον προστάτη του. Ένας άντρας άκαμψα ντυμένος, που ποτέ δεν έβγαζε ένα σελίγγι παραπάνω, για ν' άρεση στη γυναίκα του.

‘Η 'Εντιθ πήγαινε στη δουλειά της, γοργά να περάσει το σπίτι της. Αντίθετα, το στέλιζε καθημερινά με γάλα, όπως με γάλα ήξερε να στολίζει και να δυσκολίζει τον έαυτό της. Κι' όμως, ποτέ δεν άκουσε να κοιμυλιέται από τον άντρα της για την φατνη όμορφιά της, μ' όλο που του άρεσε να τον βλέπουν μαζί της. Έξω άλλου, στα έπτα χρόνια που ήταν παντρεμένοι, ή 'Εντιθ έμεινε χωρίς παιδί κι' ο άνδρας της δεν φαινόταν να ενδιαφέρεται γι' αυτό, ώσπου ανέκαμψε πως ή γυναίκα του ήταν έρωτευμένη με τον Φρέντι Μπαϊγού-ώτερο.

‘Η 'Εντιθ ήταν κατά όκτώ χρόνια μεγαλύτερη από τον Φρέντι. Ένα μεγαλόσωμο παιδί με ξανθά μαλλιά και μελαφιά επιδερμίδα, που είχε μείνει ο μόνος προστάτης της μητέρας του και των αδελφών του, ύστερα από τον θάνατο του πατέρα του στον πόλεμο.

Την άνοιξη του 1921 όταν ή 'Εντιθ ήταν 27 χρονών, ο Φρέντι βρέθηκε γι' άλλη μια φορά στο δρόμο της σαν το εαγόρι της μη-

κρότερης αδελφής της 'Αβις. Όταν ο Φρέντι προσεκήληθ από την 'Αβις στο Γκραϊντνόν, ή 'Εντιθ τον είδε πολλές φορές, αλλά οι σχέσεις τους δεν είχαν καμιά εξέλιξη μέχρι τον Ιούνιο. Τότε οι Τόμπσον πήραν την άδειά τους, αποφασισμένοι, να την περάσουν στο Σάγκλιν μαζί με την 'Αβις και τον Φρέντι. Τί τους έκανε να πάρουν αυτή την απόφαση δεν είναι γνωστό, από τότε, όμως, ο Φρέντι μπήκε οριστικά στη ζωή της 'Εντιθ.

Όταν για πρώτη φορά τον είδε με μπαγιερό, κατάλαβε ότι ήταν ένας πραγματικός άντρας, όμοιος με τους ήρωες των αίσθηματικών μυθιστορημάτων, που διάβαζε. ‘Ο Πέρσυ, έξω άλλου, υπέφερε, συγκρίνοντας τον έαυτό τους με τον Φρέντι κι' υπέφερε ακόμη περισσότερο στο περίπτερο Σάγκλιν, όταν πήγαιναν να χορεύουν. Γιατί ο Φρέντι χόρευε ανάλαφρα, ενώ αυτός δεν μπορούσε ν' ακολουθή τον ρυθμό κι' απειλούσε τα πόδια της ντάμας του.

Μια νύχτα, που ή 'Αβις είχε πονοκέφαλο κι' ο Πέρσυ είχε κρεβατωθεί από μια ήλωση που είχε πάθει, ο Φρέντι κι' ή 'Εντιθ πήγαν στο χορό μόνοι τους. Στο γυρισμό, φιλήθηκαν για πρώτη φορά, αλλά δεν προχώρησαν περισσότερο.

Τα δυο ζευγάρια γύρισαν απ' τις διακοπές στις 18 Ιουνίου. Στις 27 Ιουνίου ο Φρέντι έλεινε τα 20 χρόνια του. Εκείνο το βράδι, για να του κάνει ένα κέικ, ή 'Εντιθ γύρισε στο σπίτι της μία ώρα ωρύτερα και τον βρήκε στο σαλόνι της να παίζει κάτι στο πιάνο. «Παίζεις άσχημα, αγάπητέ μου», του φώναξε. «Άφησε να σου δείξω». Και κάθισε πλάι του.

Εκείνος την έσφιξε στην αγκαλιά του και, σε λίγα λεπτά, βρέθηκαν στον καναπέ.

Από εκείνη την ημέρα, οι δυο έραστες διασκόνησαν μόνοι όλο συχνά μπορούσαν, τότε σε ένα προάγιο, τότε σε ένα τσίρι και πολλές φορές κάτω από συνθήκες κάθε άλλο παρά άθρες. Έτσι, πολύ συχνά έκλειναν μία ώρα απ' τη δουλειά τους, για να συναντηθούν σε ένα λαϊκό ξενοδοχείο, όπου ζευγαυώνονταν, μόλις ή πόρτα έκλεινε πίσω τους. Αλλά, πάλι έβρισκαν μια πρόφαση για να καθυστερήσουν λίγο στο σπίτι, στο 'Ιλφορντ, ύστερα από την άσχετη του Πέρσυ, ή γύριζαν ωρύτερα απ' αυτόν, για ν' απολαύσουν λίγες στιγμές έρωτα.

Μετά την πρώτη Αυγούστου, όμως, έτασαν να χρησιμοποιούν το σπίτι του 'Ιλφορντ, ύστερα από ένα δραματικό επεισόδιο. Ήταν άγρια εκείνη την ήμερα και κατά το απόγευμα, ο Πέρσυ, ή 'Αβις κι' ο Φρέντι καθόντουσαν στον κήπο, ενώ ή 'Εντιθ έγραφε ένα φόρμα. Σε μια στιγμή, τελείωσε τις κορφίτες της κι' έτρεξε ν' άνοιξη επάνω, για να πάει.

‘Ο Φρέντι έτρεξε άμέσως για να της φέρη μερικές. Όταν ξανακατέβηκε, ο Πέρσυ, για να δικαιολογήσει πως την δική του απροθυμία, είπε: «Η 'Εντιθ θα ήθελε να είναι βασίλισσα και να 'χη ένα άνθρωπο να την ακολουθή όμα προς όμα και να την ταΐζει ακόμη».

‘Η 'Εντιθ ξαφνικά θύμωσε: Να με ταΐζεις, φώναξε. Αν αυτό θέλεις να πης, δεν σε θέλω για άνθρωπό μου. Αυτά που κερδίζεις, δεν φτάνουν ούτε για ψωμί! Ύστερα, έτρεξε και κλείστηκε στο σπίτι της.

‘Ο Πέρσυ έτρεξε κοντά της και πίσω του ή 'Αβις και ο Φρέντι. Και τον είδαν

(Συνέχεια στη σελίδα 32)

ΜΟΛΙΣ ή 'Εντιθ περιόρισε κάτω από το δένδρο με τον άνδρα της, ο Φρέντι χούφτωσε το μαχαίρι και πήδησε.

2ον

— Προσεγγίστε αὐτὸν τὸν ἀνθρώπο, τοῦ εἶπε ὁ Τρεβίγ. Εἰ καὶ ἐπικίνδυνος. «Ὁ νεαρὸς μὴπως εἶναι κατάσκοπος τοῦ καρδινάλιου» σκέφτηκε ὁ λοχαγός. Τὸ εἶχε περιγράψει τὸν Ροσφόρ, τὸν κυριώτερο ἐμπιστο τοῦ καρδινάλιου. «Θὰ τὸν δοκιμάσω», εἶπε μέσα του.

— Πρέπει νὰ ἐξέρετε, νεαρέ μου, εἶπε αὐστηρὰ στὸν Ντ' Ἀρτανιάν, ὅτι εἶμαι ἐξ ἴσου ἀφωσιωμένος στὸν βασιλιά καὶ τὸν καρδινάλιο. Μὴ κάμετε ποτὲ τὸ λάθος νὰ χτυπηθῆτε με ἀνθρώπους τοῦ καρδινάλιου.

— Ὁ πατέρας μου με συμβούλευε, κύριε, τοῦ ἀποκρίθηκε ἀπλοϊκὰ ὁ νέος, νὰ μὴ σκύβω μπροστὰ σὲ κανένα, παρὰ μόνον στὸν ἴδιον τὸ βασιλιά, τὸν καρδινάλιο καὶ σὲ σᾶς.

Ὁ κύριος ντὲ Τρεβίγ, λιγώτερο τώρα καχύποπτος, τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι.

— Τὸ σπῆτι μου θὰ εἶναι πάντοτε ἀνοιχτὸ γιὰ σᾶς. Σταθῆτε νὰ σᾶς γράψω τὸ γράμμα.

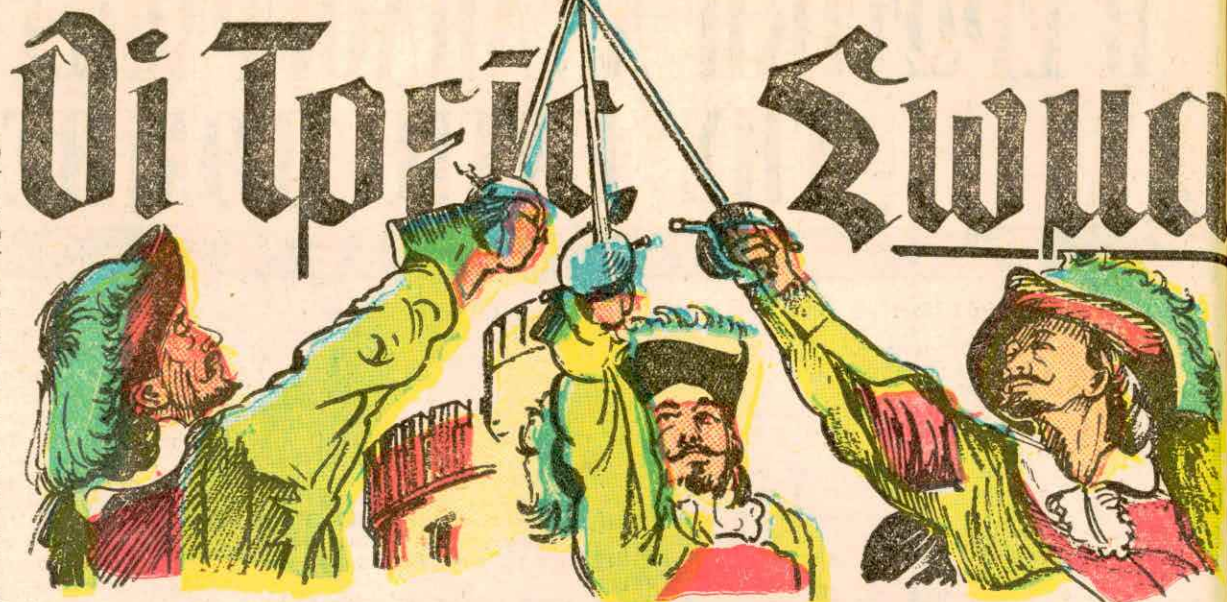
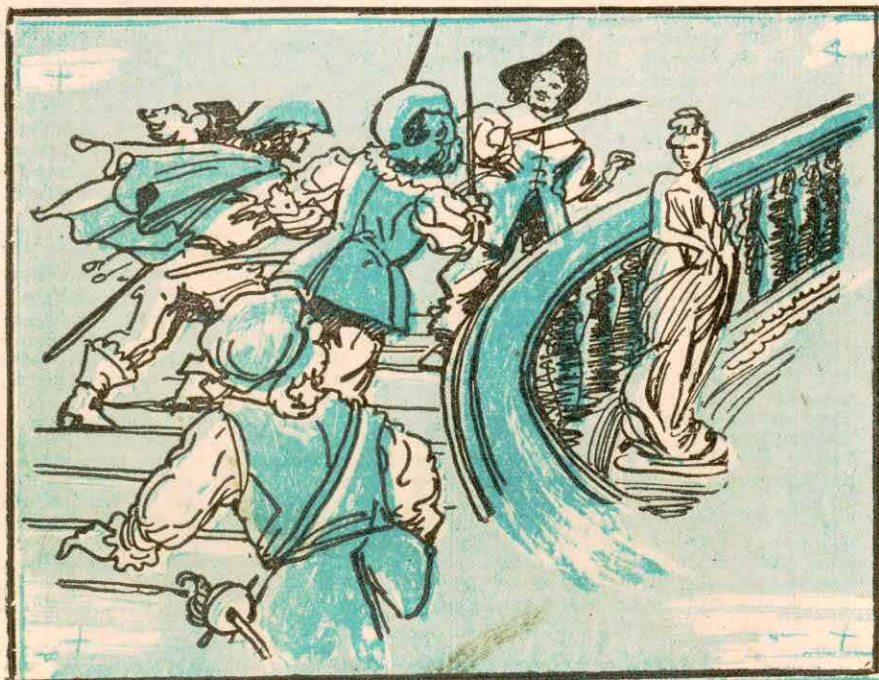
Κάθησε σ' ἕνα γραφεῖο νὰ γράψῃ. Ὁ Ντ' Ἀρτανιάν θυματίετο ὡς τὸ παράθυρο καὶ κοιτοῦσε ἀπ' ἔξω. Καὶ τὴ στιγμή πού σηκωνόταν ὁ κύριος ντὲ Τρεβίγ, ἐμφανίστηκε βλέποντας τὸ νέο νὰ δρᾷ ἐξω ἀπὸ τὸ δαμάτιο, φωνάζοντας.

— Δὲ θὰ μοῦ ἐξφύγῃς αὐτὴ τὴ φορὰ! Κλέφτη! Δειλέ! Προδοτή!

ΤΡΕΙΣ ΠΡΟΣΚΛΗΣΕΙΣ ΣΕ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Ἀσυγκράτητος ὁ Ντ' Ἀρτανιάν χυμοῦσε πρὸς τὴ σκάλα, ὅταν ἔπεσε πάνω σ' ἕνα σωματοφύλακα πού ἄφησε ἕνα μουσιρίτο.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε ὁ Ντ' Ἀρτανιάν. Ἀλλὰ διάζομαι.

Πῆγε νὰ φύγῃ ἀλλὰ ἕνα σιδερένιο χερί τὸν δάστηξε. Ἦταν ὁ Ἄθως πού μόλις τοῦ εἶχαν δέσει τὰ τραύματα.

— Στὸ λόγο τῆς τιμῆς μου, διαμαρτυρήθηκε ὁ Ντ' Ἀρτανιάν. Δὲν ἤξελα νὰ σᾶς προσβάλω. Βιάζομαι πολὺ. Ἀφήστε μου τὸ χέρι, σᾶς παρακαλῶ.

— Κύριε, εἶπε ὁ Ἄθως, ἀφίνοντάς τον. Δὲν εἰσθε εὐγενῆς. Εἶναι εὐκολο νὰ δῇ κανεὶς ὅτι ἐρχεστε ἀπὸ μακριά.

Ὁ Ντ' Ἀρτανιάν φλογίστηκε. — Μὰ τὴν πίστι μου, κύριε, ἀπ' ὅσο μακριὰ καὶ ἂν ἐρχομαι, δὲν θὰ μοῦ μάθετε ἐσεῖς τούτους. Ἐπρεπε νὰ μὴ τρέχω τώρα γιὰ νὰ προφύσω κάποιον.

— Μπορεῖτε νὰ μὲ δοῦτε ὅτι ὦρα θέλετε, καὶ χωρὶς νὰ τρέξετε, τοῦ εἶπε ἀπὸτομα ὁ Ἄθως. Μὲ καταλαβαίνετε;

— Πού;

— Κοντὰ στὸ μοναστήρι τῶν Καρμελινῶν.

— Τί ὦρα;

— Τὸ μεσημέρι.

— Ὁραῖα, θὰ εἶμαι ἐκεῖ.

Κι' ὁ Ντ' Ἀρτανιάν ὠρμησε σὰν δαιμονισμένος, ἐλπίζοντας ὅτι θὰ πρόφτανε τὸν ἀγνωστο. Ἀλλὰ στὴν ἐξωτερικὴ πύλη, ὁ Πόρθος κουβέντιαζε μ' ἕνα σωματοφύλακα.

Ἰσα-ἰσα πού χωροῦσε ὁ Ντ' Ἀρτανιάν νὰ περάσῃ ἀνάμεσά τους. Τὴ στιγμή ὅμως πού περνοῦσε ὁ ἀέρας ἀνέμισε τὸ μακρὸ μανδύα τοῦ Πόρθου κι' ὁ Ντ' Ἀρτανιάν ὑπερδύθηκε μέσα του. Ἀκουσε τὸν σωματοφύλακα νὰ βρίζῃ καθὼς προσπαθοῦσε νὰ ξεμπλέξῃ τὸν μανδύα του. Φοβόταν μὴπὸς πάθῃ καμιά ζημιὰ τὸ ὠραῖο χρυσοπικιλιτὸ λουριό του. Ἀλλὰ καθὼς ὁ Ντ' Ἀρτανιάν ὑποχώρησε τὸ μάτι του ἔπεσε στὸ πίσω μέρος τοῦ λουριοῦ. Ἀπὸ μπροστὰ εἶχε γυαλιστερό χρυσάφι, ἀλλὰ ἀπὸ πίσω ἦταν σκέτο πετρί. Νὰ γιὰ τὸ Πόρθος φοροῦσε τὸ μακρὸ μανδύα γιὰ νὰ τὸ σκεπάσῃ. Δὲν εἶχε τὰ μέσα ν' ἀγοράσῃ χρυσάφι καὶ γιὰ τίς δυὸ μεριές.

— Θεέ καὶ Κύριε! ἀναφώνησε ὁ Πόρθος, προσπαθώντας νὰ ξεμπλέξῃ τὸν μανδύα του ἀπὸ τὸν νέο πού στριφογύριζε στὴν πλάτη του. Τούτος δὲ θὰ εἶναι τρελλός!

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε ὁ Ντ' Ἀρτανιάν ἐπεροδώντας ἀπὸ τὸν μανδύα. Ἀλλὰ εἶμαι πολὺ διστακτικός...

— Κύριε, εἶπε αὐστηρὰ ὁ Πόρθος, σίγουρα θὰ σᾶς τίς βρέξουν ἂν πέψετε ἐπὶ πάνω σὲ σωματοφύλακες.

— Ὁ μὲ τὶς βρέξουν, κύριε, ἀποκρίθηκε ὁ Ντ' Ἀρτανιάν. Βαρεῖα κουβέντια.

— Πού ταῖριάζει ὁ μὲς σ' ἕνα ἄντρα συνηθισμένο ν' ἀντιμετωπίζῃ τοὺς ἐχθρούς του.

— Σωστά! Τὸ ξέρω πολὺ καλά πὺς ἐσεῖς δὲν γυρίζετε τὴν πλάτη στοὺς δικούς σας. Καὶ ὁ νεαρὸς εὐχαριστήμενος γιὰ τὸ ἀστεῖο του, ἔφυγε γελώντας.

Ἀφρίζοντας ἀπὸ τὴ λύσσα ὁ Πόρθος ὠρμησε πίσω του.

— Ἀργότερα ἀργότερα, τοῦ φώναξε ὁ Ντ' Ἀρτανιάν.

— Τότε στὴ μία, πίσω ἀπὸ τὸ Λουξεμβούργο.

— Πολὺ καλά, στὴ μία, τοῦ φώναξε ὁ Ντ' Ἀρτανιάν καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του.

Ἀλλὰ ἂν καὶ ἔτρεξε κάμποσους δρόμους καὶ ρώτησε ἀρκετοὺς διαβάτες, δὲν βόηκε ἴχνος τοῦ ἀγνωστου ἀπὸ τὸ Μενχ.

Ὁ Ντ' Ἀρτανιάν ἄρχισε ν' ἀναλογίζεται ὅσα τοῦ εἶχαν συμβῇ μέσα σ' ἕνα τραῖ. Μόλις ἦταν ἐντεκα ἡ ὥρα καὶ εἶχε κιάλας ντροπιστὴ μπροστὰ σ' ἕνα κ. ντὲ Τρεβίγ πού ἀσφαλῶς θάχε θυμώσει μετὰ τὸν τρόπο πού τὸν ἐγκατέλειψε ὁ Ντ' Ἀρτανιάν. Ἐπὶ πλέον εἶχε ν' ἀντιμετώπιζῃ σὲ μονομαχία δύο σωματοφύλακες πού ὁ καθένας ἦταν ἱκανὸς νὰ σκοτώσῃ τρεῖς Ντ' Ἀρτανιάν.

«Τὶ κουτὸς πού εἶμαι, ἔλεγε μέσα του. Ἐπείσα πάνω στὸν γενναῖο Ἄθω, ἀκριβὰς στὸν λαβωμένο του ὄμο. Θαῦμα πού δὲν μὲ σκότωσε ἐπὶ τόπου. Κι' ὅσο γιὰ τὸν Πόρθο...». Παρ' ὅλα αὐτὰ ἔβαλε τὰ γέλια. «Θὰ μπορούσε νὰ μὲ συγχωρέσῃ. ἂν δὲν ἔλεγα ἐκεῖνο τὸ ἡλίθιο ἀστεῖο. Ἄν γλυτώσω ἀπ' αὐτὲς τίς μονομαχίες, πράγμα πού δὲν εἶναι καὶ πολὺ εὐκόλο, θὰ πάρω σὰν παρὰ-

δειγμὰ τὸν εὐγενικὸ καὶ σεμνὸ Ἀραμι. Τέ- τις θὰ γίνω κι' ἐγώ».

Ἔτσι βαδίζοντας ἄσκοπα ὁ Ντ' Ἀρτανιάν συνάντησε τὸν Ἀραμι, πού συζητοῦσε μετὰ τρεῖς σωματοφύλακες τοῦ βασιλέως. Γιὰ νᾶναι σύμφωνος μετὰ τὴν ὑπόσχεσι πού ἔδωσε

Ἀραμι, μ' αὐτὸν ἔκ- φοβόταν νὰ μονομα- χήσῃ.

Ἐτοξε τὴν πρὸς τὸ μοναστήρι τῶν Καρμελινῶν πού ἦταν γειγυρισμένο ἀπὸ χωράφια ὅπου ταχτικά γίνονταν σ' αὐτὰ οἱ μονομαχίες. Ὁ Ἄθως ἤλθε εὐγενικὰ πρὸς

Ντ' Ἀρτανιάν.

— Μὰ κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, εἶπε ὁ Ἀραμι.

— Ὅχι πρὶν ἀπὸ τίς δυὸ, εἶπε ὁ Ντ' Ἀρτανιάν.

— Καὶ γιατί θὰ μονομαχήσῃς, Ἄθω, ρώτησε ὁ Ἀραμι.

— Μὰ τὴν πίστι μου, δὲν ξέρω.

— Καὶ σὺ, Πόρθο;

— Ὁ μὲ μονομαχίω γιατί θὰ μονομαχί- σω, εἶπε ὁ Πόρθος κοκκινίζοντας.

Ὁ Ντ' Ἀρτανιάν χαμογέλασε.

— Εἶχαμε μιὰ συζήτησι γιὰ τὴ μόδα.

— Καὶ σὺ, Ἀραμι; ρώτησε ὁ Ἀθως.

— Διαφωνήσαμε γιὰ τὴ θρησκεία, ἀπο- κρίθηκε ὁ Ἀραμι.

— Ἀλήθεια; ρώτησε ὁ Ἀθως.

— Μάλιστα, δὲν συμφωνήσαμε πάνω σ'

ἕνα ρητὸ ἐνὸς ἀγίου, εἶπε ὁ Ντ' Ἀρτανιάν. Καὶ τώρα πού εἰσθε ὅλοι παρόντες θέλω νὰ σᾶς ζητήσω συγγνώμη.

Ὁ Ἀθως συνωφρονήθηκε. ὁ Πόρθος χα-

μογέλασε καὶ ὁ Ἀραμι κοκκινώπασε.

— Δὲν με καταλάβατε, κύριε, συνέχισε ὁ

Ντ' Ἀρτανιάν. Σᾶς ζητῶ συγγνώμη γιὰ τὴν

περιπτῶσι πού δὲν θὰ μπορέσω νὰ μονομα- χήσω καὶ με τοὺς τρεῖς. Ὁ κύριος Ἀθως

ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μὲ σκοτώσῃ πρῶτος,

γεγονὸς πού μειώνει τίς πιθανότητες τοῦ

κυρίου Πόρθου καὶ ἐκμηδενίζει σχεδὸν τίς

δικές σας πιθανότητες νὰ μὲ σκοτώσῃτε,

κύριε Ἀραμι. Καὶ τώρα, κύριε, φυλαχθῆτε.

Ὁ Ντ' Ἀρτανιάν τράβηξε τὸ σπαθί του.

Ἦταν καταμεσήμερο καὶ ὁ ἥλιος φώτιζε

καυτὸς τοὺς μονομάχους.

— Ὅπως θέλετε, κύριε, εἶπε ὁ Ἀθως

καὶ τράβηξε τὸ σπαθί του.

Ἀλλὰ μόλις δισταυρώσανε τὰ σπαθία

τους, μιὰ ομάδα τῶν σωματοφύλακων τοῦ

καρδινάλιου, μ' ἐπικεφαλὴ τὸν κύριο Ζου- σάκ, παρουσιάστηκε στὴν γωνιά τοῦ δρό- μου.

— Ἐ, σωματοφύλακες, φώναξε ὁ Ζου- σάκ. Μονομαχεῖτε, πάλι! Καὶ ὁ νόμος πού

ἀπαγορεύει τίς μονομαχίες; Τὸ καθῆκον

μου ἐπιβάλλει νὰ σᾶς συλλάβω. Ἀκολου- θεῖστε με, κύριοι.

— Κύριε, τοῦ εἶπε περιπαικτικὰ ὁ Ἀ-

ραμι. Ὁ δὲ δεχόμενος εὐχαρίστησε τὴν πρό- κλησιν σας, ἀλλὰ μὰς τὸ ἀπαγορεύει ὁ λο- γατὸς μας.

— Στὰ ὅπλα, φώναξε ὁ Ζουσακ.

— Εἶναι πέντε καὶ εἴμαστε τρεῖς, μουρ-

μούρισε ὁ Ἀθως. Πρέπει νὰ πεθάνουμε ἐπὶ

τόπου. Δὲν πρόκειται νὰ δαναπαρουσιασθῶ

μπροστὰ στὸ λοχαγὸ νικημένος.

Ὁ Ἀθως, ὁ Πόρθος καὶ ὁ Ἀραμι στά-

θηκαν πλάι πλάι. Ὁ Ζουσακ παρῆταξε

τοὺς ἀνδρώπους του.

Ἦταν μιὰ στιγμή πού ἔκρινε τὴν τύχη

ἐνὸς ἀνθρώπου. Ὁ Ντ' Ἀρτανιάν ἔπρεπε νὰ

διαλέξῃ. Νὰ πελεμήσῃ καὶ νὰ κἀν ἐχθρὸ

τοῦ τὸν καρδινάλιο, ἢ ν' ἀφήσῃ τοὺς καί-

νομαχίους φίλους του νὰ πολεμήσουν μονά-

χοι. Δὲν δίστασε καθόλου.

— Κύριοι, εἶπε, εἰσάστε τέσσερις, ὅχι

τρεῖς.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 36)

Οἱ Τρεῖς Σωματοφύλακες

στὸν ἑαυτὸ του, ὁ Ντ' Ἀρτανιάν τοὺς πλη- σίωσε μετὰ μιὰ βαθιὰ ὑπόκλισι καὶ ἕνα εὐγε- νικὸ χαμόγελο. Ἀλλὰ ὁ Ἀραμι ὑπεκλίθηκε ἀνεπαίσθητα καὶ δὲν χαμογέλασε. Οἱ τέσσε- ρις ἄνδρες σταμάτησαν τὴν κουβέντα τους.

Ὁ Ντ' Ἀρτανιάν κατάλαβε πὺς τοὺς ἦταν ἀνεπιθύμητοι. Δὲν ἤξερε ὅμως μετὰ πῶς τὸν ἔπρεπε ν' ἀποσυρθῇ. Τότε πρόσεξε ἕνα μαν- τλήι στὰ πόδια τοῦ Ἀραμι. Ἐσκίψε καὶ τὸ σήκωσε καὶ τοῦ εἶπε μ' εὐγένεια.

— Πιστεύω, κύριε ὅτι θὰ λυπηθῆτε ἂν τὸ χάσετε.

Τὸ μαντήλι ἦταν πλούσια κεντημένο καὶ σὲ μιὰ ἄκρη του εἶχε ἕνα οἰκόσημο. Ὁ Ἀ- ραμι κοκκίνισε καὶ τὸ ἔκανε πέρα ἀπὸ το- μα.

— Ἀχ, φώναξε ἕνας ἀπὸ τοὺς συνομιλῆ- τές του. Καὶ τώρα μπορεῖτε νὰ μάς πῆτε, Ἀραμι, ὅτι δὲν ἔχετε φιλικὲς σχέσεις μετὰ τὴν κυρία ντὲ Μπουά Τρεσύ; Αὐτὰ εἶναι τὰ ἀρχαία τῆς.

Ὁ Ἀραμι ἔρρηξε μιὰ φαρμακερὴ μα- τιά στὸν Ντ' Ἀρτανιάν.

— Κάνετε λάθος, κύριοι, εἶπε ἥρεμα. Δὲν εἶναι δικό μου. Νὰ τὸ δικό μου.

Καὶ τράβηξε τὸ δικό του μαντήλι ἀπὸ τῆς τσέπης.

Ἀλλὰ οἱ ἄλλοι σωματοφύλακες δὲν ἐπεί- σθηκαν.

— Ἄν δὲν εἶναι δικό σας, Ἀραμι, εἶπε γελώντας ἕνας τους, τότε θὰ τὸ ἐπιστρέψω ἐγὼ στὸν κύριο Μπουά Τρεσύ, καλὲ μου φίλε.

— Εἶσαι ἐξ ἴσου φίλος του, εἶπε ὁ Ἀρα- μις. Ἰσως ἔπρεπε ἀπὸ τὴν τσέπη σας.

— Ὅχι, στὸ λόγο τῆς τιμῆς μου.

— Ὅρκιζομαι στὴν τιμὴ σας κι' ἐγὼ στὸ λόγο μου. Τὸ κρατῶ, ἀς πάσω μετὰ τὴν θέναν ἀπὸ μισό.

— Δικαιότατο, γέλασαν οἱ ἄλλοι. Δύο σω- ματοφύλακες. Ἡ κρίσις τοῦ Σολωμῶντος.

Καὶ ἔφυγαν γελώντας.

Ἐτόξε, σκέφτηκε ὁ Ντ' Ἀρτανιάν, «θα συμφιλιωθῶ μετὰ τὸν Ἀραμι».

— Κύριε, ἄρχισε, ἐλπίζω νὰ μὲ συγχω- ρήσετε.

— Ἀ, τὸν διέκοψε ὁ Ἀραμις. Δὲν φερ- θήκατε σὰν κύριος. Ἀκόμη κι' ἕνας νεαρὸς Γασκῶνος θάπρεπε νὰ ξέρῃ ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν πατάνε ἕνα μαντήλι ἂν δὲν ὑπάρχῃ κά- ποιος λόγος.

— Κύριε, ὅταν οἱ Γασκῶνοι ζητᾶνε μιὰ φορὰ συγγνώμη, πιστεύουν ὅτι αὐτὸ ἀρκεῖ.

— Δὲν θέλω φιλονικίες, εἶπε ὁ Ἀραμις, ἀλλὰ κηλιδώσατε τὸ νουια μιὰς κυρίας. Ὁ- φείλω νὰ σᾶς διδάξω καλὴ συμπεριφορά.

— Εἰφουκλήσατε, ἂν θέλετε, τώρα. Ἐ- μπρός!

— Ὅχι ἐδῶ. Ὑπάρχουν ἀρκετοὶ ἄνθρω- ποι τοῦ καρδινάλιου γειγύρω.

— Τότε πού;

— Στὶς δύο, κύριε, ἔλατε στὸ μέγαρο τοῦ κυρίου ντὲ Τρεβίγ. Ἐκεῖ θὰ σᾶς οἰώσω τὸν κατάλληλο τόπο καὶ τὴν ὥρα.

Οἱ δύο ἐχθροὶ ὑπεκλίθηκαν καὶ χώρισαν. «Ἐ, λοιπόν, ἂν σκοτώθῶ, εἶπε μέσα του ὁ Ντ' Ἀρτανιάν, θὰ πάω τουλάχιστον ἀπὸ τὸ χέρι ἐνὸς σωματοφύλακα».

Οἱ Σωματοφύλακες τοῦ Καρδινάλιου

Μιὰ καὶ δὲν ἤξερε κανένα στὸ Παρίσι ὁ Ντ' Ἀρτανιάν, πῆγε στὸ ραντεβού του χωρὶς μάλιστα. Τοῦ ἀρκοῦσε ἡ ἐκλογὴ τοῦ Ἀθως.

Ἀλλωστε ἤλπιζε νὰ πείσῃ τὸν λαβωμένο Ἀθω, πού δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ μονομαχήσῃ καὶ δεχτὴ τὴ συγγνώμη του. Σκεφτόταν πὺς

ὁ Πόρθος θὰ ὑποχωροῦσε ἂν τοῦ ἔλεγε πὺς θὰ διηγούνταν στὸν καθέναν τὸν ἴστο- ρία τοῦ μισοχρυσου λουριοῦ. Ὅσο γιὰ τὸν

ΥΠΟ ΚΛΙΦΟΡΝΤ ΤΖΟΥΣ

Ο ΔΕΚΑΝΕΥΣ Πομπεκέν γονάτισε πίσω απ' τον αμώδη λόφο της έρημου, άνασαινοντας με δυσκολία. Ο λαίμος του είχε στεγνώσει απ' τη δίψα και σ' εμάς βδομάδα δεν είχε φάει περισσότερο απ' όσο ένα παιδί σ' ένα γεύμα. Κοίταξε γύρω του τους λίγους άνδρες που είχαν απομείνει απ' την αποστολή τους. Κι' αυτοί επίσης υπέφεραν απ' το μαρτύριο της πείνας και της δίψας. Κι' οι περισσότεροι είχαν πετάξει τα όπλα τους.

Ύστερα γύρισε και είδε το νερό καθώς γυάλιζε, πεντακόσια μέτρα μακριά, κάτω απ' τον καυτερό ήλιο της Σαχάρας. Είπε τις χουρμαδιές με το δροσερό ίσκιό τους. Κι' είδε ακόμα τα άμυχα σώματα που κείτονταν λίγο μακρότερα, ανάμεσα στην ομάδα του και στην άσση.

Πλάι του ένας νεαρός πολίτης, ο Μπράμ, άναστεύαζε πικρά. Τα σαγόνια του είχαν στραβώσει και τα φλεγισμένα μάτια του ήταν κατακόκκινα.

— Κάθονται ακόμα εκεί, μουμούρισε αυτός ο Μπράμ. Μας περιμένουν σαν πεινασμένοι γυψές. Πόσο θα κρατήσουμε; Πόσο; — Ήσυχα, νεαρέ! φώναξε ο Πομπεκέν και κοίταξε άλλη μία φορά προς την άσση.

Τίποτα δεν είχε αλλάξει. Οι Τουαρέγκ, αυτοί οι αιμοδιψείς πολέμιες της Σαχάρας, ήταν ακόμα εκεί, διακόσιοι πάνω κάτω.

Διακόσιοι! Κι' ο Πομπεκέν ήξερε καλά πόσοι άνδρες είχαν απομείνει απ' την ομάδα τους. Λιγότεροι από τριάντα πέντε. Πριν από ένα μήνα, η ομάδα άοιθυμούσε περίπου εκατό άνδρες, Άλγερινούς τουφεκιοφόρους ως επί το πλείστον, με ένδεκα Γάλλους αξιωματικούς. Τώρα, μόνον τέσσαρες Γάλλοι είχαν απομείνει, κι' απ' αυτούς ο Πομπεκέν ήταν ο δεύτερος στον βαθμό.

Κοίταξε άλλη μία φορά τον Μπράμ κι' ύστερα τον υπολοχαγό Ντιανούς, τον μοιράδικον αξιωματικό, που δεν είχε πεθάνει ακόμα. Ο Ντιανούς δεν τον έβλεπε, γιατί δεν μπορούσε να ξεκολλήσει τα μάτια του απ' το νερό.

Ο Μπράμ σύρθηκε λίγο μπροστά. — Θέε μου! μουμούρισε. Άν δεν φθάσω εγκαίρως στο νερό, θα πεθάνω.

— Θα πεθάνεις γρηγορότερα, αν κάνεις και την πασαμική κίνηση! τού είπε ο Πομπεκέν. Το μόνο που μπορούμε να κάνουμε, είναι να περιμένουμε.

— Και τί να περιμένουμε; φώναξε ο Μπράμ. Πιστεύεις ότι μπορεί να γλυτώσει έστω κι' ένας από μας; Έστω κι' ένας; Τί σημασία έχει το πώς τα πεθάνουμε;

Ο Πομπεκέν δεν απάντησε. Κατά βάθος, ήξερε ότι ο Μπράμ είχε δίκιο.

Ήταν 10 Μαρτίου 1881. Άλλά η ιστορία, για ιστορία αφήνει και β-... απ' την άσση ως το τέλος, άρχισε στις 4 Δεκεμβρίου 1880.

Αυτή την ημέρα, ένα καράβι από 98 άνδρες και μερικές εκατοντάδες καμήλες, άφησε το φρούριο Βάργκλα της Γαλλικής

Άλγερίας με κατεύθυνση προς νότον, και με επικεφαλής τον συνταγματάρχη Φλάττερ, ένα άξιωματικό με πολύ λίγη πείρα στις έξερευνήσεις. Η αποστολή έπρεπε να διανύση χίλια μίλια άγνωστης και άφιλο-

τοντάδες απ' αυτούς στους γύρω λόφους, αλλά μόνο δώδεκα έκαναν την εμφάνισή τους, προχωρώντας άργα προς το μέρος του καραβανιού.

Ο δεκανεύς Πομπεκέν ήταν από τους

ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΜΗΝΕΣ ΣΤΗ ΣΑΧΑΡΑ

Οί άγριοι πολέμιες ξεφύτρωσαν πάλι μέσα απ' την άμμο, φράζοντας τό δρόμο προς την πηγή.

ξενής γής, για να έξερευνή τη την δυνατότητα της ένωσης της Άλγερίας με το Σουδάν με μια ισθμοδρομική γραμμή.

Οι Γάλλοι έξεραν ότι είχαν περάσει από την άνεξερεύνητη περιοχή Χόγγαρ, μία από τις πιο άγριες εκτάσεις της αφρικανικής

έρημου. Ήξεραν ακόμα ότι κανένας λευκός που μπήκε σ' αυτή την περιοχή δεν γύρισε ζωντανός για να την περιγράψει. Άλλά ο συνταγματάρχης Φλάττερ είχε άυστηρές διαταγές, κι' όλο που ήταν γνωστό, πως οι Τουαρέγκ είχαν υπό τον έλεγχό τους την περιοχή Χόγγαρ επί εκατοντάδες χρόνια και δεν είχαν καμιά διάθεση να την αφήσουν στους Γάλλους.

Ήταν μία άγρια και μυστηριώδης φυλή, που σκορπούσε τον τρόμο σ' όλα τα

πρώτους, που τούς είδε. Προχωρούσαν με τις καμήλες τους, ώπλισμένοι με τεράστια δόκοπα σπαθιά, και σταμάτησαν μπροστά στον οδηγό του καραβανιού, έτσι που ο Πομπεκέν μπορούσε να βλέπει πίσω από το θέλο τους τα σκοτεινά, άνεξιχνίαστα μάτια τους. Ο δεκανεύς στάθηκε πλάι στον συνταγματάρχη, έτοιμος να κάνει τον διερμηνέα. Ένας από τους Τουαρέγκ μίλησε:

— Άπό τούς άνδρες της φυλής μου, είπε, σάς άπευθύνω θερμό χαιρετισμό. Άν υπάρχει τρόπος να σάς φανούμε χρήσιμοι, δεν έχετε παρά να μας πείτε.

Ο Πομπεκέν μετέφρασε. — Τον πιστεύεις, δεκανέα; ρώτησε ο συνταγματάρχης.

Ο Πομπεκέν δεν μπορούσε να διαβάσει στα μάτια του Τουαρέγκ τις άληθινές προθέσεις του.

— Δεν ξέρω, κύριε, απάντησε. Ρώτησέ τον που θα βρούμε νερό.

Ο Πομπεκέν υπάκουσε.

— Στους λόφους, μία ώρα από εδώ, απάντησε ο Τουαρέγκ. Υπάαχε μία πηγή, που δεν στερεύει ποτέ. Θα είναι τιμή μας να σάς οδηγήσωμε εκεί.

Ο Πομπεκέν εξήταζε τούς λόφους, καθώς μετέφραζε την απάντησι του Τουαρέγκ. Υψώνονταν απότομοι πάνω στην άμμο, γυμνοί και άπαίσιοι.

— Πές του ότι, δεχόμαστε την προσφορά του, διέταξε ο συνταγματάρχης. Θα ξεφορτώσωμε εδώ τις καμήλες και θα πάω μόνος μου με τούς μισούς άνδρες. Έτσι, θα φέρωμε περισσότερο νερό.

— Όλες τις καμήλες, κύριε; — Ναι, δεκανέα!

Ο Πομπεκέν δεν είχε παρά να υπακούσει. Ήξερε όμως ότι στρατιωτικώς ήταν λάθος να χωρίση το καράβι.

Ακριβώς αυτό έκανε ο Φλάττερ. Πέντε αξιωματικοί και 37 Άλγερινοί πήγαν μαζί του. Ο Πομπεκέν περίμενε είκοσι λεπτά, ώσπου να εξαφανισθούν πίσω από τούς λόφους, κι' ύστερα ζήτησε την άδεια από τον αξιωματικό που είχε αφήσει ο συνταγματάρχης στο πόδι του, να τούς ακολουθήσει, παίρνοντας μαζί του και τον Μπράμ.

— Πιστεύεις ότι υπάρχει νερό εκεί; τον ρώτησε ο τελευταίος, καθώς προχωρούσαν τρεχοντας σχεδόν.

— Νερό υπάρχει, απάντησε ο Πομπεκέν. Δεν είν' αυτό που με στενοχωρεί.

Άλλά δεν φαινόταν ούτε ίχνος Τουαρέγκ, πουθενά. Οι δώδεκα που τούς είχαν χαιρετήσει είχαν εξαφανισθή, αφήνοντας μόνον τον οδηγό της ομάδας του συνταγματάρχη. Οι λόγοι ήταν έρημοι και σιωπηλοί.

Ύστερα από λίγο, οι δύο άνδρες σταμάτησαν, στη μέση ενός λεκανοπεδίου.

Ένα μίλι μακριά βρισκόταν η πηγή. Ο συνταγματάρχης είχε τοποθετήσει τις καμήλες κυκλικά κι' είχε άρχισει να τις φορτώνει με νερό. Άλλά ο Πομπεκέν δεν κοιτάζε προς την πηγή. Χτύπησε τον Μπράμ στην πλάτη και είπε:

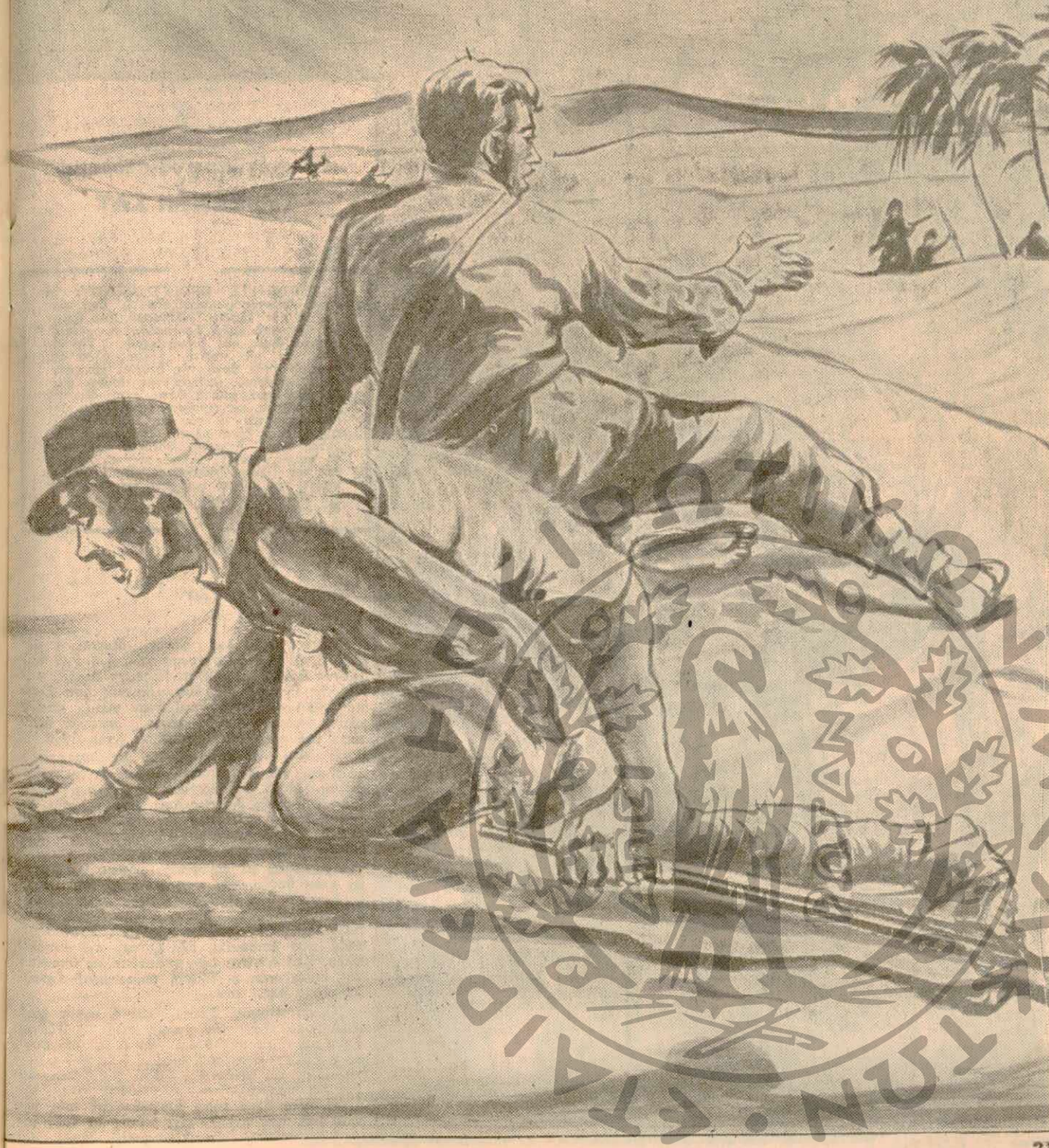
— Ο συνταγματάρχης είναι τρελλός.

Άν συμβή κάτι, όλη η δύναμι του θα... Δεν πρόλαβε να τελειώσει τη φράσι του. Λες κι' αυτό ήταν το σύνθημα, η γή άρχισε να δονήται από το ποδοβολητό. Άλλά ήταν πολύ μακριά για να ειδοποιήση τον συνταγματάρχη, πριν φανούν, οι Τουαρέγκ.

Όπως ακριβώς το περίμενε ο Πομπεκέν, ρίχτηκαν σαν άγριάνθρωποι από πολλά σημεία. Κι' ήταν πολλές εκατοντάδες. Οι άνδρες του Φλάττερ είχαν αφήσει κάτω τα όπλα τους για να φορτώσουν τις καμήλες και οι περισσότεροι δεν πρόλαβαν να τα χρησιμοποιήσουν.

Ο δεκανεύς είδε έναν Άλγερινό να κομ-

(Συνέχεια στη σελίδα 46)

ΗΤΑΝ ΠΙΑ ΑΡΓΑ

Πρωτότυπο μυθιστόρημα Του ΣΑΜΕΝ ΧΑΤ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ: Η Λίνα Λαϊντλου γνωρίζεται σ' ένα πικνίκ με τον Τζόννη "Αύγκραθ", ένα δυο-φο νέο από καλή δεσπομένη οικογένεια, άνεγο όμως και διεφθαρμένο. Της άρεσει απ' την πρώτη στιγμή, αλλά αυτό ενώ στην αρχή της δείχνει έξαιρέσι, κ' ενδιαφέρον, ύστερα την αφήνει σχεδόν απότομα, και η Λίνα, παρ' όλο που είναι κάπως πειραγμένη, φαντάζεται πως δεν πρόκειται να τον ξαναϊδ' πιά. "Υστερα από δέκα μέρες, όμως, μία Κυριακή πρωί, η κυρία Φοβύλεο—μία κοινή, τσιμεντοβότα— με τις κόρες της και τον Τζόννη "Αύγκραθ" πηγαίνουν στο σπίτι της Λίνας και την παίζουν για να πάρει απ' τον έρωτά της. Ο Τζόννη, όμως, την παρασύρει σ' ένα περπάτημα.

2ον

"Υστερα από τις πρώτες δεκαπέντε μέρες, η Λίνα ήταν σίγουρη πως η φλόγα του Τζόννη άρχισε να σβήνει. Έφευγε συχνά, μόλις της έγραφε μία δυο γραμμές όσο έλειπε από κοντά της, και όταν γύριζε κάπου κάπου για δυο τρεις μέρες, σπάνια ήταν τόσο τοιμηρός μαζί της όπως στην αρχή.

"Η Λίνα έκλαιγε νύκτες δολόκληρες στο μαξιλάρι της και προσπαθούσε ν' ανακαλύψει την αιτία. Μήπως τού είχε φερθεί υπερβολικά ψυχρά; Μήπως τού είχε μιλήσει άσχημα στο τελευταίο τους καυγαδάκι; "Η μήπως — τί απελπιστική σκέψη! — είχε απλυστάτα πάψει να τον τραβάει;

"Αναρωτιόταν με απόγνωση μήπως θα πρέπει να «του δοθ'», την πρώτη φορά, που θα έδειχνε πως την ήθελε; Τό είχε σχεδόν αποφασίσει, παρά την αντίληψη της κυρίας Μάρκ Λαϊντλου, ότι όταν ένας άντρας «άποκτηση» αυτό που επιθυμεί, δεν ζητάει πιά τίποτα άλλο. Και η Λίνα δεν μπορούσε να υποφέρει τη σκέψη πως ο Τζόννη μόνον αυτό ζητούσε κοντά της.

"Ο στρατηγός, όμως, και η κυρία Μάρκ Λαϊντλου είχαν την γνώμη πως ο Τζόννη ζητούσε πάρα πολλά απ' την Λίνα και συγκρατούσαν, πως περιμεύονταν κι' απ' αυτήν τη ίδια, τις πενήντα χιλιάδες λίρες που θα έπαιρνε προίκα.

"Η Λίνα ήταν τόσο θυμωμένη με τους γονείς της, που σχεδόν είχε πάψει να τους μι-

λάει. "Ο στρατηγός υπεστήριζε πως όλοι οι "Αύγκραθ" ήταν έλεεινή ψάστα, πως ο Τζόννη δεν ήταν καλύτερος απ' τους άλλους και ίσως μάλιστα να ήταν και χειρότερος.

"Οι αυτά, μαζί με τις φιλοπόμπες έρωτήσεις της μητέρας της, έκαναν την Λίνα δυστυχισμένη. "Ο Τζόννη, φυσικά, δεν ήταν τέτοιος. Μά' αστόσο..., γιατί ήταν τόσο ψυχρός και αδιάφορος μαζί της τούτον τον τελευταίο καιρό;

Στό τέλος, πίστεψε πως ο Τζόννη άρχισε, επί τέλους, να την βλέπει έτσι που ήταν πραγματικά. Δεν ήταν όπως την είχε φανταστή. "Ηταν πολύ πληκτική για να άντρα, συντησιμένη σε γυναικείες τρισαχαιρωμένες και πανέμφυτες. Ναι, αυτό ήταν. Την εύρισκε πληκτική, άνοητη και έπαρσιώτισσα.

Τότε η Λίνα έβλαιγε. "Υστερα, έσφιγγε τα δόντια της και έλεγε δυνατά: «Όπως και να είναι, δεν θ' αφήσω καμιά άλλη γυναίκα να μου τον πάρει. Ποτέ!». "Υστερα, έκλαιγε πάλι.

Μά' όταν, δυο μέρες μετά, ο Τζόννη την φιλούσε τόσο δυνατά και παρόφορα, ξεχνούσε για πέντε έξι ώρες όλες τις πίκρες και τις άμφιβολίες της.

"Η ουσία ήταν, φυσικά, πως η Λίνα λάτρεισε τρελλά τον Τζόννη.

Φαίνεται, όμως, πως και ο Τζόννη την αγαπούσε στο βάθος, γιατί άκοιώς τρεις μήνες ύστερα απ' τους άρραβόνες τους, στις άρχες του Σεπτεμβρίου, την παντρεύτηκε.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

1

— "Αγάπη μου, είπε η Λίνα διατακτικά, δεν είχες δώσει, έκατόφραγκο στο γκαρσόνι, πενήνταφράγκα ήταν, δεν είν' έτσι;

"Ο Τζόννη της χαμογέλασε, καθώς έβγαζε τα ρέστα στην τσέπη του πανταλονιού του.

— Βέβαια, πενήνταφράγκα ήταν. Μά' δεν κάνουν κάθε μέρα τέτια λάθη τα γκαρσονίνα στη Γαλλία, ψέματα; Πάμε να φύγουμε, πριν το καταλάβει.

— Μά..., δεν πιστεύω να τα κρατήσης;

— Και βέβαια θα τα κρατήσω, είπε άφελέστατα ο Τζόννη και σηκώθηκε.

"Η Λίνα πήρε τα γάντια και το τσαντάκι της και σηκώθηκε κι' αυτή. "Ενοιαζε κάποια έκπληξη και άπορία μαζί. Μά' δεν ήταν καθαρή άτιμία να κρατήσουν αυτά τα πενήντα φράγκα, χωρίς να πούν τίποτα; "Νατόσο, ο Τζόννη φαινόταν σά να τ' εύρισκε ένα περιφωτισμένο.

Περπατούσε αμίλητη πλάι του στην πλατεία λεωφόρο. "Ηταν κάπως πειραγμένη γι' αυτή την άπάτη του Τζόννη. Γιατί ήταν καθαρή άπάτη. Της ήταν άδύνατον να σκεφθ' διαφορετικά.

Μήπως, όμως, δεν ήταν; Πώς μπορούσε ο Τζόννη να κάνει τόσο συνειδητά μία φανερά άπάτη, αν την έβλεπε σαν άπάτη; Και όμως...

Ξαναθυμήθηκε το χθεσινό περιεργό περιστατικό στο εστιατόριο. "Υστερα απ' το μεσημεριανό φαγητό, είχαν καθήσει στο τραπέζι, και κουβεντιάσαν ώρες δολόκληρες, όπως κουβεντιάζαν άκόμη, αν και ο μνησας τού μέλιτος είχε φτάσει στην έβδομη και τελευταία βδομάδα του. "Ενα ένα τα γκαρσονίνα έφυγαν και είχαν μείνει στην αίθουσα οι δυο τους, δλομόναχοι, και ο Τζόννη την φίλησε πάνω απ' το τραπέζι. "Η ώρα ήταν τέσσερες παρ' είκοσι, όταν επί τέλους πήγε στην τουαλέττα να πουντράρει λίγο το πρόσωπό της, και ήταν σίγουρη πως ο Τζόννη δεν είχε πληρώσει ακόμα τον λογαριασμό.

"Όταν γύρισε, ο Τζόννη ήταν άκομη μόνος, είχε φορέσει, όμως, το καπέλο του και κρατούσε τα γάντια του στο χέρι. Σηκώθηκε άμέσως απ' το τραπέζι και κατέβηκαν τις σκάλες. Την στιγμή ακριβώς που έβγαιναν, ένα γκαρσόνι πλησίασε τον Τζόννη και κάτι τού είπε. "Η Λίνα είχε κιόλας βγει στο πεζοδρόμιο και δεν άκουσε καθαρά: της φάνηκε, όμως, πως το γκαρσόνι ρωτούσε τον Τζόννη αν είχε πληρώσει. "Ο Τζόννη έδωσε κάποια απάντηση και δγ'ηκε ξένοιαστος. "Υστερα, πήραν ένα ταξί κι' έφυγαν. "Η Λίνα κοίταξε μία στιγμή τυχαία πίσω της, και είδε το γκαρσόνι που τού είχε κοίταξε μέσα απ' το κρύσταλλο της πόρτας με μία πολύ παράξενη έκφρασι άμφιβολίας, άναμικτης με δυσπιστία. Της φάνηκε σά να προσπαθούσε, μέσα σ' αυτό το μισό δευτερόλεπτο που είχε στη διάθεσί του, να πάση μία άπόφασι: να τρέξει να τους προφτάσει ή όχι;

"Ηταν, φυσικά, καμικό, γιατί ο Τζόννη θα πληρώσει άσφαλώς, την ώρα που εκείνη πουντράριζόταν στην τουαλέττα. "Η έκφρασι του γκαρσονιού ήταν, όμως, τόσο παράξενη, ώστε ρώτησε και η ίδια τον Τζόννη αν είχε πληρώσει, και ο Τζόννη της είπε εξαφανισμένος, πως βέβαια είχε.

"Υστερα, δεν τ' ξαναθυμήθηκε πιά. Είχαν πάρει το όρεκτικό τους και βάδιζαν προς την Μαντελαίν, για να φάνε στο Βουαζέν. "Ο Τζόννη διασκεδάζε, όπως πάντα, με τους ανθρώπους, που συναντούσαν.

— Για κοίτα, κούκλα, αυτόν που έρχεται. "Οχι αυτόν τον άλλον με τα φουντωτά μαλλιά. Τί λες να είναι; Καλλιτέχνης

άραγε η τρελλός, που τ' σκασε από κανένα φρενοκομείο; Κούλα να φορά μενεζελιά γραβάτα και κόκκινο πουκάμισο, μα βρίσκει σωστό να φορά και κατακόκκινες κάλτσες; "Εγώ λέω, κούκλα να φωνάξωμε ένα άστυφύλακα. Προσβάλλει την δημοσίαι καλίσθησι. Για κοίτα! "Ο παρ' τούτης της κοπέλλας γλίστρησε απ' τους γάντιους του. Δέ πρέπει να την σταματήσωμε και να της πούμε να τον σηκώσει; Πές της το εσύ, χρυσή μου είναι γυναικείο ζήτημα.

— Τζόννη, είπε η Λίνα, σε παρακαλώ, έλα να γυρίσωμε στο Καφέ ντε λα Παί και να δώσωμε στο γκαρσόνι τα πενήνταφράγκα. Για το χατήρι μου.

"Ο Τζόννη γέλασε και πέρασε το χέρι του κάτω απ' το μπράτσο της.

— Κοροϊδάκι μου! Μά' δεν χαιρέσαι αλήθεια, που για μία φορά την έπαθε ένας κλέφτης, που ληστεύει κάθε μέρα τον κόσμο; "Εγώ χαίρομαι και στο λέω.

— Μά' δεν... δεν είναι τίμιο, χρυσή μου, είπε η Λίνα με πραγματική άπελπισία.

— "Άσε με ήσυχο, σε παρακαλώ! Μας έχουν κλέψει, πολύ περισσότερα απ' την ήμερα, που ήρθαμε εδώ.

Την κοίταξε με τ' πονηρό παιδιάστικο χαμόγελο, που τόσο καλά ήξερε τώρα η Λίνα.

— Μά' να πάρωμε πενήνταφράγκα από ένα γκαρσόνι;

— Κοροϊδάκι! είπε ο Τζόννη συγκρατώντας τα.

Μά' η Λίνα δεν τού χαμογέλασε τούτη τη φορά.

Μετά τ' φαγητό, ο Τζόννη την πήγε στο καλύτερο παπουτσάδικο του Παρισιού και της άγόρασε τις πιο ακριβές παντοφλίτσες, που βόηκαν.

"Ηταν κάτι κομψά πασουμάκια, στολισμένα με παράξενα άλικά φτερά.

Τό ίδιο πρωί, στο ξενοδοχείο τους η Λίνα είχε πει πως πριν φύγουν απ' το Παρίσι, θα πρέπει ν' αγοράσουν ένα ζευγάρι παντοφλίτσες.

Πριν βγούν απ' το μαγαζί, η Λίνα είχε ξεχάσει και τα πενήντα φράγκα και όλα.

"Ο Τζόννη ήταν υπέροχος.

2

Σε γενικές γραμμές, η Λίνα τ' χάρηκε το ταξίδι του γάμου της.

"Ο Τζόννη ήταν τέλειος: προσεκτικός, σταγνικός και υπομονετικός. Ούτε μία άσχημη λέξη δεν είπώθηκε από κανένα τους, ανάμεσα στα γέλια και στις τρελλές κρυβέντες, που έβγαζαν σ' όλο αυτό το διάστημα. Για πρώτη φορά στη ζωή της η Λίνα μπορούσε να βολήσει έλεύθερα και άνεπιφύλακτα και να βενύση τ' αισθήματα και τις σκέψεις της, με ένα κείμησος από όλη την ώρα, που ο Τζόννη τ' άκουγε με βαθειά προσοχή.

"Η Λίνα δεν ήταν σίγουρη αν τα κατάλαβε όλα, όσο προσπαθούσε να του εξηγήσει, μα και μέσα με τ' να τ' η, λυτρώθηκε από ένα μεγάλο βάρος, που την έπνιγε χρόνια τώρα.

Τις πρώτες δυο βδομάδες, την είχε βασανίσει τ' έρωτμα αν θα γινόταν ποτέ μία έστω και σχετικά καλή σύζυγος.

Φαγόταν από άνοητομοησία, να δοθ' και να δώσει άπόλυτη δολοκλήσι στον γάμο.

Στην αρχή, άπελπίστηκε πως δεν θα τ' κατάφερε σαν σύζυγος και δεν φαν

‘Ο πόλεμος όπερέττα μεταξύ Κίνας - ‘Αμερικής

Έπτά αυτοκρατορικά πολεμικά έφθασαν στον κόλπον Μον-
τερέυ της Καλιφορνίας για να διεξαγάγουν τον πιο περίεργο
πόλεμο της ιστορίας για το χατήρι ενός κινέζου μαγείρου

ΤΟΥ ΕΜΙΛΥ ΣΟΥΡΜΑΧΩΦ

Οι άγουροξυπνημένοι κάτοικοι του Μοντερέυ της Καλιφορνίας, κοίταζαν δίχως να πιστεύουν στα μά-
τια τους το παράξενο θέαμα στα βαθυγάλαζα νερά του κόλπου. Έπτά μεγαλόπρεπα κινέζικα πο-
λεμικά, το καθένα μήκους 25 μέτρων, άρμένιζαν σε μία γραμμή. Στις πλώρες τους ήταν σκαλισμέ-
να άγρια μάτια, χρωματισμένα κόκκινα και κίτρινα, για να τρομάζουν τους δαίμονες των άγνωστων θα-
λασσών. Στο κατάρτι του καθενός, ύψους 20 μέτρων, ήταν ανοιγμένα τρία κίτρινα πανιά, που έμοιαζαν με
φτερά νυχτερίδας και κρέμονταν ακόμα χρυσά φυλαχτά. Στην κορυφή ανέμιζαν πολεμικές σημαίες του
αυτοκρατορικού κινεζικού ναυτικού.

Από το 1818, είχε ό κόλπος ν’ άντικρύση τόσο άπροσδόκητη είσβολή. Τότε — ήταν ακόμη ισπανική
άποικία — ένας Γάλλος μισθοφόρος τον είχε κατα λάβει ύψώνοντας την σημαία της ‘Αργεντινής. Στο
κατάστρωμα του ‘Θαρραλέου ‘Αετού, της ναυαρχίδας, στεκόταν ό ναύαρχος Τάου Γιέτ Σάγγκ, ό κυρί-
αρχος των θαλασσών. Καί κατά διαταγή της αυτοκράτειρας Τζού-Χσί, που κηδεμόνευε τον ανήλικό αυ-
τοκράτορα Τούνγκ Τσί, ό Σάγγκ διέταξε τον πυροβολητή της πλώρης να βάλει.

Μία «μπάλλα» έσκισε τον αέρα και έπεσε στα γαλήνια νερά, κάμποσα μέτρα από το Τελωνείο. ‘Α-
(Συνέχεια στην σελίδα 33)

“Ολοι άρχισαν να γελάνε
ένώ ό Μπάκυ Ουάιτ άρπα-
ζε τον Λόπ Σινγκ από τοι
σώερκο να τον πετάξει έξω.

(Συνέχεια από τη σελίδα 28)

ταζόταν πως όλες οι νιοπαντρες είχαν τις ίδιες ελπίδες και τους ίδιους φόβους. 'Η σκέψις πως ο Τζόννη θα την έβρισκε αποτυχημένη της ήταν αβάστακτη.

Δοκίμασε να πη στον Τζόννη μερικά απ' όλ' αυτά, μα ο Τζόννη φάνηκε πως δεν καταλάβαινε τίποτε από τις ανησυχίες της. Και τότε, για πρώτη φορά, διεπίστωσε πως ίσως ο Τζόννη να μην ήταν τόσο διορατικός και αισθηματικός όσο τον είχε φανταστή.

Με τον ίδιο τρόπο αναστατώθηκε κι' από την ερωτική πείρα του Τζόννη. Είχε πει στον Τζόννη, και το πίστευε και η ίδια, πως δεν είχε καμία σημασία γι' αυτήν, η περασμένη ζωή του. Μα τώρα ζήλευε τρομερά όλες τις γυναίκες που είχε γνωρίσει κι' αγαπήσει ο άντρας της πριν απ' αυτήν.

— Είμαι γελοία, σκεφτόταν, και τα μάτια της γέμιζαν δάκρυα. Δεν πρέπει να είμαι παράλογη.

Και όμως ήταν. 'Ο Τζόννη ήταν τώρα δικός της, και ευχόταν με πάθος να έρχόταν κοντά της άργος εάν κι' αυτήν. Μα ωστόσο δεν έπαυε να σκέφτεται πόσο θαναμίσιο ήταν που είχε τόσες επιτυχίες και τόσο πείρα.

Την ίδια γνώμη είχε και ο Τζόννη. 'Όπως κι' αν είναι, σε γενικές γραμμές η Αίνα το χάρηκε το ταξίδι του γάμου της.

Ήταν πάντως αδύνατον να κατηγορήσει κανείς τον Τζόννη για τσιγγουνιά. Σώδρευε αλογάριαστα και ξενοιαστά σε σημείο που τρώαζε τη Αίνα με τις σπατάλες του.

Από ένστικτο και από ανατροφή, διάλεγε τα πιο ακριβά κεντραρίγια να φάνε γι' αυτήν και τον κι' από το ίδιο ένστικτο παράγγελλε πάντα τα πιο ακριβά φαγητά και ποτά. 'Ισως ο ίδιος να μην το καταλάβαινε, της Αίνας όμως της φαινόταν πως κάθε τι ακριβό ήταν καμωμένο γι' αυτόν προσωπικά και πως απλόστατα δεν έβγαζε ποτέ να ασχοληθεί με κάτι κατώτερο.

Μα και για τη γυναίκα του ο Τζόννη δεν λογάριαζε τίποτα. Κάθε πρωί έφτανε γι' αυτήν ένα μπουκέτο δροσερά λουλούδια και άκουσε ν' αναφέρει μόνο κάτι για να το αποκτήσει με την πρώτη ευκαιρία. 'Η Αίνα με τα άλλα γούστα, δεν ήξερε αν έπρεπε να κλάμει ή να χαμογελάει για την άσυνειδητη και έντελως παιδιαστική σπατάλη του Τζόννη.

Τού έκανε διαρκώς παρατηρήσεις και ουσιώσεις, μα ο Τζόννη γελοούσε και την έλεγε επιχαριστία. Και τότε γελοούσε και η Αίνα, και πίστευε πως ο μεγαλύτερος δεσμός ανάμεσα σε δυο ανθρώπους είναι να μπορούν να γελούν για τα ίδια πράγματα.

Μια-δυο φορές η Αίνα έπεισε τον άντρα της να πάνε σε κάποιο μικρό εστιατόριο της άριστης όχθης, όπου τα φαγητά ήταν το ίδιο νόστιμα και δέκα φορές φθηνότερα, μα ο Τζόννη δεν δειλυνόταν εκεί. 'Ο Τζόννη πάλι την έμαθε να πίνει. Στο ταξίδι του γάμου της η Αίνα ήπιε περισσότερα ποτά από όσα είχε πει σε όλη της τη ζωή ως τότε. Πολλές φορές μάλιστα ένοιωθε και η ίδια την ανάγκη να πιει.

Μπροστά στον κόσμο, ο Τζόννη ήταν το ίδιο τρυφερός και προσεκτικός όπως και όταν ήταν μόνοι τους. 'Όσες αμφιβολίες κι' αν είχε η Αίνα ως την ημέρα του γάμου της, για τον έρωτα του Τζόννη, ξεβήσαν όλες μπροστά στα θερμά του χόδια — υπερβολικά θερμά για έναν Άγγλο. 'Ο Τζόννη έδειχνε πως τη λάτρευε κι' αδιαφορούσε αν το μάθαινε και ο κόσμος. 'Η Αίνα ένοιωθε άπειρη χαρά όταν της έπιασε το χέρι πάνω από το τραπέζι και της το φιλούσε μπροστά στα μάτια των περιτόπων.

Την έλεγε «μαϊμουδίτσα», χαριτωμένη του μαϊμουδίτσα.

— Στο σπίτι μου με λέγανε «γραμματονιδώτιο», του ομολόγησε κάπως ντροπισμένη η Αίνα.

— «Γραμματονιδώτιο!» φώναξε αγανακτισμένος ο Τζόννη. Μα δεν έχεις το πιο γλυκό, το πιο αξιολάτρευτο και το πιο μαγευτικό στοματάκι του κόσμου... και μάλιστα θα το φιλήσω άμέσως τώρα.

— Δεν μπορείς, Τζόννη. Δεν κάνει εδώ! — Δεν μπορείς; ρωτούσε ο Τζόννη με το πιο πονηρό του χαμόγελο. Και της έδινε άμεσως την εμπρακτική απόδειξη, πως μπορούσε.

Τότε η Αίνα ορμίζονταν με πάθος μέσα της πως θα γινόταν σπουδαία σύζυγος, φτάνει ο Τζόννη να την αγαπούσε πάντα όπως τώρα.

Και πριν το καλοκαταλάβει και η ίδια έγινε

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΩΝ ΘΑΒΑΝΤΕΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 13)

— Μεθαύριο πρέπει να βρίσκωμ στην θειά μου.

— 'Ηραία. Το απέφασα. Θα έλθω μαζί σας.

Μέσα του ο Φράνκ συναφρυώθηκε. Σίγουρα ήθελε να ξαναδεί την κοπέλλα. 'Αλλά να ξεκινήσει με την κόρη ενός πανίσχυρου Βραζιλιάνου εκατομμυριούχου, δεν θα τον έκανε αξιοπύστατο στην εταιρία του. Το συλλογίστηκε μια στιγμή.

— 'Η νέα κατάλαβε τον δισταγμό του.

— 'Ισως, όμως, με φοβάστε; του είπε με ακατάδεχτα.

— Λιγάκι, είπε ο Φράνκ. 'Εκείνη τη στιγμή είδε με την άκρη του κοιλιά του τους πλησιάζει ένας ψηλός, μελαγχρινός Βραζιλιάνος. 'Η Καρλότα ντε Σάντον παρκαλούσε την ματιά του και γύρισε. 'Ο άγνωστος τους ζύγανε.

— Τζούλιο, του είπε. 'Ο Τζούλιο Καμπράλ, ο Φράνκ Τζέιμσον.

— 'Ο άλλος έπιασε ακατάδεχτα το χέρι, που του πρόσφερε ο Φράνκ.

— 'Εχω ακούσει για τον σεναόρ Καμπράλ, είπε ο Φράνκ. 'Ηταν λίγο δύσκολο να μην έχεις ακούσει για τον Καμπράλ, στο Ρίο. 'Αρχηγός μιας ομάδας σύμφωνων πλουσιότατων, ο Καμπράλ οδηγούσε το φερράρι του σ'.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το άπεραντο Μάτο Γκρόσσο της Βραζιλίας, κατ'αμετρο από άγρια θηρία και έρπητα, είναι μια από τις λίγες ζούγκλες της γης που παραμένουν σχετικά ανέξερευνητες. Μόνο μια αποσταλή, υπό τον συνταγματάρχη Φλαβιάνο Βανίκ, καθάρθηκε να οργανώσει μερικούς σταθμούς σ' αυτή την επικίνδυνη περιοχή. 'Αλλά στη μεγαλύτερη έκτασή του το Μάτο Γκρόσσο ανήκει στους μύρους ιαγουάρους και στους Θαβάντες, την αντίθεση φυλή που επιτίθεται μόλις αντικρύσει παρείσακτο.

Ο συγγραφέας Τζέιμς Κόλλιερ βρισκόταν στην ήμελη νέα πρωτεύουσα στο εσωτερικό της χώρας, την Μπραζίλια, όταν έμαθε ότι δυο άνδρες και μία νέα είχαν πέσει με το αεροπλάνο στη μέση της ζούγκλας και είχαν συλληφθεί από τους Θαβάντες. 'Η άπιστευτη ιστορία που μας διηγείται έχει επαληθευθεί από τις βραζιλιάνες αρχές.

Έλες τις αυτοκινητοδρομίες της Νοτίου 'Αμερικής και, μέχρι στιγμής, είχε τσακίσει δυο αυτοκίνητα. 'Ηταν επίσης φημισμένος σκοπευτής με πολλά κυνήγια στο ενεργητικό του. 'Αλκοολικός και πλούσιος, δεινός πότης, είχε δηλώσει στους φίλους του ότι θα σκοτώνονταν, πριν φθάσει στα 35 χρόνια, είτε σε μία αυτοκινητοδρομία είτε σ' ένα κυνήγι. Είτε με το ιδιωτικό του υδροπλάνο, που το οδηγούσε με άπριόριστη περιφρόνηση προς τους κανονισμούς ασφαλείας της κυβερνήσεως.

Ο Καμπράλ χαμογέλασε τρυφερά στη νέα.

— Φαίνεται κουδέντισαες ευχάριστα με τον Τζέιμσον, Καρλότα.

— 'Ο Φράνκ θα με πάρει στη Μπραζίλια, του είπε, κοιτώντας τον στα μάτια. 'Επειτα γύρισε στον Τζέιμσον. 'Ο Τζούλιο κι' εγώ είμαστε... είμαστε παλιοί φίλοι.

— 'Ο Τζέιμσον θα σε πάρει στη Μπραζίλια; ρώτησε. Χαμογέλασε περιπακτικά. Τώρα άρχισες να συναναστρέφεσαι

εργαζόμενους, Καρλότα. Ξέπες...

Ο Φράνκ Τζέιμσον είχε θυώσει με την απάθειά του. 'Αλλά περιορίστηκε να παρατηρήσει.

— 'Η Καρλότα με ρώτησε αν μπορώ να έλθω. Θέλει να δει την πόλη. Δεν έχω αποφασίσει ακόμα.

Ο Καμπράλ τον κοίταξε.

— Θέλει κουράγιο για να κουμαντάρη κανείς την Καρλότα. 'Ε, Τζέιμσον;

— 'Ηταν υπαινιγμός για τη δειλία του.

— Μπορεί να έλθω μαζί μου, αν θέλει, είπε ο Φράνκ.

— 'Η Καρλότα περιεργάστηκε ειρωνικά τον Τζούλιο Καμπράλ.

— Βλέπεις, Τζούλιο, νομίζει ότι μπορεί να με κουμαντάρη. Μερικοί, βλέπεις, μπορούν. Το χαμόγελο της έσταζε κοροϊδία.

Ο Καμπράλ έρεβίστηκε. 'Η νέα είχε κάνει τους δυο άντρες αντίηλους. 'Ο Τζέιμσον κατάλαβε πως αυτή ακριβώς ήταν η πρόβλσις της. Δυο άντρες να πολεμάνε για χάρη της. «Μία κακοσυνθρεμμένη», σκέφτηκε.

— Τζούλιο μίλησε πρώτος.

— Να σού πω κάτι, Τζέιμσον. Θα σάς πω εγώ, έσένα και τη Καρλότα, με το αεροπλάνο μου. Και εγώ θέλω να ρίξω μια ματιά στα έργα. Και από εκεί, Καρλότα, αν βαστάνε τα νύερα σου, θα κυνηγήσουμε στη γειτονική ζούγκλα.

Γιατί όχι; σκέφτηκε ο Φράνκ. 'Αν ξεκινούσαν αύριο, θα τους έβγαζε και μία μέρα ελεύθερη για κυνήγι, ή για ερωτοτροπίες με τη νέα. Και τα δυο ήταν ευχάριστα. Και αυτό τον έβγαζε από το σκάνδαλο. 'Ο Καμπράλ θα είχε την εύθυνη του έρχομυ της. 'Οχι ο Φράνκ.

— Σύντομα, Καμπράλ, είπε.

Και η κοπέλλα, που απέκτιψε ότι ήθελε, χαμογέλασε ευχαριστήρη και έσφιξε τα μπράτσα και των δυο.

Το πρωί της 27ης 'Ιουλίου, ο Φράνκ Τζέιμσον πετούσε προς τα βορειοδυτικά στο εσωτερικό της Βραζιλίας, με την συντροφιά ενός πλουσιότατου και μιας κακοσυνθρεμμένης, αλλά όμορφης και θαρραλέας, γυναίκας.

Σκόπευαν να κυνηγήσουν ιαγουάρους, κυρίως μύρους ιαγουάρους, που οι υτόπιοι τους ονομάζουν μύρους πάνθηρες, ένα μικρόσωμο, αλλά εξαιρετικά αιμόδορο, θηρίο. 'Αν δεν εύρισκαν, θα κυνηγούσαν ό,τιδήποτε άλλο. 'Ο Φράνκ φαινόταν μόνο μια μέρα να μπορούσε να πάει στο κυνήγι. Μετά άρχιζε η δουλειά.

Κατευθύνονταν προς την 'Αραγκουάια, ένα μικρό σταθμό στον ποταμό 'Αραγκουάια, όπου υπήρχε χώρος για να προσθαλασσωθούν. 'Εκεί, θα έπαιρναν επαιρναν ένα δσγμό και θα πήγαιναν στο ήμερο ταξίδι. Κατόπιν ο Καμπράλ θα τους έφερνε στην Μπραζίλια, όπου θα προσθαλασσωνόταν στον ποταμό Κορμπόρα.

Ο Φράνκ είχε άρχισει ν' άνησυχή. 'Οχι για το κυνήγι, που όταν προσέβλεψε, δεν είναι επικίνδυνο. Δύο, όμως, πράγματα τον άνησυχούσαν. 'Η φύλη του Καμπράλ, πως ήταν ριψοκίνδυνος και που και τώρα

εκόμα εξακολουθούσε να πίνει από 'να ασθμνίο παγούρι. Και η κοπέλλα.

'Ηραία η άσχημη ήταν πάντως ένοχλητική. Γύρισε να της ρίξει μια ματιά πλάι του. 'Ηταν ντυμένη κομμά με έσπρο ακριβό ποκάμιο και γυαλιστερές μπότες, που θα ήταν καλές στις φωτιές του πατέρα της. Στη ζούγκλα, σε λίγη ώρα, θα της κομμάριζαν τα πόδια.

Τρεις ώρες περίπου πετούσαν, μιλούσαν ελάχιστα. Κάθε τόσο, ο Καμπράλ τους προσέφερε το παγούρι. 'Ο Τζέιμσον ορμιόταν να πιει, ενώ η Καρλότα, ριχνοντας τον περιφρονητικές ματιές, συναγωνίζονταν τον Τζούλιο στο ποτό. 'Όσοσο, ο Καμπράλ ώδηγούσε σταθερά, πετώντας χαμηλά, όποτε ήθελε να δει κάτι. Σε λίγο, συνάντησαν τον 'Αραγκουάια. Τώρα δεν είχαν παρά ν' ακολουθήσουν τις ασθμνικές καμπύλες του, για να φθάσουν στο σταθμό.

Ήταν σ'ήν καρδιά του Μάτο Γκρόσσο, όταν είδαν τους Θαβάντες. Καμία δεκαριά μελανόκορμιοι άντρες στέκονταν σ' ένα έσγαντο, ανάμεσα στους δάμους και παρακολουθούσαν το υδροπλάνο. Τους προσπέρασαν γρήγορα, ριχνοντας την σκιά τους πάνω στα πρόσωπα των ιθαγώνων και μετά ο Καμπράλ έκανε στροφή και γύρισε πίσω.

— 'Ας τους δώσουμε μία τρομάρα, είπε.

Ο Τζέιμσον σκυβράπισσε.

— 'Εγώ βάλεγα όχι, Καμπράλ. 'Εχω ακούσει πως κυτάνε τ' αεροπλάνα, αν τους δοθεί η ευκαιρία.

Από την εποχή της αποστολής του Βανία, εδώ και μερικά χρόνια, οι Θαβάντες είχαν συνηθίσει να δέχονται τους λευκούς, έφ' όσον δεν άπειλούντο. 'Αλλά οι πιλότοι, που πετούσαν χαμηλά πάνω από τα κεφάλια τους, συχνά εύρισκαν δηλητηριώδη δέλη καρφωμένα στο έσροσκαφος, όταν αργότερα προσγειώνονταν.

— Φοβάσαι; ρώτησε με κα'σφρόνια ο Καμπράλ.

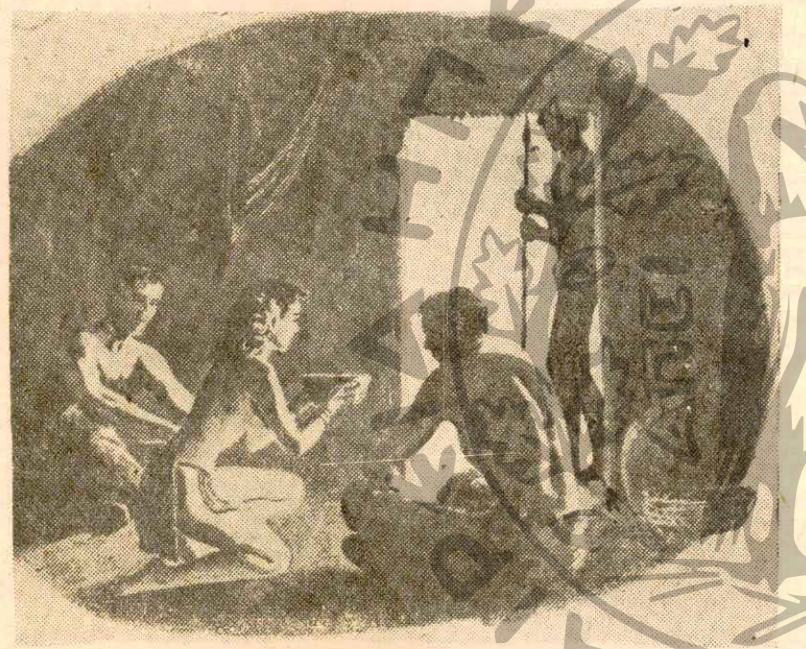
— 'Αει στο διάβολο, Καμπράλ, φάσε θυμωμένος ο Τζέιμσον. Κάνε ό,τι σ' άρεσει. Δικό σου είναι το αεροπλάνο.

Έκαναν κύκλους δόλγυρα και ο Καμπράλ έδωσε κυβερη κλίση στο υδροπλάνο και κατευθύνθηκε ολόισα εναντίον των ιθαγώνων. 'Από το «φωμπρίς», ο Τζέιμσον είδε τους Θαβάντες να στεκονται άσυγκίνητοι μπροστά στο αεροπλάνο, που έφωρμωσαν. Και τη στιγμή που πλησιάζαν, οι άντρες τέτρωσαν τα πόδια τους.

Τα νύερα του έσφιξαν. 'Αλλά, βλέποντας τον χλευισμό στο πρόσωπο του Καμπράλ, δεν είπε τίποτα. Βρέθηκαν πάνω από τα κεφάλια των ιθαγώνων, κάπου έξι μέτρα από το έδαφος. 'Ακουσαν ένα θόρυβο στο δάπεδο, ού υδροπλάνου, όπως όταν κυτπά δίαια ή βρόχη σ' ένα τούμπανο. 'Επειτα, άρχισαν ν' ανεβαίνουν πάλι γοργά.

— Τους είδες; γέλασε ο Καμπράλ. Βραζιλιάνοι. Ούτε κουνήθηκαν.

— 'Ηραίο ήταν γελοός και η Καρλότα. (Συνέχεια στη σελίδα 28)

Ο Φράνκ τράβηξε τη νέα δίπλα στον Τζούλιο, ακριβώς προτού οι φλόγες φθάσουν στο νεποζίτο δενζίνης του αεροπλάνου.

κίολας μία σπουδαία σύζυγος. Μάλιστα. 'Ο Τζόννη συγχάρηκε τη μαθητρία του και η Αίνα ήταν τόσο ευτυχισμένη που ένοιωθε κάποια ένοχη. Της φαινόταν σαν να είχε κλέψει την ευτυχία όλου του κόσμου και σαν να μην είχε αφήσει καθόλου για τους άλλους.

— 'Ετσι πέρασαν τα μελίμνη της Αίνας και του Τζόννη.

— Γύρισαν στην 'Αγγλία την τελευταία εβδομάδα του 'Οκτώβρη.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

1.

Ο Τζόννη έβηλανε στην καρέκλα του, έβλεπε το ένα του πόδι πάνω στο άλλο, χάιδεψε τον άγκωνα του πάνω από το μεταξωτό μανίκι της ρούπας του και γέλασε σά να έλεγε το μεγαλύτερο άστείο του κόσμου.

— Πεντάρα τσακιστή! Νόμισα πως θα είναι καλύτερα να το ξέρεις, πρόσθεσε.

— Εύτυχώς, είπε η Αίνα με πίκρα. Σώπαςε λίγο και ύστερα ρώτησε όσο πιο ήρεμα μπόρεσε. Και τι σκέφτεσαι να κάνεις τώρα;

Της φαινόταν κίολας πως θ' άρχιζαν να ζητιανεύουν το ψωμί τους από πόρτα σε πόρτα.

— 'Ω, δεν ξέρω. 'Ελπίζω να γίνει κάτι. Πάντα κάτι γίνεται.

— 'Η Αίνα ήταν αναστατωμένη.

Ο Τζόννη της είχε πει μόλις τώρα πως ύστερα από έξι έβδομάδες που είχαν περάσει στο καινούργιο τους σπίτι, δεν του άλζμεναν πια χρήματα πεντάρα τσακιστή δεν είχαν.

— Μα τότε γιατί έπιασες τούτο το θεώρατο σπίτι;

— 'Η φωνή της Αίνας έδειχνε δυσαρέσκεια και θυμό.

— Σού είπα, γουσή μου, είπε ο Τζόννη με έσφος πειραγμένο. Μία μέρα θάχης πολλά λεφτά. Μου φάνηκε κοντό να μην έχουμε από τότε μερικές άνεσεις.

— Μα δεν είναι νομίζω απαραίτητο νάχης κανείς όχτω κρεβατοκάμαρες για να ζή άνετα.

— Μ' άρεσουν τα πολλά δωμάτια, έξηγήσεσ αφελέστατα ο Τζόννη.

— 'Η Αίνα τον κοίταξε κατάματα με το σαγόνι στη χούφτα της.

— 'Η απόλυτη ξενοιασιά του την αποστόμωνε. Τό ήξερε πως ο Τζόννη δεν τα φιλοκοσινίζει και τέτα, μα δεν είχε ποτέ φανταστή πως θα έφτανε στο σημείο να νοικιάσει ένα σπίτι δυο φορές μεγαλύτερο από όσο χρειάζονταν, χωρίς δικά του κεφάλαια και χωρίς τα μέσα να το συντηρήσει. 'Ο στρατηγός Μάκ Δαίντλουν έδινε στην κόρη του, από την ημέρα του γάμου της, ένα έπιδομα — πεντακόσια δολάρια το χρόνο — μα έπιστιόταν πως αυτό το ποσό ήταν για τα προσωπικά της έξοδα. 'Αλλάσε για να ζήσουν στο Ντέλφιν, δεν τους έφταναν ούτε τα διπλά.

Και ο Τζόννη είχε νοικιάσει ένα σπίτι με όχτω κρεβατοκάμαρες μόνο και μόνο γιατί το άρεσε η εύρωχρία. Πάντα ο ίδιος ο Τζόννη. Ούτε το περσε καν από το ναλά που για να έχη άνεσι κι' εύρωχρία, θα έπρεπε να περιμένη πρώτα να είναι σε θέση να το πληρώσει.

— Πόσα λεφτά έχεις; τον ρώτησε η Αίνα.

Ποτέ πριν δεν είχαν μιλήσει για χρηματικά ζητήματα αυτή και ο Τζόννη. 'Ηταν αίσχυρη πως ο Τζόννη, αν και στενοχωρημένος οικονομικά σάν όλους τους 'Ασγκλαβ, να είχε οποσδήποτε άρεκα για να ζήσουν οι δυο τους, και λογαρίαζε, φυσικά, να συμπληρώσει και η ίδια τα έξοδα του νοικοκυριού τους με τα λεφτά που της έδινε ο πατέρας της. Τώρα όμως διεπίστωσε πως ο άντρας της δεν είχε κανένα εισόδημα.

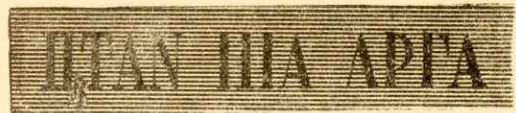
— Ω, χαμογέλασε ο Τζόννη, δανείστηκα χιλίες λίρες για να σε παντρευτώ, γουσή μου.

— Χίλιες λίρες! 'Εντάξει. 'Η Αίνα προσπαθούσε να φανη αισιόδοξη, παρ' όλο που στενοχωρήθηκε με την ιδέα πως ο Τζόννη έκανε αυτό το δάνειο. 'Αν λογαριάσουμε μάλιστα πως άγορασσε με τα έπιπλα και κάναμε κι' αυτές τις μετατροπές στο σπίτι...

— Τις μετατροπές; είπε ξαφνιασμένος ο Τζόννη. Μα αυτές είναι απλήρωτες. Το ίδιο και τα έπιπλα.

— Τότε που πήγαν αυτές οι χίλιες λίρες; ρώτησε η Αίνα φανερά έκνευρισμένη τώρα.

— Και το ταξίδι του γάμου μας, γλυκειά μου; 'Αν το καλοεξετάσεις, θαρώ πως μάλλον καλύτερα

καταστράφηκε. Δεν περίμενα να μ'έχει περισεύσει τίποτα το γυναικείο, και όμως περάσαμε μια χαρά. Πες εε έβδομάδες.

— Μου φαίνεται πως είσαι τρελλός, είπε άργα-άργα η Λίνα.

Για το σκοτεινό μυστικό της αυτής ή επατάλη του χρηματός — και μάλιστα χρηματός δανεισμένου — ήταν σωστή ελπίσμημα!

Ο Τζόννη έσκυψε κοντά της, να η Λίνα γύρισε άλλου το πρόσωπό της.

— Όχι, Τζόννη, όχι, δεν θέλω να με φιλήσής. Είμαι άνω-κάτω. Ποτέ δεν το φαντάστηκα πως θα ήσουν τόσο επιπόλαιος. Όχι, Τζόννη, άσε με, σε παρακαλώ.

Ο Τζόννη, γονατιστός πλάι στην καρέκλα της, προσπάθησε να την άγκαλιάσει.

Για πρώτη φορά όμως είχε χάσει τη δύναμη της γοητείας του και όταν ύστερα από μερικά στιγμές η καμαριέρα μπήκε με το δίσκο του καφέ και τον άναγκασε να σηκωθεί απότομα, το νήμα της πειστικότητάς του είχε σπάσει δραστητικά.

Πριν ακόμα κλείσει καλά-καλά η πόρτα, η Λίνα ξεσπάσε, λές κι' αυτή ή διακοπή ήταν ή σταγόνα που έκανε το ποτήρι της πίρας της να ξεχειλίσει.

— Δουπόν, τί σκέφτεσαι να κάνουμε τώρα; Φυσικά, δεν είναι δυνατόν να μείνει έτσι το ζήτημα. Πρέπει να ζήσουμε, θαρώ.

Της φαινόταν σχεδόν άπιστευτο πως ο Τζόννη μπόρεσε να πατηρήσει χωρίς κανένα απολύτως κεφάλαιο και χωρίς κάποια προοπτική να δημιουργήσει κάτι.

— Τί μπορεί να γίνει με τον πατέρα σου; είπε ο Τζόννη γεμάτος έλλειδες. "Αν ήθελε, δεν θα το ήταν δύσκολο να σου κανονίσει μεγαλύτερο έπιδόμα.

— Δεν θα θελήσει. Μα ούτε και πρόκειται να το ζήτησω.

Η Λίνα ήξερε προκαταβολικά την απάντησή του θά της έδινε ο στρατηγός Μάκ Δαιντλου, και ποτέ ή περηφάνεια της δεν θα μπορούσε να την άνεχτεί. Κοίταξε με κακία και δυσπιστία τον Τζόννη και όλοι οι ύπαινιμοί και οι προειδοποιήσεις των δικών της άνηχούσαν πάλι στ' αυτιά της.

— Άλλωστε, προσέθεσε σιφά, δεν πιστεύω να θέλεις να ζής με το έπιδόμα της γυναίκας σου, ή όχι; "Ελλείψ, πως όχι.

— Όχι, χρυσή μου, όχι φυσικά.

Ο Τζόννη το είπε γρήγορα-γρήγορα, αν και η φιλοποσία αυτή της Λίνας, προσέειχε πως ο γόνος της φωνής του δεν έδειχνε μεγάλη πεποίθησι. Έβγανε το σγουρόμαλλο κεφάλι του και την κοίταξε με κομική άμνηχανία.

— Δουπόν, στη χειρότερη περίπτωση, μπορούμε να κάνουμε κανένα δανειο πάλι. Κι' αλήθεια, ποτέ ως τα τώρα δεν ένώχηλα το γέρο-Μίντλεχαμ. Μάλιστα, εξακολούθησε ένθουσιασμένος. Αυτός πρωί-πρωί, θα πάω το άμάξι και θα πεταχτώ ως το "Αμιοτ Μόντφροντ. Δεν είναι μακριά, καμιά εξήνταχίλις χιλιόμετρα μόνο. Ο γέρο-Μίντλεχαμ μπορεί να εξασφαλίσει το νοικοκυριό μας για ένα-δύο μήνες. Σάβερος είναι και τί χρειάζονται τα έξοδα; Αν δεν σε έσηθάνε σε μία ώρα ανάγκης; Ψέματα; Καλύτερα θα ήταν νάθής κι' εσύ ως εκεί και στο γυναικό, καθόμαστε κάπου και τρώμε.

Η Λίνα κοίταξε τον άντρα της με αγανάκτηση.

— Όχι! Δεν ξέρω πως έζησες ως τα τώρα, άγρόι μου, μα ούτε να το βάζεις στο νου σου πως με τον ίδιο τρόπο θα ζής και στο μέλλον. Έγώ δεν είμαι συνηθισμένη σε τέττα τυχοδιωκτική ζωή και φυσικά, δεν πρόκειται να την άρχισω τώρα. Πρέπει να μαζέψω το μυαλό σου. Και πρώτα-πρώτα θα σταματήσουν τα δάνεια.

Ήταν ή πρώτη φορά που η Λίνα έπαισε μια απόφαση αντίθετη με τις άποψεις του Τζόννη. Κι' αυτό σημείωνε την άρχή της καινούριας περιόδου, αν και κανένας τους δεν το καταλάβαινε ακόμα.

Ο Τζόννη, που δεν είχε ξανακούσει ποτέ τη γυναίκα του να του μιλάει μ' αυτόν τον τόνο, φρονόταν κάπως άπορημένος.

— Μα τί άλλο μπορεί να κάνω;

Η συναισθησι της καινούριας εύθνης που άρχισε να παίρνει ύποστασι τότε τα τελευταία είκοσι λεπτά στην ψυχή της Λίνας, γέννησε έξαφνα ένα καινούριο έσπασμα θυμού. Μπροστά σ' αυτή την επιπολαιότητα έβλεπε πως έπρεπε να φροντίσει ή ίδια και για τον εαυτό της και για τον Τζόννη. Για πρώτη φορά κατάλαβε πως ήταν ή

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΩΝ ΘΑΒΑΝΤΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 27)

Λέτα. "Ελα, άλλη μία φορά το ίδιο, Τζούλιο.

— Μην είσαι άνόητη, Καρλότα, είπε ο Τζέιμσον. Μας άγχουν με φασμασκιά με δέλη.

— Τράμαξες, φράνκ; τον κορόιδεψε. "Ελα, Τζούλιο. Άλλα μία φορά.

Άλλα ο Τζούλιο κούνησε το κεφάλι.

— Όχι, χάνουμε βενζίνη, είπε. Για λίγο, πετούσε μάχοντας όλόγυρα το έδαφος από κάτω του. Γύρισε στον Τζέιμσον.

— Μήπως είδες που πήγε το ποτάμι;

— Επείτ' να έρξης που πάμε, του άπάντησε ο Φράνκ.

— Την ώρα που δουτούσα, έχασα το ποτάμι, είπε ο Τζούλιο. Θά το βρω, μην άνηυχής.

Πέντε λεπτά αργότερα, δεν το είχε βρει ακόμα.

— Θα γυρίσω πίσω, είπε. Μιλούσε ήρεμα, άλλα το ύφος του ήταν κάπως κλονισμένο. Για κοίταξε τον χαρτη, Τζέιμσον, πρόσθεσε.

Και τότε είδαν ένα ποτάμι να ζεστίζεται όσμενιο στο βάθος. Ο Τζέιμσον έβλεπε την πορεία και τον χαρτη.

— Δεν είσαι σίγουρος, είπε. Καλύτερα να ακολουθήσουμε το ποτάμι, μέχρι να βρούμε ένα σταθμό και να ρωτήσουμε.

— Χαθήκαμε; γέλασε ή Καρλότα. Δεν της άποκρίθηκεν.

Μια ώρα, όμως, αργότερα, δεν ήταν ακόμα σίγουροι που βρίσκονται. Το ποτάμι, σκεφθηκε ο Φράνκ, ήταν ο Ρίο ντ'ας Μόρτες, κάπου 50 μίλια προς βορράν του "Αραγουά. Για να κάνει τις βεντιές του ο Καμπράλ είχε προσπεράσει τον "Αραγκουάνα.

— Γύρισε προς νότον, Καμπράλ, του είπε ο Φράνκ. Αυτό είναι ο Ρίο π'ας Μόρτες.

— Άδύνατο, είπε θυμωμένος ο Καμπράλ. Ξέρω τί κάνω. Άλλα σε μία ώρα αλλαξε σκέψη. Άσπρετε νάμε. Φθάσε; ήδη στην "Αραγκουάνα. Θα γυρίσω στο νοτιά.

— Γύρισε προς νότον, Καμπράλ, του είπε ο Φράνκ. Αυτό είναι ο Ρίο π'ας Μόρτες.

— Άδύνατο, είπε θυμωμένος ο Καμπράλ. Ξέρω τί κάνω. Άλλα σε μία ώρα αλλαξε σκέψη. Άσπρετε νάμε. Φθάσε; ήδη στην "Αραγκουάνα. Θα γυρίσω στο νοτιά.

— Γύρισε προς νότον, Καμπράλ, του είπε ο Φράνκ. Αυτό είναι ο Ρίο π'ας Μόρτες.

— Άδύνατο, είπε θυμωμένος ο Καμπράλ. Ξέρω τί κάνω. Άλλα σε μία ώρα αλλαξε σκέψη. Άσπρετε νάμε. Φθάσε; ήδη στην "Αραγκουάνα. Θα γυρίσω στο νοτιά.

— Γύρισε προς νότον, Καμπράλ, του είπε ο Φράνκ. Αυτό είναι ο Ρίο π'ας Μόρτες.

— Άδύνατο, είπε θυμωμένος ο Καμπράλ. Ξέρω τί κάνω. Άλλα σε μία ώρα αλλαξε σκέψη. Άσπρετε νάμε. Φθάσε; ήδη στην "Αραγκουάνα. Θα γυρίσω στο νοτιά.

— Γύρισε προς νότον, Καμπράλ, του είπε ο Φράνκ. Αυτό είναι ο Ρίο π'ας Μόρτες.

— Άδύνατο, είπε θυμωμένος ο Καμπράλ. Ξέρω τί κάνω. Άλλα σε μία ώρα αλλαξε σκέψη. Άσπρετε νάμε. Φθάσε; ήδη στην "Αραγκουάνα. Θα γυρίσω στο νοτιά.

— Γύρισε προς νότον, Καμπράλ, του είπε ο Φράνκ. Αυτό είναι ο Ρίο π'ας Μόρτες.

— Άδύνατο, είπε θυμωμένος ο Καμπράλ. Ξέρω τί κάνω. Άλλα σε μία ώρα αλλαξε σκέψη. Άσπρετε νάμε. Φθάσε; ήδη στην "Αραγκουάνα. Θα γυρίσω στο νοτιά.

— Γύρισε προς νότον, Καμπράλ, του είπε ο Φράνκ. Αυτό είναι ο Ρίο π'ας Μόρτες.

— Άδύνατο, είπε θυμωμένος ο Καμπράλ. Ξέρω τί κάνω. Άλλα σε μία ώρα αλλαξε σκέψη. Άσπρετε νάμε. Φθάσε; ήδη στην "Αραγκουάνα. Θα γυρίσω στο νοτιά.

— Γύρισε προς νότον, Καμπράλ, του είπε ο Φράνκ. Αυτό είναι ο Ρίο π'ας Μόρτες.

— Άδύνατο, είπε θυμωμένος ο Καμπράλ. Ξέρω τί κάνω. Άλλα σε μία ώρα αλλαξε σκέψη. Άσπρετε νάμε. Φθάσε; ήδη στην "Αραγκουάνα. Θα γυρίσω στο νοτιά.

— Γύρισε προς νότον, Καμπράλ, του είπε ο Φράνκ. Αυτό είναι ο Ρίο π'ας Μόρτες.

— Άδύνατο, είπε θυμωμένος ο Καμπράλ. Ξέρω τί κάνω. Άλλα σε μία ώρα αλλαξε σκέψη. Άσπρετε νάμε. Φθάσε; ήδη στην "Αραγκουάνα. Θα γυρίσω στο νοτιά.

— Γύρισε προς νότον, Καμπράλ, του είπε ο Φράνκ. Αυτό είναι ο Ρίο π'ας Μόρτες.

— Άδύνατο, είπε θυμωμένος ο Καμπράλ. Ξέρω τί κάνω. Άλλα σε μία ώρα αλλαξε σκέψη. Άσπρετε νάμε. Φθάσε; ήδη στην "Αραγκουάνα. Θα γυρίσω στο νοτιά.

— Γύρισε προς νότον, Καμπράλ, του είπε ο Φράνκ. Αυτό είναι ο Ρίο π'ας Μόρτες.

— Άδύνατο, είπε θυμωμένος ο Καμπράλ. Ξέρω τί κάνω. Άλλα σε μία ώρα αλλαξε σκέψη. Άσπρετε νάμε. Φθάσε; ήδη στην "Αραγκουάνα. Θα γυρίσω στο νοτιά.

— Γύρισε προς νότον, Καμπράλ, του είπε ο Φράνκ. Αυτό είναι ο Ρίο π'ας Μόρτες.

— Άδύνατο, είπε θυμωμένος ο Καμπράλ. Ξέρω τί κάνω. Άλλα σε μία ώρα αλλαξε σκέψη. Άσπρετε νάμε. Φθάσε; ήδη στην "Αραγκουάνα. Θα γυρίσω στο νοτιά.

— Γύρισε προς νότον, Καμπράλ, του είπε ο Φράνκ. Αυτό είναι ο Ρίο π'ας Μόρτες.

— Άδύνατο, είπε θυμωμένος ο Καμπράλ. Ξέρω τί κάνω. Άλλα σε μία ώρα αλλαξε σκέψη. Άσπρετε νάμε. Φθάσε; ήδη στην "Αραγκουάνα. Θα γυρίσω στο νοτιά.

Το πρώτο που άκουσε ο Τζέιμσον ήταν οι λυγμοί της Καρλότας. Μετά άκουσε το άπειλητικό τριξόβολημα της φωτιάς. Κοίταξε όλόγυρα. Μερικά δαυτερόλεπτα είχαν περάσει μόνο. Είδη μία τρύπα που είχε ανοίξει στο δάπεδο του υδροπλάνου το σούρισμα στο έδαφος.

— Άδραξε γοργά την Καρλότα από το μπράτσο.

— Σήκω, σήκω! της φώναξε. Ζαλισμένη άνασκηώθηκε στα γόνατα και μετά την βοήθησε εκείνος να σταθεί όρθια. Μηχανικά άίχτηκε έξω από το υδροπλάνο. Την άκουσε να ξεφώνιζε.

— Καίγαστε! "Όλο φλόγες όλόγυρα.

— Τρέχα, δάσκα, της φώναξε. Έσκυψε και έφτασε τον Τζούλιο. Ο Βραζιλιάνος δογγούσε και έβριζε. Ο Τζέιμσον τον σήκωσε και τον έσπρωξε μέσα από την τρύπα.

Απ' έξω ή νέα στεκόταν άκρια και έσκουζε ύστερικά.

— Σώσε τον Τζούλιο! Σώσε τον Τζούλιο!

— Σκαμός, την πρέσταζε ο Τζέιμσον. Άρπαξε τα τρία όπλα που είχαν μαζί τους από τις θήκες και τα πέταξε. Έξω από την τρύπα. Η νέα στεκόταν άκρια κοντά στα φλεγόμενα συντρίμια και ούρλιαζε. Πήδησε κατά γης και την έπισπ' από το χέρι.

— Σώσε τον Τζούλιο, του φώναξε. Δεν της έδωσε προσοχή.

Ο Τζούλιο δεν ήταν βάρια τραυματισμένος. Άλλα το κεφάλι του ήταν χτυπημένο άσκημα και ο Τζέιμσον άποφάσισε να μείνουν εκεί όκίνητοι μέχρι να το περάσει η ζολάδα. Μία όλόκληρη ώρα έμειναν άναμεσα στους δάμους παρακολουθώντας το φλεγόμενο υδροπλάνο καμιά κατόψη μέτρα πιο κάτω.

Σκέφτονταν ακόμα τη θέσι τους, όταν τους δοήκαν οι Θαβάντες. Παρασησιστική άσφη πίσω από τους δάμους, κομμά τριανταρία μπήλο και σχεδόν όλόγυμνοι άντρες. Ο Τζέιμσον στήριξε το όπλο και γονάτισε. Άλλα δεν ήξερε το χειρισμό του. Το πέταξε και σηκώθηκε.

Οι Ιθαγενείς θά μιλούσαν. Μάξων τα όπλα, έβδαν τα χέρια των τριών λευκών και άρχισαν να τους σπρώχνουν να περπατήσουν όσο πιο γρήγορα μπορούσαν άναμεσα από τους δάμους.

Κάτω από τον κεντροό ήλιο, με έραμενο το λαρύγγι περπατούσαν μιάμιση ώρα. Για το Φράνκ ή γοργή πορεία δεν ήταν μεγάλη κοκονχία. Όλα του σχεδόν τα χρόνια είχε ζήσει στο ύπαιθρο. Ήταν γεροδεμένος.

Άλλα ή νέα, συνηθισμένη στην καλοπέραση, ύπεφερε. Έπ'τι πλέον οι κομψές ήμότες την χτυπούσαν στα πόδια. Σε λίγο άρχισε να κουτσάινη. Ο Φράνκ την κοίταξε. Τα δόντια της ήταν σφιγμένα, σαν να έβειχε την άποφασή της να το άντέξει. Άλλα το πρόσωπό της ήταν κατάλυκο σαν κεφούρ, και έβλεπες ότι σε λίγο θα σπαράζονταν από την κούρασι και τον τραμο.

Και τότε, όταν ή Καρλότα δεν θα μπορούσε να κάνει άλλο όημα έφτασαν στο χωριό. Στάματησαν. Η νέα σπαιστική καταγής. Ήταν καμιά πεινηταρία άγυρο-καλύδες. Όλόγυρα άπλωνόταν ή ζούγκλα, έκτός από ένα έαγνυνο που έφτανε ως το ποτάμι, τον Ρίο ντ'ας Μόρτες, καμιά τριανταρία μέτρα από την τελευταία καλύδα. Οι γυναίκες του χωριού έσπρωχόταν από τις καλύδες για να δουν τους λευκούς αειμαλωτους. Φαινόταν πολύ περισσότερες από τους άντρες.

Ο Φράνκ δεν μπορούσε να φανταστή το μέγεθος του κινδύνου που διέτρεχαν. Οι Θαβάντες είχαν έγκαταλείψει την άσκήνική στάσι τους επέναντι στους λευκούς. Είπετα από την άποστολή του συσταγματάρχη Βανίκ. Άλλα αυτό είχε γίνει έδω και δεκα περίπου χρόνια. Υπό όιαλες συνθήκες οι Ιθαγενείς δεν θα τους έκαναν καπο. Άλλα οι βεντιές του Καμπράλ είχαν αλλαξει την διάθεσή τους.

Δεν τον άφτανε άπορηότητα να συνεισιν επί πολύ τις άσμεσις του Λίγα λ'τα μετά την φθίξή τους. Οι Ιθαγενείς τους έβριξαν σε μία καλύδα, κρέμασαν μία λινάτσα στην είσοδο και έγκατέστησαν επ' έξω ένα φρούρο. Στο μισόφατο εχωρίζον τα πέδια του μαυρού και την άσκη του άκοντίου άναμέσά τους.

Εσπλώσαν και οι τρεις.

— Τί θα γίνει τώρα; είπε ο Τζέιμσον.

— Δεν θα μ'ας σκοτώσουν; είπε φοβήνη ή Καρλότα.

Ο Καμπράλ άνασκηώσε τους άμους.

— Μπορεί και να μ'ας σκοτώσουν. Ποιάς έρεσι; Τυχεροί είμαστε που γλυτώσαμε από την συντηρή του άεροπλάνου. Τυχεροί να λές είμαι που ζω. Καρλότα. Όλοι χρωστάμε μια ζωή στο Θεό.

— Θεέ μου, Τζούλιο, πως μπορείς και

μιάς έτσι. Η νέα άρχισε να κλαίει με λυγμούς. Ο κυνισμός του Τζούλιο της είχε σπάσει τα νεύρα.

Άλλα δεν άναχλούσε τον Τζέιμσον.

— Τέλος πάντων, μπορεί να μ'ας σκοτώσουν, μπορεί και όχι. Δεν ξέρω πολλά γι' αυτή τη φυλή, άλλα άπ' όσα έχω άκούσει είναι άκατανόητοι. Καλύτερα να έσκαρσάσουμε λίγο. Έγώ ένα προαίσθημα πως θα μ'άωμε γρήγορα.

— Δεν μπορούμε να δραπέτευουμε; είπε ή νέα. Δεν μπορούμε να φύγουμε.

Ο Τζέιμσον άρχισε να προσεχή κάτι άλλόκοτο πάνω της. Φαινόταν να άπευθύνεται σε όποιον είχε δειξί τελευταίος το περισσότερο άάρρος. "Όταν ο Τζούλιο έκαμε τις βεντιές κορόιδευε τον Φράνκ. Τώρα που ο Τζούλιο γινόταν στυφός τον άγούσε. Ήταν ένα χαιδεμένο παιδί, συλλογίστηκε, που ζούσε με τη σκέψη να ρίχνει τους άντρες σε κευκάδες για χάρη της. Το είχε κάνει στο Ρίο όταν πρωτοσυντηρήθηκαν. Τώρα έκανε πάλι το ίδιο.

— Δεν μπορούμε να φύγουμε τώρα από δω, Καρλότα, της είπε. Αργότερα ίσως κάτι καταφέρουμε. Άλλα και να το σκάσωμε από την καλύδα, θα μ'ας πιάσουν στη ζούγκλα. Καλύτερα να περιμένουμε.

Αργάτερα, κατά το βράδι, μία γυναίκα παρουσιάστηκε στο κατόφλι, και έσπρωξε τρία τσανάκια με φαγητό. Όταν έέζεσαν καταλάσαν πως ήταν βραστό ύφρι και κρέας πιδίκου. Η Καρλότα δεν μπόρεσε να τ' άγγίξει, άλλα ο Τζούλιο και ο Τζέιμσον το δοκιμάσαν.

Η μυρωδιά ήταν άδριστατική, άλλα ή γεύση του δεν ήταν τόσο κακή και το κατόπιον με το ζορι, γιατί θα χρ'άζονταν οι δυνάμεις τους.

Άλλη μία ώρα δεν έγινε τίποτα. "Επειτα άκουσαν άπ'έξω φασαρία. Περιμένον με άγανά. Άσφον άνασκηώσαν το πανί και ο φρούρος έσκυψε μέσα, κάνοντας τους άγρυπς χειρονίμους να θγούν.

— Ώς έδω ήταν, είπε ο Τζέιμσον. Σηκώθηκε και βγήκε. Άπ'λα τον βόδι-ξον ή τρομοκρατημένη γυναίκα και ο Βραζιλιάνος φίλος της.

Πέντε λεπτά κανείς δεν μιλούσε. "Ενας άαμμένος "Ινδιάνος, σίγουρα ο άρχηγός, τους κοίτασε πάνω από τα κεφάλια, σ'ά να μην αντίλαβαίνονταν την παρουσία τους.

— Έπειτα ο άρχηγός άρχισε να μιλάει, να γαυγίζει άγρια μια λαρυγγώδη γλώσσα και να χειρονίμει. Ο Τζέιμσον τον παρακολουθούσε προσεχτικά. Μετά προς κατάπληξή του, ο άρχηγός άρχισε να άνακατεύει στα λόγια του σπαισλικές φράσεις και λέξεις, που ποτέ δεν ήξερε, που τις είχε μάθει.

Ο Τζέιμσον με δυσκολία παρακολουθούσε κάπως το νόημα.

ΗΤΑΝ ΦΑΝΕΡΟ ΠΩΣ ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΕΙΧΕ

χάσει τελευταία μερικούς άνδρες, στην μάχη ή ίσως και από λοιμό. Ο Τζέιμσον δεν ήταν σίγουρος. Ο άρχηγός δεν ήθελε να τους σκοτώσει, άλλα ήθελε αυτός και ο Τζούλιο να παντρευτούν άπ' τις γυναίκες του χωριού. Σε τριάντα μέρες κάποια συνάει θ' άποφασίσει για την τύχη τους.

Ο Φράνκ έμεινε άναδούρ. Οι Θαβάντες σίγουρα ήταν άκατανόητοι, άλλα μόνο μία μεγάλη άνάγκη θα τους είχε άδηγήσει στην άποφασή ν' άναμείνουν το σίμα τους με το αίμα των λευκών.

Ο άρχηγός μιλούσε άκρια. Τώρα γκονίαζε και τινάζε τα χέρια του, και το χτυπούσε σ'ά νάτον έπ'ας πουλιού. Έσφον ο Τζέιμσον κατάλαβε.

— Νομίζει ότι μπορούμε να πετάξουμε, είπε στον Τζούλιο. Θέλει να του γονήσωμε πουλάκια. Με τις γυναίκες του άστε να πετάνε κι' αυτοί να κινάνε τους εχθρούς τους.

— Γιατί όχι; χαμογέλασε σαρκαστικά ο Τζούλιο. Μη τον άπογοητεύεις.

Ο Τζέιμσον γύρισε στον άρχηγό και τούνηξε με σεβασμό. "Επειτα έβειξε την Καρλότα και άνασκηώσε στα φρούδια έρωτηματικά.

Ο άρχηγός έκανε μία άπότομη χειρονομία.

— Έσκάδα, είπε. Η Καρλότα λοιπόν δοσκόταν σε άμεσο κίνδυνο. Θά την έβδαν να δουλεύει μαζί με τις γυναίκες στα καπνά και στην φωτιά. Και πάλι κανένας ο Τζέιμσον.

Ο άρχηγός χαμογέλασε, άποκαλύπτοντας τα γέρα του δόντια. Έγινε σ' ένα πολέμηστη. Ο Τζέιμσον άκουσε πίσω του ένα θρούβο. Γύρισε και έσφαισάτο.

Καμιά δεκάτα γυναίκες νασογελάσαν σε μία καλύδα. Ήταν όλόγυμνες και τα λυγρά κορμιά τους γαυγίζαν με άφύρνες άποχρησίες στις άχτιές του ήλιου που βούλιαζε.

Τα μαλλιά τους ήταν κομμένα κοντά,

πραγμα που τους έδινε ένα παράξενο άμερικανικό στυλ, αντίθετο από τα γαρυκατηρικά τους που συμφωνούσαν με το περιβάλλον της ζούγκλας. Πισμένες μπράτσο μπράτσο και γελώντας νευρικά, στέκονταν άποδοισμένες μπράτσο στην καλύδα και ποτέ — ποτέ σπικοναν το έλεμμα από γάμο και περιεργάζονταν τους λευκούς.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ έβειξε στον Φράνκ και τον Τζούλιο να διαλέξουν. Ο Τζούλιο έβριξε μία ματιά στην Καρλότα. Καθόταν άκρια κατάχαμα, τρομαγμένη, με τον πάνω ζωγραφισμένο στο πρόσωπό της. Κάτω από το φέδρο της άμους σίγουρα υπήρχε και ή έλεια γιατί οι άντρες της δα πηγαίναν τώρα σε άλλες γυναίκες. "Οι γυναίκες είναι πάντα οι ίδιες" συλλογίστηκε ο Τζέιμσον.

Ο Τζούλιο όμως δεν φαινόταν δυσάρεστημένος.

— Βλέπεις, Καρλότα, δεν είσαι το μόνο που στον κόσμο, της είπε. Χαμογέλασε. Το άστειό ήταν κακόγυστο, άλλα ο Φράνκ δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα χαμόγελο.

— Έλα, Τζούλιο, είπε. Πάμε να ξεμπερδεύουμε.

Προχώρησε με τα μάτια κορφωμένα στις γυνες γυναίκες που είχαν άρχισι να άνασκηώσουν με ταραχή. Ο Τζέιμσον τις επιδωρόσε διαστικά και έπε δ'η δεν του άρεσαν τα παιδιά, έβειξε την πιο ήλικιμένη της ομάδα. Ήταν ίσως άνω 16 χρονών. Η ύποψηρή άποχώρησε με το κεφάλι σκυφτό και άνακαλύσθηκε μπροστά στον Φράνκ. Ο Τζούλιο έκανε κι' αυτός την έκλογη του και ή δεύτερη νέα προχώρησε.

Ο άρχηγός τους κοίταξε με περιέργεια. "Επειτα άρχισε πάλι να τους μιλάει. Σήκωσε τα δαχτυλά του ένα μετά το άλλο. "Ένα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε, κι' έβειχε κατά τη γρομμή των γυνικών κορτισών.

— Θέλει να πάρουμε κι' άλλες, είπε ο Τζούλιο. Οι περισσότερες άπ' αυτές τις φυλές είναι πολυγαμικές. Σαφώςάθηκε που πήραμε μόνο μία.

— Άσε να τον γελώσωμε, είπε ο Φράνκ σιγανά. "Αν θέλωμε να το σκάσωμε, εύκολότερα θα είναι αν έχωμε όλόγυρα μας ένα σπαιρ γυναίκες.

Γύρισε στον άρχηγό.

— Μία, είπε, σπικνόντας το δαχτυλο, Ντία. Και με χειρονίμους του έδειξε πως θα διαλεγαν τις άλλες άγότερα.

Ο άρχηγός, σαστισμένος κάπως άπό την άποφασή τους, κανένας τέλος.

Μέσα στην καλύδα, στο φως έρος λυγαριού που έκαιε με λίπος, ο Τζέιμσον ζανακούσε την νέα, που του έτοίμαζε το δείπνο. Ήταν παράξενα έλικιστική, συλλογίστηκε. Αντίθετα από τις φυλές των "Ινδιάνων της Νοτίου "Αμερικής, οι Θαβάντες είναι μπήλο και πεφηφανοί για τα τελευταία σώματά τους.

Η νέα είχε γεροδένιο και άρμονικό σίμα. Κάθε τόσο σπαιστούσε τη δουλειά της και το χαμογέλουσε, και λέγοντας στη γλώσσα της. Φαινόταν άτυχημένη, που θα είχε άντρα λευκό. "Είσεσ επειδή τον ρονταζόταν άναρμπο πουλί, σκεφθηκε ο Τζέιμσον.

— Άλλωστε, του ήτω ευγύνων, που την είχε προτιμήσει. Της χαιδεψε τα μαλλιά με καλωσύνη. Άλλα έκείνη ρίχτηκε παράφορα πάνω του, τον άγκάλιασε σφιχτά κι' έχωσε το κεφάλι στο στήθος του...

Έβδομάδες έβδαν με τους Θαβάντες, τρεις λευκοί σ' ένα παράξενο, τρομακτικό κόσμο. Ο Φράνκ και ο Τζούλιο είχαν την άδεια να κυκλοφορούν άνεμόλητοι στο χωριό. Συχνά τους έπαιναν να μωραίνουν στο ποτάμι. Προσπαθούσαν να μείνουν μακριά ο ένας από τον άλλο, για να μη προκαλέσουν ύποψιες.

Άλλα ο Τζέιμσον σκετόταν την Καρλότα. Άργα ή γρήγορα οι Θαβάντες κατό θα σκετόταν για την λευκή γυναίκα και τότε, δέδομα, θα ρίχξει ή σμφορά.

Προσπαθούσε να την συναντά για να μαθαίνει για την κατάσταση της. Ήταν δύσκολο. Την κρατούσαν μαζί με τις άλλες γυναίκες και την είχαν ασπρόσει σε σκλήρη, δουλειά. Παρακολουθώντας της, είδε

μιοργία ενός μικρού ιδιωτικού σταυλού, και η Λίνα δεν άφηνε ποτέ τη σκέψη να αγοράσει και να πουλήσει άλλα, γιατί αυτή τη δουλειά την έβρισκαν άβυσσος και απειροπρόβλεπτη. Γιατί όμως να μη γινόταν ο Τζόννη κτηνίατρος; Απολύτως γιατί χρειαζόταν μερικά χρόνια εξασκήσεως, γιατί εκτός από τ' άλλα, έπρεπε να ξέρει και για ένα σωρό άλλα ζώα, και το κυριότερο γιατί ο Τζόννη δεν ήθελε να γίνει κτηνίατρος.

Τι θα μπορούσε λοιπόν να κάνει ο Τζόννη; Η Λίνα παρατήρησε πως σιγά-σιγά μιλούσε πιο αυστηρά. Ο Τζόννη ήταν τώρα πρόσχαρος και δημοφιλής, αλλά η Λίνα έμεινε πάντα αλύγιστη και πρακτική και κάθε φορά που δοκίμαζε να την αγαλιάσει, τον έσπρωχνε, ή δεχόταν τα φιλά του σιωπηλά και άφηρημα, ενώ ο νους της τριγύριζε στο θέμα που την απασχολούσε.

— Χουσή μου, δεν μ' αγαπάς πια γιατί σκέφτηκα πρώτα να σε κάνω δική μου και ύστερα να φροντίσω πως θα σε ζήσω; την ρώτησε ο Τζόννη τριβώντας το μάγουλό του στο δικό της.

— Αν γινόσουν μηχανικός; τον έκοψε απότομα η Λίνα. Ξέρεις καλά από αυτοκίνητα. Δεν μπορείς να κάνεις τίποτε μ' αυτό;

Τότε ο Τζόννη αναγκάστηκε να αφήσει για λίγο τα χέρια και τα καλοπιάσματα και να της εξηγήσει πως μόνο μηχανικός γκαράζ μπορούσε να γίνει μ' αυτό που ήξερε.

— Λοιπόν, αν ήμουν άντρας, είπε η Λίνα περπατώντας, θα προτιμούσα να πιάσω δουλειά σ' ένα γκαράζ παρά να ζω με τα λεφτά του πεθερού μου. — Χουσή μου, τη μάλωσε ο Τζόννη, το ξέρεις καλά πως ποτέ δεν σκέφτηκα να ζήσω με τα λεφτά του πατέρα σου. Φαντάστηκα μόνο πως μπορούσε να μ' βοηθήσει σε μια δύσκολη ώρα. Όπου και γάναι, τα πράματα θ' αλλάζουν.

Ο Τζόννη πείσθηκε ότι η Λίνα να την παρηγορήσει. Δεν ήταν ανάγκη να στενοχωριέται. Σίγουρα όλα θα πήγαιναν καλά. Πάντα κάτι θ' άλλαζε την κατάσταση.

Η Λίνα έβλεπε καθαρά, πως θα ήταν απόλυτα ευχαριστημένος περιμένοντας αυτή την πιθανή αλλαγή. Ποτέ δεν θα μπορούσε να τον κάνει να ψάξει στα σοβάρα για δουλειά. Ο Τζόννη είχε κάνει για χάρη της τη μεγαλύτερη υποχώρηση που μπορούσε. Υποσχέθηκε να δουλέψει αν του έφεραν έτοιμη μια δουλειά, και ήταν φανερό πως έβρισκε τον εαυτό του απόλυτα εν τάξει. Η Λίνα κατάλαβε πως αν ποτέ ο Τζόννη βοηθούσε με τη δουλειά του, να κρατήσουν το σπίτι του Ντέλφιν, εκείνη, και μόνον εκείνη έπρεπε να βοηθήσει τον τρόπο. Αυτή η βεβαιότητα της γέννησε ένα παράξενο αίσθημα υπεροχής. Ο Τζόννη μπορεί να ήταν το ίδιο κι' εκείνο, κι' ο πιο χαριτωμένος άντρας του κόσμου, και η Λίνα τον αγαπούσε πάρα πολύ, μα στα πρακτικά ζητήματα ήταν απεισιπσία.

Εκείνο το βράδι, δεν βόγκαν την απάντησή στο ερώτημα, τι θα μπορούσε να κάνει ο Τζόννη.

3.

Η Λίνα είχε πολύ ιδεαλιστικές αντιλήψεις γύρω από το γάμο.

Παρά το ρήγμα που είχε δημιουργηθεί στην τελειότητα του Τζόννη, τα ιδανικά έμεναν. Στην πραγματικότητα έγιναν πιο έντονα, γιατί ήταν φυσικό τα ιδανικά της Λίνας να είναι πρακτικά.

Η Λίνα ένιωθε πως μια σύζυγος έπρεπε να κάνει πολλά για τον άντρα της και η Λίνα είχε δικαιοσύνη πως αν ποτέ παντρευόταν, δεν θα περιόριζε στον εαυτό της την ευτυχία της. Δεν θα φροντίζε μόνο για το νοικοκυριό τους και δεν θα δεχόταν πρόθυμα τα χάδια του. Θα έκανε πολύ περισσότερα. Και πρώτα-πρώτα θα βοηθούσε τον άντρα της στη δουλειά του. Οποιαδήποτε δουλειά κι' αν ήταν ένας άντρας, ασφαλώς υπάρχουν πολλοί τρόποι να του φανή χρήσιμη και η γυναίκα του.

Το γεγονός πως ο Τζόννη δεν είχε δουλειά και δεν είχε ούτε και διάθεση να δουλέψει, έδιναν ακόμη μεγαλύτερη αξία στη συμπεριφορά της. Μια γυναίκα μπορεί να κάνει πολλά για τον άντρα της έστω και χωρίς τη θέλησή του.

Υστερα από αρκετές συζητήσεις καταστάλαξαν επί τέλους στη δουλειά που θα μπορούσε να κάνει ο Τζόννη: θα γινόταν διαχειριστής — υπεύθυνος — ενός μεγάλου κτήμα. Τώρα η Λίνα έπρεπε να φροντίσει να βοηθήσει έναν ιδιοκτήτη που να έπραξε για διαχειριστή και που θα καλοπλήρωνε τον Τζόννη γι' αυτή τη δουλειά.

Η θανάσιμη αντίπαλος

Έστέλλα Μπλαϊν

ΕΝΑΣ ΔΙΕΦΘΑΡΜΕΝΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ

ΜΕΤΑ την Μυλν Ντεμυζώ, την Άνιες Αωράν, την Κριστίν Καρδέν και τόσες άλλες εκρηκτικές καλλονές που διαδίκουν το στέμμα της εκρηκτικότητας, βεντέττας του Γαλλικού κινηματογράφου, ο Τζόννη Τζόννη, ο οποίος σ' αυτόν τον χώρο της σκιάς του ένας ακόμα θανάσιμος κίνδυνος για την Μπριτζίτ Μπαρντό. Ο... κίνδυνος αυτός μόλις έχει ξεπεράσει τους 20 Μαίους, είναι κατάθανος, διαβέτι δύο τεράστια, λοξά μάτια που ισοδυναμούν με πυροπολικά, έχει κομπύλες που θα μπορούσαν να στείλουν στην κόλαση μια... ταξίση. Άγιους και άκουσε στο όνομα Έστέλλα Μπλαϊν.

Η Έστέλλα θεωρείται στα Παρίσι να στούντιο ως η πλέον επικίνδυνη αν-

Επίδειξη στο μπάνιο (στόχος οι παραγωγοί).

τίπαλος της Μπριτζίτ Μπαρντό. Έξαιτίας τεσσάρων μεγάλων κινηματογραφικών «προσόντων» που διαθέτει. Καλλονή, στυλ... διεφθαρμένο. Ελλείψει διαταγών στα μέσα που χρησιμοποιεί για να «φτάσει» και πείσμα. Πείσμα να ανέβει στην κορυφή και να γκεμίζει από εκεί πάνω κάθε αντίπαλο.

*

Η Έστέλλα Μπλαϊν δεν βρίσκεται τώρα στην αρχή του δρόμου. Έχει φθάσει ήδη στη μέση. Ο απολογισμός της, δράσεως της είναι μια σειρά από εντυπωσιακές εμφανίσεις στα μεγαλύτερα Παρίσινα θέατρα και πέντε ταινίες. Η ίδια πιστεύει ότι όλα αυτά δεν είναι παρά η αρχή της αρχής. Έχει τη γνώμη ότι το... βελγικές της είναι μεγάλες και διατείνεται ότι το άσος της θα την οδηγήσει πολύ μακριά. Έχει αληθινά την οδηγία των κινηματογράφων και απίθανη δίκα για την δόξα.

Προκειμένου να ξεπεράσει ένα εμπόδιο που συναντά στο δρόμο της η Έστέλλα Μπλαϊν δεν διστάζει καθόλου στην εκλογή των μέσων. Όταν βρήκε τις πόρτες των στούντιο κλειστές δεν δίστασε να ακολουθήσει τον «πλάγιο» δρόμο του Θεάτρου. Σ' αυτό το δίστασμα είχε επιτυχίες, έπαιξε με τον Ζαν - Ακυ Μπαρρό, έκανε εντύπωση σ' έναν από τους μεγαλύτερους δόλους της περιφέρειας «Μάμας» του Ρουσσέ, είχε προσωπικές και προστάσεις για μια μεγάλη καριέρα στο παλκοσένικο. Αλλά δεν έχανε ποτέ απ' τα μάτια της τον μεγάλο στόχο της ζωής της. Τον κινηματογραφικό φοκό. Και χρησιμοποίησε κάθε μέσον για να φθάσει μπροστά του. Τη φήμη που είχε αποκτήσει στο θέατρο, τους φίλους, τις μεγάλες της γνωριμίες. Κέρδισε την «προστασία» πολλών «αρχόντων» της Παρισινής καλλιτεχνικής ζωής και τα κατάφερε να γίνει το «καίρι» των μεγάλων κινηματογραφικών εντύπων. Το όνομά της άρχισε να γράφεται κάθε μέρα με μεγαλύτερα γράμματα και αυτό είχε σαν αποτέλεσμα, το πρώτο της φίλι.

Η ταινία αυτή επιτομοφόρειτο «Τά α' γοία φουότα». Η Έστέλλα έκανε εντύπωση αλλά το φίλι είχε μετριωτάτη εμπροκή κίνηση. Αυτό υπήρξε το μεγαλύτερο χτύπημα στη ζωή της. Είχε πληρώσει την δόξα αλλά είχε χάσει την ευκαιρία να την κατοκτήσει. Η γενική γνώμη γι' αυτήν, ήταν ότι «άνανμφισθη» ήταν προικισμένη με όλα τα προσόντα για να βασίλευση στην νέα γενιά του Γαλλικού κινηματογράφου αλλά έχανε την ευκαιρία εξ αιτίας του ότι δεν είχε κατορθώσει να διασπάσει το τείχος της εμπροκής επιτυχίας.

Η Έστέλλα έκλαυσε τότε. Αλλά συνήλθε γρήγορα και ξανάρχισε τη μάχη. Έπεστρούσε και πάλι τους γνωστούς και τους φίλους και άρχισε δομικότερη εκστρατεία μέσω του τύπου. Γδυνόταν μπροστά στον φοκό των φωτογράφων με την ευκολία που μια άλλη γυναίκα φορά το πολύ της. Απεκάλυψε προς όλες τις κατευθύνσεις τα «καπνιστικά» κάλλη της και κατάρθωσε έτσι να επανέλθει. Τώρα ακολουθούσαν τα φίλι «Οσο υπάρχουν γυναίκες», «Σκάλα υπηρέσας», «Το ποτό». Υπήρξαν όλα επιτυχίες. Η προσωπικότητά της έγκρισε κατά κράτος και οι προστάσεις άρχισαν να πέφτουν βροχή. Οι εμπροστικές κομπύλες της, το ξυπνο παίξιμό της και κυρίως μια νότα διαθοράς πού υπάσχει διάχυτη πάνω της συνέτριψαν τα εισπρακτικά ρεκόρ πολλών κινηματογράφων και ανάγκασαν όλους τους ειδικούς να την χοροκρίσουν «διεφθαρμένο άγγελο» και να ομολογήσουν ότι η Μπριτζίτ Μπαρντό είχε αποκτήσει μια πραγματικά θανάσιμη αντίπαλο.

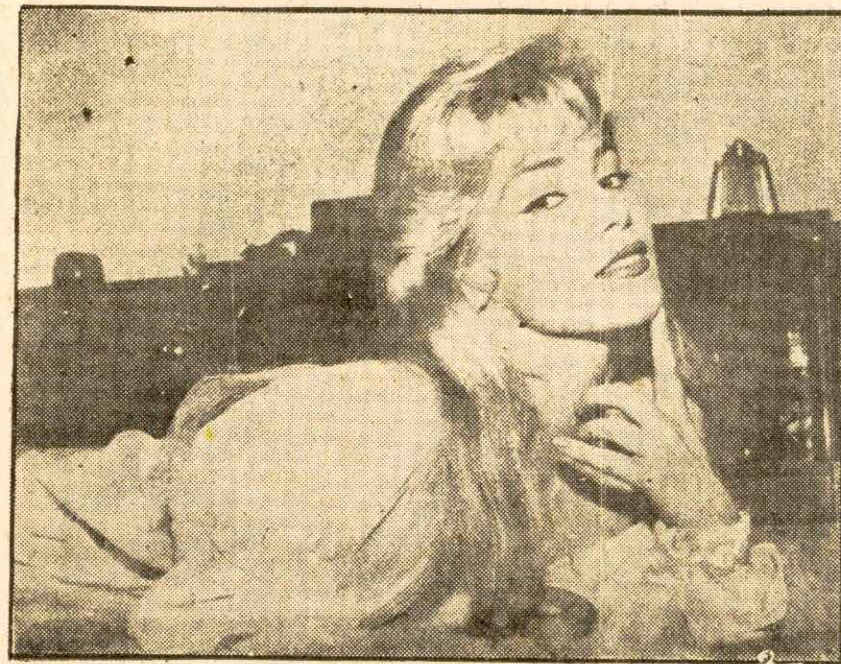
Τώρα η Έστέλλα Μπλαϊν γυρίζει μια ταινία που αξιοποιεί όλα τα φυσικά της προσόντα. Το φίλι τιτλοφορείται «Γυναίκες που χάνονται» και αφηγείται την ιστορία των ωραίων κοριτσιών που κυνηγώντας την φήμη δουλεύουν ως το λαιμό στη διαθορά.

Όλοι περιμένουν ότι με το φίλι αυτό η Έστέλλα θα συντρίψει κάθε αντίπαλό της. Η ίδια όμως άσκειται να μείνει λήπ: «Θα κινωσ όχι μόνο γιατί έχω γορμαίσει αλλά γιατί συγχρόνως είμαι μια καλλιτέχνης με εσωτερικότητα και αληθινό πάθος. Και λέγοντας αυτό

της Μπριτζίτ Μπαρντό

τα καταλήγει πάντα εξιστορώντας τα πρώτα παιδικά χρόνια της. Λιγνείται ότι πρωτόδε το φώς της γής στη σκιά του πελώριου γκρίζου μονόροτσιχου ενός στούντιο και περιγράφει τις άτελειες ώρες πού, σκαρφαλωμένη στη

μάνδρα, έβλεπε με απέραντη λαχτάρα, τα μεγάλα ινδάλματα της θόδνης να γυρίζουν ταινίες. «Από τότε, ώρκισθηκα να δωθώ κάποτε απ' την άλλη πλευρά της μάνδρας, λέει τώρα. Και κοάτσα τον όρκο μου...»

Η Έστέλλα Μπλαϊν, ποζάρει επάνω στο κρεβάτι.

Μικρά νέα

—Τα ωραιότερα πόδια του κόσμου επανέχονται εις την θόδνη. Πρόκειται, βεβαίως, για την Μπέττυ Γκράιμπλ ή οποία πρόκειται να γυρίσει μια ταινία εις το Χόλλυγουντ, κατά πάσαν πιθανότητα με τον Μπόμπ Χόπ ως συμπρωταγωνιστή. «Ωη, ή άλλοτε διάστημα ήθοποιός επανεμφανισή εις πρόγραμμα της τηλεόρασεως με τον διάσημο κομικό.

—Η Σάρα Τσώρτσιλ, κόρη του πρωθυπουργού της νίκης, άρχίζει μια νέα καλλιτεχνική καριέρα εις το Λονδόν, όπου θροιαμείει ως κορυφαία του χοροδράματος «Πήτερ Πάν» το, όποιον εσημείωσε εκπληκτική επιτυχία. «Ως είναι γνωστόν ή Σάρα Τσώρτσιλ εκινδυνεύει να καταστραφή καλλιτεχνικά και ψυχικά εις το Χόλλυγουντ, όπου επι 9 έτη ήτο υποχρεωμένη να γυρίσει ταινίες άνευ καλλιτεχνικού ενδιαφέροντος. Είχε άρχισι μάστιχα να πίνη όταν ήπρε την απόφασιν να επιστρέψη εις την χώραν της.

Ο Κάου Γκράντ επιστρέφει εις το Χόλλυγουντ απογοητευμένος. Ο διάσημος Αμερικανός ήθοποιός κή παραγωγός εταξίδεψεν ειδικώς εις Λονδόν δια να αγοράση το σμβόλαιον μιας νεαρής στάρλετ, της Μπαρμπαρα Στήλ, την όποιαν ήθελε να παίξη σε μια ταινία του — και στην ζωή του, προσβέτουν οι κακές γλώσσες. Όπως ήπρε ο Όργασμους Ράικ ήγειρεν υπερβολικές αξιώσεις και ο Γκράντ έπιστρέφει θλιμμένος και άπρακτός.

ΜΙΑ ΝΕΑ ΤΑΙΝΙΑ ΤΗΣ ΛΕΣΛΙ ΚΑΡΟΝ

Τα καλύτερα λόγια γράφονται τελευταίως στον αμερικανικό τύπο για ένα καινούργιο Έργο της Μέτρο Γκόντγουιν Μάγερ. Πρόκειται για «Το δώλημα του γαϊφού», που είναι βασισμένο σε μια κωμωδία του Μπέρναρ Σω (1906). Το Έργο διατρεί όλη την πικρή σάπια του Ίρλανδού συγγαφείας, ή όποις εναλλάσσεται με το τραγικόν στοιχείον. Στην ταινία πρωταγωνιστούν η Λεσλί Καρόν και ο Ντίκ Μπόγκαρτ.

Το σπίτι τους ήταν σε μια περιοχή στην άκρη του Ντορσετσία, προς το μέρος του Λονδίνου. Η Λίνα δεν γνώριζε κανένα όταν έφτασαν εκεί, μα άρχισε σιγά-σιγά να ανακαλύπτει μερικούς φίλους φίλων της που ζούσαν εκεί γύρω και να σχετίζεται μαζί τους. Ήταν όμως κάπως δύσκολο να πλησιάσουν τους μεγαλοκτηματίες του τόπου. Ο Τζόννη, που συγγένευε με τη μισή ντόπια αριστοκρατία, βρέθηκε κι' αυτός στην ανάγκη να ξαναφρεσκάσει μισοξεχασμένες γνωριμίες και να επισκεφτεί μακρινά μα πολύ χρήσιμα για την ώρα ξαδέφφια. Η Λίνα ξεδιέλεγε εκείνους που είχαν κάποια ομοιογένεια και τους προσκαλούσε να φάνε στο σπίτι τους.

Δυσκολεύτηκε πολύ να συνηθίσει τον καινούργιο της ρόλο και χρειάστηκε αρκετούς μήνες όσα να μάθει να φαίνεται φυσική, μα τότε είχε φτάσει πια και στο σκοπό της. Κάποιος λοχαγός Μέλμπεκ, συγγενής του Τζόννη, που είχε κληρονομήσει τότε ένα μεγάλο κτήμα —κάπου δώδεκα χιλιάδες εκτάρια— και που δεν είχε ιδέα από αγροκτήματα, δέχτηκε σχεδόν μ' ευγνωμοσύνη να πληρώσει στον Τζόννη πεντακόσιες λίρες το χρόνο για να το φροντίσει στη θέση του.

Η Λίνα κατάφερε να δανειστή από τον πατέρα της όσα χρειαζόταν για να πληρωθούν τα χρέη του Τζόννη, έδωσε δυό υπηρέτριες και προσπάθησε να τα φέρει βόλτα μ' αυτές τις χίλιες λίρες.

Κάθε πρωί ο Τζόννη ξεκινούσε καρτερικά, με ακρίβεια όμως, για τα γραφεία του στο κτήμα Ντέλφιν.

Η Λίνα τον κοίταζε καθώς έφευγε, με στοργή και καμάρι. Τούτος ο καινούργιος «εργαζόμενος» Τζόννη, ανταποκρινόταν απόλυτα στην αντίληψή της για τον τέλειον άντρα.

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ

1.

— Στην εξοχή, είπε ζωγρά η Λίνα, δεν πρέπει να διελήν κανείς τους φίλους τους, μα να δεχεται μ' ευγνωμοσύνη εκείνους που του στέλνουν ή Θεία Πρόνοια.

Έλασε με κάποια ικανοποίηση, όπως κάθε φορά όταν νόμιζε πως είχε πει κάτι έξυπνο, μπροστά στο γαμρό της.

Ο Σέσιλ ρουφούσε αργά-αργά τον καφέ του και κοίταζε το βάθος του φλυτζανιού του σά να είχε την ελπίδα πως θα μάθαινε τα μυστικά του Σύμπαντος μέσα σ' αυτό.

— Έχεις πολύ δικιο Λίνα, είπε μελαγχολικά. — Λοιπόν, ποιους είχε την καλωσύνη να μ' ας στείλει άπόμε ή Θεία Πρόνοια; ρώτησε η Τζόνν πολλή δρσσερή και κομψή με το άσπρο μεταξοτό φάρεμά της, και άπίανα νέα για μητέρα δυό παιδιών.

Η Λίνα είπε τα όνοματά και τους τίτλους των καλεσμένων της για το άπογευματινό τένις.

— Φοβάμαι πως θα τους βρης τρομερά πηκτικούς, διαολολογήθηκε στον Σέσιλ.

— Ποτέ δεν είναι οι άλλοι πηκτικοί, απάντησε ο Σέσιλ άσηχημένα. Έμεις είμαστε πηκτικοί όταν τους έρσικουμε τένις.

— Μην το κρατάς έτσι το φλυτζάνι σου, χρίσε μου, τον παρακάλεσε η Τζόνν. Θα χύσης τον καφέ στο παντελόνι σου.

Ο Σέσιλ κοίταζε έντρομος το φλυτζάνι με τον καφέ που κρατούσε και ύστερα το άσπρο παντελόνι του.

— Έχεις πολύ δικιο, χουσή μου, μουμυοίσε.

Η Λίνα παρακάλεσε μέσα της να μην εμποδισή η δουλειά του τον Τζόννη να έρθη το μεσημέρι στο σπίτι. Ήταν πολύ χαρούμενη που φιλοξενούσε τον Σέσιλ και την Τζόνν, και ήταν θαυμάσιο να έχη κάποιον για ν' ακούσει λίγο το υαλό της, μα δεν χαρούσε αμφοβόλια πως ο Τζόννη έδινε φώς στην ατμόσφαιρα. Ο Σέσιλ ήταν χαριτωμένος, μα πολλές φορές, κάπως βαρύς.

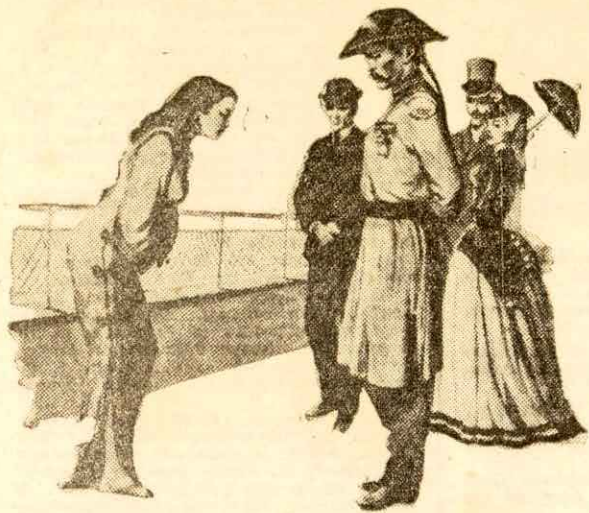
Μόλις υπόρεσε, η Λίνα πρότεινε στον Σέσιλ και στη Τζόνν να βγούν στην άβλη και να κάνουν μια μικρή προπόνησι οι δυό τους, όση ώρα ή ίδια θ' ανέβαινε στην κάμαρά της ν' αλλάξει φόρεμα.

Πλάι στο μεγάλο χαμηλό παρσόβιο της κρεβατοκάμαράς της η Λίνα κοίταζε άρεκτά λεπτά το μελαγχρόν, φουντωτό κεφάλι της Τζόνν που σφιγγότανε σβέλτη πάνω στην πρασιναδά της αυλής και την ψηλόληνη σιλανέτα του Σέσιλ κομψώς έπαιρνε απότομα τις πιο άπίανες στάσεις στην άλλη άκρη του διχτυωτού. Ήταν ίσως παράξενο, μα ο Σέσιλ έπαιζε περίφημο τένις. Η Τζόνν μόλις μπορούσε να τον παρακολουθή, και όρα για τη Λίνα την ξεπερνούσαν πολύ κι' οι δυό.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Η συνέχεια.

A black and white illustration showing a man in a hat and coat standing next to a large, ornate wooden chest or cabinet. A smaller figure is kneeling beside the chest, possibly working on it or inspecting it. The scene is set outdoors with some foliage in the background.

35

Η Μαι-Λινγκ παρουσιάστηκε στον ναύαρχο Τάου Γίτ Σάνγκ.

την Κίνα. Τρέχα στην Αίλινά του την φέρει.

— Έφαζαν, έβριζαν και τον Χόπ στην κουζίνα του Τομασίνο.

— Σε ζητάει ο άρχηγός του στόλου, του είπε ο Τομασίνο. Μήπως είναι συγγενής σου;

— Ο Χόπ Σινγκ χαμογέλασε:

— Ένα χρόνο τώρα ήσουν ευεργέτης μου, του απάντησε. Μη φοβάσαι. Ότι και να συμβεί στους άλλους, εσύ θα γλυτώσεις.

— Ο Σάι Τομασίνο κούνησε το κεφάλι. Άνεκα-θεν είχε την εντύπωση πως ο μαγεμένος του ήταν κομμάτι θάλασσας.

— Εκείνο το βράδυ έγινε λαμπρή γιορτή. Οι καυτές του αυτοκρατορικού στόλου και οι πολίτες του Μοντερέυ παρήλασαν μπροστά στο ναύαρχο, που είχε στα δεξιά του την Μαι-Λινγκ και στ' αριστερά του τον Χόπ Σινγκ.

Ο ναύαρχος είχε γυναίκα και αρκετές έρωμένες στο Τιεντόν, αλλά τότε τον καλούσε από κοντά τους. Γρήγορα ανέκαμψε πως η Μαι-Λινγκ ήταν γεμάτη κατανόηση, αλλά και διορση.

Εξοχίστηκε τόσο πολύ, ώστε αποφάσισε να μη τιμωρήσει την επαρχία του Μοντερέυ, που τότε εύκολα είχε καταλάβει.

Αλλά ο Χόπ Σινγκ, βλέποντας πως τα ελέμματα του ναύαρχου και της Μαι-Λινγκ πούθεσαν, άρχισε να χάνει τον έθουσιισμό του. Ο Χόπ Σινγκ ήταν σοφός, κατάλαβε πως έχανε το παιχνίδι με τέτοιο δοξασιμό αντίπαλο.

Περιμένα τόσο καιρό να έλθουν, θα περιμένα λίγο ακόμη για να φύγουν, σκέφτηκε. Αλλά ο στόλος δεν έφευγε.

Η μομφή της Μαι-Λινγκ είχε εξαλειφώσει τον ναύαρχο, που την καλούσε καθημερινά στον «Θαυμάσιο». Περνούσαν απόλυτως ώρες ευτυχίας κλεισμένοι στα διαμερίσματα του ναύαρχου.

Και κάποιο βράδυ ο ναύαρχος ανέθηκε στο κατάστημα της ναυαρχίδας και μπροστά στα έκπληκτα μάτια του πληρώματος έκοψε την κοιτίδα του και την πέταξε στο νερό. Τούτο ισοδυναμούσε με πράξη έγκλησης προδοσίας. Ποτέ πια δεν θα μπορούσε να ξεναχωρήσει στην πατρίδα.

Το άλλο απόγευμα, ο ναύαρχος Τάου Γίτ Σάνγκ βγήκε στην παραλία με δύο μεγάλα σακιά, που περιείχαν τα κοσμήματα και το χρυσάφι του στόλου. Πηρε την Μαι-Λινγκ, ανέθηκε στο αμάξι του Άγιου Φραγκίσκου και από τότε εξαφανίστηκε.

— Έν ταξει, είπε ο αστυνόμος.

— Ο Μπέν συγκρότησε γρήγορα την επιτροπή. Ο εαυτός του, ο Λομπάρντο, ο Λούραν, ο Σάι Τομασίνο, και άλλοι εξέχοντες πολίτες.

Στο μεταξύ ο Κινέζος ναύαρχος έλεγοντας ότι δεν του άπαυτοσαν στα πυρά, διέταξε να άγκυροβολήσουν στον κόλπο, με τα κανόνια στραμμένα κατά της πόλεως.

— Αν και ο Τάου Γίτ Σάνγκ ήταν σίγουρος ότι η εμφάνισή του θα σκορπούσε τον πανικό, όπωσδήποτε περιμένα μια κάποια αντίσταση. Έτσι έβρισκον τώρα σε κάποια άμυνα. Σε τό τέλος, πρόσταζε να κατέβασουν την μεγάλη άρκα της ναυαρχίδας και μήκη μέσα με 24 ναύτες.

Τον υποδέχτηκε η θρονιάδης λογοδιόροισα του Μπέν Μόσμαν, που στεκόταν μπροστά από την επιτροπή υποδοχής.

— Τι λείπει αυτός; ρώτησε συνφωρμένος ο ναύαρχος τον διερμηνέα του.

— Η μεταφορά του διερμηνέα δεν ήταν και τόσο πιστή, γιατί δεν κατάλαβε και τόσο πολλά από τα λεγόμενα του Μπέν.

— Λέγει, τριμύνηται, ότι η επαρχία του Μοντερέυ παραβιάζεται άνω μάχης. Αποψε θα δώθι προς τιμήν της νίκης σου, μια μεγάλη παρέλαση, σύμφωνα με τα ήθη και έθιμά τους.

Ο ναύαρχος ύψωσε το χέρι. Ο φόρος τιμής στον κατακτητή μπορούσε να περιμένη. Πρώτα έπρεπε να εκτελέσει τις διαταγές της αυτοκρατορίας.

— Φέρε μου την σκάλα Μαι-Λινγκ, πρόσταζε. Και τον Χόπ Σινγκ.

— Ένα φως έλαμψε στα μάτια του Μπέν Μόσμαν όταν άκουσε την μετάφραση. Γύρισε στον Τζιμ Λούραν:

— Φαντάσου, η φίλη της Μαι έφτασε ως

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΝΤΙΘ ΤΟΜΠΣΟΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 32)

ησε το μαχαίρι του μόνον όταν αντίληφθη ότι ο Πέρσυ ήταν έτοιμος να δώσει το περιστρόφο του. Προβάλλοντας έτσι ένα ανίσχυρο ισχυρισμό νομικού άμυνας. Όσον αφορά την «Εντιθ», ισχυρίστηκε ότι δεν ήξερε τίποτα από το σχέδιό του, υποστηρίζοντας ότι το δηλητήριο, για το όποιο μιλούσαν στα γραμμάτια τους θα προωριζόταν για τους ίδιους, αν χρειαζόταν σε περίπτωση αυτοκτονίας.

Η «Εντιθ Τόμπσον» ήταν η πρωταγωνίστρια της δικής. Στην απολογία της ισχυρίστηκε ότι ήθελε μόνον να χωρίσει τον άνδρα της, ποτέ όμως με τον θάνατό του. «Όλα όσα έγραφε στον Φρέντι, αναφορικά με τις απόπειρές της να δηλητηριάσει τον Πέρσυ, ήταν ψεύματα. Φοβόταν μήπως χάσει την αγαπή του Φρέντι κι ήθελε να του αδειήσει πως ήταν τρελή γι' αυτόν, έτσι ώστε να κάνει το παν για να τον κρατήσει. Ποτέ δεν ώθησε τον Φρέντι στο φόνο του άνδρα της κι αυτό το έβα διακινδυνεύω άλλη μια φορά και θα προσπαθώ, αν το θέλεις, που έγραφε στο τελευταίο γράμμα της, δεν σημαίνει τίποτ' άλλο, παρά ότι ήταν έτοιμη να εγκαταλείψω τον άνδρα της και ν' ακολουθήσω τον έρωσή της.

Οι ισχυρισμοί της «Εντιθ» ενισχύθηκαν με την μαρτυρία του σερ Μπέρναρντ Σπίλγουορντ, ενός διακεκριμένου παθολόγου, ο οποίος άρκεσθηκε ότι στα σπλάχνα του Πέρσυ δεν βρέθηκε κανένας ίχνος δηλητηρίου. Ακόμα, ο πατέρας και η αδελφή της «Εντιθ» υπεστήριξαν ότι όσα έγραφε στον έρωσή της ήταν ψεύματα, γιατί ποτέ ο Πέρσυ δεν τους είχε παραπονεθεί για τη συμπεριφορά της. Τέλος, οι σύγχωροι της «Εντιθ» εκμεταλλευθήκαν την κατάθεση των αυτόπτων μαρτύρων και του επιθεωρητή Γουένσλεϋ. Οι πρώτοι είχαν ακούσει την «Εντιθ» το βράδυ της δολοφονίας να φωνάζει: «Εν, εν, εν!». Ο δεύτερος της είχε ακούσει, στην αστυνομία, όταν πρωτοείδε τον Φρέντι, να λέει: «Γιατί το έκανε αυτό; Δεν ήθελα να κάνω τέτοιο πράγμα!».

Ο πρόεδρος του δικαστηρίου, ένας ηλικιωμένος Βικτωριανός, είχε το δικό του τρόπο σκέψης. Η γνώμη του βάρισε αποφασιστικά, κυρίως έναντι της «Εντιθ», γιατί, καθ' αυτόν, μια απίστετη γυναίκα δεν αξίζει παρά για την αγχώνη. Η απόφαση του δικαστηρίου βγήκε κι οι δυο έρωστές καταδικάστηκαν στον δι' άγχωνης θάνατο. «Θέέ μου, είμαι αθάνατος!», φώναξε η «Εντιθ».

Σήμερα ακόμα οι ψυχίατροι, που ασχολήθηκαν με την περίπτωση της, υποστηρίζουν ότι η «Εντιθ Τόμπσον» ήταν αθάνα. Τα γραμμάτια της προς τον Φρέντι δεν ήταν παρά ένα ψέμα, όπως έβ' άλλου, κι' ολόκληρη η ζωή της ήταν ένα ψέμα, η μάλλον ένα ρομάντο.

— Όσο για τον Χόπ Σινγκ, αφού έπ' ένα χρόνο περιμένα την επιστροφή της Μαι-Λινγκ, αποφάσισε τον Σάι Τομασίνο και έφυγε στ' Ανατολικά.

— Καλός άνθρωπος έλεγε ο Σάι Τομασίνο, αλλά κομμάτι θάλασσας. Προσπαθούσε να με κάνει να πιστέψω πως τα κοσμήματα ήλθαν από την Κίνα για να μας καταλάβουν επειδή είχε λείπει, γράφει αυτός ένα γράμμα στην αυτοκρατορία.

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Ο κ. Παπαδόπουλος επιστρέφει άπρωπτα σπίτι και βρίσκει τη συμβία του στην αγκαλιά του πιο καλού φίλου του.

— Παλιόθρονη! άρρωσται. Θα μου το πληρώσεις!...

Και ο άλλος από πάνω ήρεμος.

— Πολύ σωστά... Πόσα θέλεις;

Το Ψροσκόπιον

23 ΔΕΚ
20 ΙΑΝ.

Ευνοϊκά: ήμερα η Πέμπτη, χρώμα το πράσινο, αριθμός το 27, άρωμα το άρπεξ.

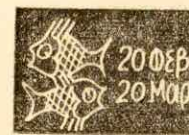
Αποφύγετε την τάση να κλείνεσθε στον εαυτό σας και να απέχετε από κάθε κοινωνική έκδηλωση. Είναι κάτι που δεν ώφειλε ούτε την υγεία ούτε την θέσι σας στη ζωή. Η αίσθηματική ζωή σας ομορφάινει από την παρουσία προσώπων που σας δίνει όλη την τρυφερότητα του. Οι υποθέσεις σας άποκτούν μεγαλύτερη σταθερότητα άρκει να κάνετε τον κατάλληλο χειρισμό χωρίς να παρουσθεύετε από επιπολαιότητες. Αν θέλετε να διατηρήσετε την υγεία σας, βάλετε μεγαλύτερη τάξη στο πρόγραμμα της καθημερινής ζωής σας.

21 ΙΑΝ
19 ΦΕΒ.

Ευνοϊκά: ήμερα Σάββατο, πέρα ο έμεψτος, χρώμα το δαλς, αριθμός το 8.

Μη ξεχνάτε πως πολλές φορές, ή συμπεριφορά των γύρω σας επηρεάζεται από την δική σας στάση απέναντί τους. Μη ζητάτε λοιπόν να σας προσφέρουν τα πάντα χωρίς να έχουν εσείς προσφέρει πολλές αίσθηματικές στενοχωρίες. Είναι καιρός ν' ασχοληθείτε περισσότερο με τις υποθέσεις σας αν δεν θέλετε να έχετε δυσάρεστες εκπλήξεις. Η υγεία σας θα δοκιμασθεί από μία στομαχική διαταραχή που όμως θα είναι παροδική χωρίς να έχει κακά έπακόλουθα.

20 ΦΕΒ
20 ΜΑΙ.

Ευνοϊκά: ήμερα Παρασκευή, ώρες οι πρωί, αριθμός το 24 και το 31.

Η δικαιοσύνη σας σε κάποια πρόβλεψη που κάνατε θα σας δώσει ένα ιδιαίτερο αίσθημα ικανοποίησης που όμως δεν πρέπει να σας παρσύρει σε ύπερφοβία. Φροντίστε να διαθέσετε χρήσιμα τον καιρό σας. Πρόσωπο του άμεσου κύκλου σας θα δημιουργήσει κάποια περιπλοκή στα αισθηματικά ζητήματα σας, από καλοπροαίρετη άφέλεια. Οι υποθέσεις σας θα έχουν κάποια ύψαι που όμως θα είναι, εντέλως παροδική. Η υγεία σας θα άπαιτήσει αυτή την έβδομάδα ιδιαίτερη προσοχή, για να προληφθεί κάποια επιδείνωση που θα προέρχεται από προσωπική άμέλεια ή άδιαφορία σας.

21 ΜΑΡ
20 ΑΠΡ.

Ευνοϊκά: χρώμα το γκρενά, πέτρα το ρουμίνι, αριθμός το 49 και 61, άρωμα το 24 και το 31.

Μη ξεχνάτε ότι ή έκτίμησις και ο σεβασμός επιβάλλονται με την στάση που τηρούμε απέναντι στους άλλους. Δείξτε λοιπόν, ότι σας αξίζει να τα έχετε: ΠΡΟΣΟΧΗ: Φιλικά σας άπομο επιβουλεύεται την αισθηματική εύτυχία σας και προσπαθεί να την καταστρέψει πίσω από την πλάτη σας. Αντιδράστε έντονα. Οι έν γένει υποθέσεις σας θα γνωρίσουν καλές μέρες στο διάστημα αυτής της έβδομάδας. Η υγεία σας θα άπαιτήσει ιδιαίτερη προσοχή, για να προληφθεί κάποια επιδείνωση που θα προέρχεται από προσωπική άμέλεια ή άδιαφορία σας.

21 ΑΠΡ
21 ΜΑΙ.

Ευνοϊκά: το γαλάζιο χρώμα και οι άποχωρώσεις του ήμέος Τρίτη, ά συνάλλαγες, ά αριθμοί: 2 και 71.

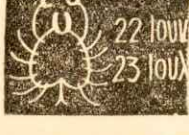
Ο συνδυασμός που παρουσιάζουν οι θέσεις των πλανητών σας εξασφαλίζει μια έβδομάδα που θα σας χάριση επιτυχίες σε πολλούς τομείς δραστηριότητας. Η εργασία σας θα σημειώσει βελτίωση και θα σας ικανοποιήσει οικονομικά. Στα αισθηματικά ζητήματα θα άποφύγετε πολλές στενοχωρίες και παρεξηγήσεις απέναντι σε ένα πρόσωπο που έχει ιδιαίτερη άυνανμία σε σας. Βελτίωση την υγεία σας με μια δίαιτα άνάλογη προς τις άνάγκες που παρουσιάζει ο οργανισμός σας.

22 ΜΑΙ
21 ΙΟΥΝ.

Ευνοϊκά: το κίτρινο χρώμα, πέτρα το χρυσά αντίκιμνα, ά αριθμός 3 και η Κυριακή.

Η έβδομάδα αυτή είναι εύνοική για την επίλυση διαφόρων προβλημάτων που σας άπαυα ακολουθούν από άρκετο καιρό και που σας έχουν δημιουργήσει ώριστες άνησυχίες. Πιθανόν να έχετε κάποια πολύ ενδιαφέρουσα πρόκληση. Μία τρικυμία που ύπάρχε κίνδυνος να εξαπλώσει στα αισθηματικά σας ζητήματα, άπεφύχθη χωρίς σε καλό χειρισμό σας. Οι επαγγελματικές υποθέσεις σας θα βρεθούν αυτή την έβδομάδα σε μια περίοδο μετριότητας και ηρεμίας. Μεταβολή του καιρού θα δημιουργήσει κίνδυνους για την υγεία σας, που θα άπαιτήσουν την προσοχή σας.

22 ΙΟΥΝ
23 ΙΟΥΛ.

Ευνοϊκά: το πάλι χρώμα, ά αριθμοί 22 και 54.

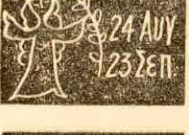
Την έβδομάδα αυτή θα πλουτίσετε τις κοινωνικές σας σχέσεις με μια γνωριμία που ίσως να σας ώφελήσει μελλοντικά σε πολλά ζητήματα. Τα μέσα της έβδομάδας θα εύνοησουν την καλλιέργεια κάποιων ιδέας σας. ΠΡΟΣΟΧΗ: Την έβδομάδα αυτή θα μώθετε κάτι για πρόσωπο με το όποιο συνδέσαστε άλλοτε αισθηματικά και θα στενοχωρηθείτε πολύ. Οι επαγγελματικές υποθέσεις σας θα παρουσιάσουν μετρία κίνηση αυτή την έβδομάδα. Η καρδιά σας θα σας προκαλέσει σάορές άνησυχίες για την υγεία σας, που θα άποδειχθούν όμως άσάσιμες.

24 ΙΟΥΛ
23 ΑΥΓ.

Ευνοϊκά: τα χρυσάνθεμα, ά αριθμοί 5 και τα ταξίδια.

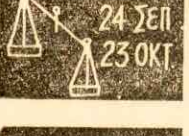
Είναι καιρός ν' αντιληφθείτε ότι ο καιρός πέραν πολύ γρήγορα και ότι συνεπώς δεν πρέπει ν' αναβάλλετε χωρίς λόγο την ρύθμιση ώρισμένων άκρεμοτήτων που παραβλάπτουν τα συμφέροντά σας. ΠΡΟΣΟΧΗ: Αποφύγετε αυτή την έβδομάδα κάθε τι που μπορεί να κάνει κακό στην υγεία σας. Προσέξτε ιδιαίτερα το κρυολόγημα και άποφύγετε τους χώρους που είναι μολυσμένοι. Στις επαγγελματικές υποθέσεις σας πιθανόν να έχετε κάποια άπρόβλεπτη οικονομική ώφέλεια. Η αισθηματική ζωή σας θα παρουσιάσει αυτή την έβδομάδα εύαριστες εκπλήξεις για σας.

24 ΑΥΓ
23 ΣΕΠ.

Ευνοϊκά: Το πρωί της Παρασκευής, ά αριθμός 77, το σμαράγδι, ά άρωμα του φουζέρ.

Αυτή την έβδομάδα θα πρέπει να έτοιμασθείτε για μια σημαντική μεταβολή που ύπάρχει πιθανότητα να επέλθι στη ζωή σας. Μη στενοχωρηθείτε για καταστάσεις για τις όποιες δεν έχετε εύνοια. Στα αισθηματικά ζητήματα, θα φερότε άσχημα σε άγαπημένο πρόσωπο που θα πικροθεί πολύ γι' αυτό, έστω και αν έχη την λεπτότητα να μη το δείξει. Στα επαγγελματικά και χρηματικά ζητήματα θα έχετε μια βελτίωση που θα σας δώσουν περισσότερη άγνωση. Φροντίστε την υγεία σας τρώγοντας περισσότερα φρούτα και άρέσκια λαχανικά.

24 ΣΕΠ
23 ΟΚΤ.

Ευνοϊκά: Τα ακυρόχρωνα φορέματα, ά κοινωνικές συγκεντρώσεις, ά λευκά τριαντάφυλλα και ά αριθμός 40.

Πρόσωπο που έκτιμάτε ιδιαίτερα, θα ενδιαφερθεί αυτή την έβδομάδα για την δημιουργία καλύτερας άμμοσφαίρας στις άπογονιστικές σχέσεις σας. Συνεπώς σας θα σας κανη μία πολύ ενδιαφέρουσα πρόκληση που κατά πάσαν πιθανότητα θα άδηγήσει, αν την δεχθείτε σε άξιο λόγο, στην άπαιτηση της έπαγγελματικής και άπογονιστικής κατάρτισης σας. Η άγάπη που έχει για σας κάποια προσώπων σας, πρόσωπο θα προκαλέσει πολλές άνωαλίες αισθηματικές ή φύσεως. Η ζωτικότητα και η υγεία σας θα ενισχυθούν χάρις στην προσοχή που θα άποδείξετε.

24 ΟΚΤ
22 ΝΟΕΜ.

Ευνοϊκά: Οι μοναχικοί περίπατοι, ά κόκκινα τριαντάφυλλα, ά αριθμός 12 και ά κλειστοί χώροι.

Αποφύγετε να δημιουργήτε προστριβές και να στενοχωρηθείτε αυτούς που σας άγαπούν. Είναι προτιμότερο να μη κάνετε σφάλματα παρά να ζητάτε συγγνώμη. Μη έβαντλητε τό όριον της ύπομνησις των άλλων. Στα επαγγελματικά ζητήματα είσι άνάγκη να δώσετε μεγαλύτερη προσοχή. Μη αναβάλλετε. Στα αισθηματικά ζητήματα φροντίστε να μη επαναλάβετε σφάλματα που είναι έδαδα πως θα σας άδηγήσουν στη δυστυχία. Η υγεία σας θα είναι πάντα έπισημής έρ' όσον δεν άπεφύγετε να λάβετε τα ένοδικύματα ριζικά μέτρα για να εξαλειψετε τις αίτιες ώρισμένων άνωαλίων.

23 ΝΟΕΜ
22 ΔΕΚ.

Ευνοϊκά: Το ύπαιθρο, ά έκδρομές, ο χορός, το χρώμα σκυλαμίνι, ά άρωμα του χαϊνιού και ά αριθμός 15.

Η έβδομάδα αυτή εύνοει ιδιαίτερα την ρύθμιση ώρισμένων άκρεμοτήτων, την ενημέρωση της άλληλογραφίας, την έκδοση πιστοποιητικών και την άγορά των ειδών που άσος χρειάζονται. Μία κρίσις που ύπάρχε κίνδυνος να σημειώθι στις επαγγελματικές υποθέσεις σας άπεσοδωθεί. Προσφίλες σας πρόσωπο θα δώση λαβή για κάποια προστιδή που πιθανόν να προκλήσει άρκετες στενοχωρίες στην αισθηματική σας ζωή. Η σωματική υγεία σας θα γνωρίσει την έβδομάδα αυτή μια περίοδο σταθερότητας.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 19)

— Μά έσείς δέν είσθε δικός μας, είπε ο Πόρθος.

— Δέν φορώ τή στολή του σωματοφύλακα, αλλά ή καρδιά μου είναι μαζί σας.

— Κάνε πέρα, νεαρέ, φώναξε ο Ζουσσάκ. Σώσε τόν τομάρι σου. Δέν είναι δική σου δουλειά.

Οι τρεις σωματοφύλακες δίστασαν, καθώς αναλογίστηκαν τά νιάτα του Γασκώ-νου.

— Δοκιμάστε με, έπέμενε εκείνος. Δέν θά σάς απογοητεύσω.

— Πώς ονομάζεστε, γενναίε μου νέε;

— Ντ' Αρτανιάν, κύριε.

— Λοιπόν, κύριοι, αποφασίσατε, είπε ο Ζουσσάκ.

— Ναι, είπε ήρεμα ο "Αθως. Θά έχωμε την τιμήν νά σάς αντιμετώπισωμε.

— Καί οι έννεά αντίπαλοι ώρμησαν μέ λύσσα ο ένας εναντίον του άλλου.

Ο "Αθως μονομαχούσε μέ τόν Κουσάκ, τόν εύνοούμενο του καρδινάλιου. Ο Πόρθος μέ τόν Μπικαρά καί ο "Αραμς αντιμετώπιζε δυό αντίπαλους. Ο Ντ' Αρτανιάν όμως περνούσε από τόν κύριο Ζουσσάκ.

Ο νεαρός Γασκώνας πολέμουσε σάν λυσσασμένη τίγρι, στριφογυρίζοντας γύρω από τόν αντίπαλό του καί χτυπώντας μέ επιδέξιες κινήσεις. Χρειάστηκε όλη ή μεγάλη πέτρα του Ζουσσάκ γιά νά αποκολλήσει άσυγκράτητο νεαρό που δέν πολέμουσε σύμφωνα μέ τούς κανόνες της εικομαχίας, αλλά που χτυπούσε μέ άπαραμύλλη επιδειξιότητα.

Μανιασμένος ο Ζουσσάκ άρχισε νά κάνει λάθη. Ο Ντ' Αρτανιάν έκανε σφοδρότερη την επίθεσή του. Ο Ζουσσάκ, άδημονώντας νά τελειώσει μαζί του πήδησε μπροστά, κα- ταφέροντας μιά τρομερή σπαθιά στόν Ντ' Αρτανιάν. Αλλά ο δεξιότεχνος εικομάχος τόν απέκρουσε. Καί τή στιγμή που ο Ζουσσάκ προσπαθούσε νά ξαναδρά τήν ισορροπία του, ο Ντ' Αρτανιάν τινάχτηκε σά φί- δι καί έχωσε τόν έξοφο στό κορμί του. Ο Ζουσσάκ σωριάστηκε στό χώμα.

Ο Ντ' Αρτανιάν έρρηξε μιά ματιά στό πεδίο τής μάχης.

Ο "Αραμς είχε κιάλας σκοτώσει ένα αντίπαλο καί αντιμετώπιζε τώρα τόν δεύτερο. Ο Πόρθος είχε δεχτή ένα πλήγμα στό μπράτσο καί ο Μπικαρά στό πόδι. Αλλά καί οι δυό πολέμουσαν άκούη μέ πάθος.

Ο "Αθως, λαβωμένος γιά άλλη μιά φορά από τόν Κουσάκ φαινόταν τώρα ώχροτε- ρος. Η ματιά του μετρούσε την ανάγκη βοήθειας που είχε. Μ' ένα πήδημα ο Ντ' Αρτανιάν δρόμωσε στό πλευρό του φωνάζον- τας τού Κουσάκ.

— Μέ μένα, κύριε. Φυλαχθήτε γιατί θά σάς σφάζω.

Ο "Αθως λύγισε.

— Μη τόν σκοτώσε, σέ παρακαλώ, τού είπε. Έχω μαζί του παλιό λογορισμό. Αφόπλισέ τον μονάχα. Έτσι, μπράβο. Πολύ ώραία!

Τό ξίφος του Κουσάκ βρισκόταν κιάλας πεταμένο καμιά είκοσριά δέματα πέρα. Καί οι δυό άντρες ώρμησαν νά τόν πιάσουν. Ο Ντ' Αρτανιάν έφτασε πρώτος καί τόν πάτησε βριά. Ο Κουσάκ άρπαξε άμέ-

σως τόν ξίφος του νεαρού συν- τρώου του καί γύρισε καταπάνω του. Αλλά τόν σταμάτησε ο "Α- θως που είχε ανακτήσει τίς δυνάμεις του. Ο Ντ' Αρτανιάν άν καταλαβαίνοντας πως ο "Αθως ή- θελε νά τόν αντι- μετατίσει μονά- χος άποτραβή- χτηκε. Ένα λε- πτό αργότερα ο Κουσάκ σωριά- στηκε μέ τρυπι- μένο τόν λαιμό.

Τήν ίδια στι- γμή ο "Αραμς άκούμπησε τόν ξίφος του στό στήθος του πεσμένου έχθρου του που ζητούσε έλεος.

Μόνο ο Πόρθος καί ο Μπικαρά άπόμειναν. Ο Πόρθος πολέμουσε καί κομπαίε χαρού- μενα. Αλλά δέν κατάφερε τίποτα. Ο Μπι- καρά ήταν καμωμένος από σίδερο.

Ήταν άνάγκη νά ξεμπερδεύουν. Από στιγμή σέ στιγμή μετρούσε νά φανούν οι στρατιώτες καί νά τούς συλλάβουν όλοι.

Ο "Αθως, ο "Αραμς καί ο Ντ' Αρτανιάν περικύκλωσαν τόν Μπικαρά.

Παραδόσαν! φώναξαν.

— Ποτέ! Προτιμώ νά πεθάνω.

— Παραδώσαν! Σε διατάσσω, φώναξε ο Ζουσσάκ λαβωμένος από χάμα.

— Άν μέ διατάσσετε, πρέπει νά ύπα- κούσω, είπε ο Μπικαρά. Έσπασε τόν ξίφος του στό γόνατο γιά νά μη τόν παραδώσει καί πέταξε τά κομμάτια πάνω από τόν τοίχο.

Η παλληκαριά προκαλεί πάντοτε τό σε- βασμό. Οι τρεις σωματοφύλακες χαϊρέτη- σαν τόν Μπικαρά καί έβδωσαν τά σπαθιά τους στά θηκάκια. Ο Ντ' Αρτανιάν έκανε τόν ίδιο κι' έπειτα μέ τήν βοήθεια του Μπι- καρά μετέβησαν τόν Ζουσσάκ, τόν Κουσάκ καί τόν άλλο τραυματία ως τήν πύλη του μοναστηριού.

Έπειτα, τρελλοί από χαρά, οι τρεις σωματοφύλακες καί ο Ντ' Αρτανιάν, πισ- σμένοι από τά μπράτσα προχώρησαν προς τόν μέγαρο του κυρίου ντε Τρεβίγ. Καθώς δάδιζαν έλεγαν τή νίκη τους στους σωμα- τοφύλακες που συνάντησαν καί σέ λίγο ή πορεία τους μετοβλήθηκε σέ θρίαμβο. Η καρδιά του Ντ' Αρτανιάν χτυπούσε καθώς περπατούσε δίπλα στό "Αθω, τόν Πόρθο καί τόν "Αραμς.

— Άν καί δέν είμαι ακόμα σωματοφύ- λακας, είπε στους νέους φίλους του, του- λάχιστον βρίσκομαι σέ καλό δρόμο γιά νά γίνω.

Ήταν εύτυχισμένος. Ποιος θά τ' έλεγε, μιά μέρα πού άρχισε τόσο άσχημα, νά τε- λειώσει τόσο θαυμάσια.

Η Α. Μ. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Η ύπόθεσι αυτή δημιούργησε μεγάλο θό- ρυβο. Ο κύριος ντε Τρεβίγ καταδίδισε τούς σωματοφύλακες δημωσία, αλλά ιδιαι- τέρως τούς έπαινέσε πολύ. Έσπευσε νά ανακοινώσει τόν συμβάν στό βασιλιά.

— Ποιοί είναι αυτοί οι άνδρες; ρώτησε ο βασιλιάς. Είναι σωστοί διάβολοι.

— Όχι, Με- γαλειότατε, εί- πε ο κύριος ντε Τρεβίγ.

Δέν άρχισαν αυτοί τήν μάχη. Οι άνθρωποι του καρδινάλιου συ- νεχώς τούς δη- μιουργούν έπει- σόδια. Έπρεπε νά ύπερασπισούν τόν εαυτό τους.

— Καί πως συνέβη; ρώτησε ο βασιλιάς.

— Απλούστα- τα, μεγαλειότα- τε. Τρεις από τούς καλύτερους άνδρες μου, ο "Αθως, ο Πόρθος καί ο "Αραμς εί-

χαν πάει περίπατο μέ ένα νεαρό Γασκώνο. Έπεσαν πάνω τους οι σωματοφύλακες του καρδινάλιου, πέντε πάνοπλοι άνδρες, μεγα- λειότατε. Καί οι τέσσερις άνδρες, από τούς όποιους ο ένας ήταν τραυματισμένος καί ο άλλος ο νεαρός Γασκώνας, αντιμετώπισαν πέντε από τούς πιο γενναίους πολεμιστές του καρδινάλιου καί έβρεσαν έκτός μάχης τούς τέσσερις.

— Μά αυτό είναι νίκη, αναφώνησε ο βα- σιλιάς.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε. Καί ο νεαρός Γασκώνας, ο γιος ενός παλιού φίλου μου, αξίζει νά τιμηθή από σας. Μεγαλειότατε. Αυτός ήταν που τραυμάτισε τόσο σοβαρά τόν κύριο Ζουσσάκ, πράγμα που εξαργύωσε τόν καρδινάλιο.

— Αυτός, ένα παιδί νά τραυματίσει ένα από τούς καλύτερους εικομάχους μας! Τό πράγμα έκανε τεράστια εντύπωση στόν βασι- λιά. Θέλω νά τόν γνωρίσω. Φέρε μου τόν μαζί μέ τούς τρεις σωματοφύλακες αύριο τόν μεσημέρι.

— Θα είμαστε εδώ στις δώδεκα ακριβώς, Μεγαλειότατε.

— Ναι, αλλά νά χρησιμοποιήσετε τήν πίσω σκάλα, Τρεβίγ. Δέν είναι άνάγκη νά τόν μάθη ο καρδινάλιος.

Ο Τρεβίγ χαμογέλασε.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, είπε καί πή- γε νά πη τήν είδησι στους τέσσερις άντρες. Οι τρεις σωματοφύλακες που είχαν συ- ναντήσει καί άλλους τόν βασιλιά δέν συγκι- νήθηκαν πολύ, αλλά ο Ντ' Αρτανιάν μέ τή φαντασία του, πέρασε όλη τή νύχτα μέ χου- σά όνειρα.

Εύπνησε νωρίς καί στις άκτώ ήταν στό σπίτι του "Αθω. Βρήκε τόν "Αθω νά φεύγει γιά νά παίξει τένις μέ τόν "Αραμς καί τόν Πόρθο. Τόν προσκάλεσε νά παίξει κι' αυτός μαζί τους. Έπειδή όμως δέν ήξερε τόν παι- χνίδι δέν κατάφερε νά χτυπήσει τήν μπαλά- κα καί σκέφθηκε ότι καλύτερα βήταν νά πα- ρακολουθήσει τούς άλλους νά παίζουν. Ανά- μεσα στους άλλους θεατές ήταν καί ένας σωματοφύλακας του καρδινάλιου, που είχε πάρει κατάκαρδα τήν χρεοστήηττα τών συν- τρώων του καί είχε δοκιμή νά έκδικηθή.

— Δέν είναι έκπληκτικό, παρατήρησε δυ- νατά στόν διπλανό του, ότι αυτός ο νεαρός φοβάται ν' αντιμετώπιση τήν μάλα. Σί' γούρα είναι σωματοφύλαξ.

Ο Ντ' Αρτανιάν γύρισε σάν νά τόν είχε δαγκώσει φίδι.

— Αυτό που είπατε δέν χρειάζεται περισ- σότερη συζήτηση, είπε ο Ντ' Αρτανιάν. Σας παρακαλώ νά μέ ακολουθήσετε.

— Έρετε ποιος είμαι; ρώτησε ο άλλος.

— Όχι. Ούτε μ' ενδιαφέρει! είπε ο Ντ' Αρτανιάν.

— Ονομάζομαι Μπερναζού, στή διάθεσί σας.

— Πολύ καλά, κύριε. Θα σάς παριμένω άπ' έξω.

— Πηγαίνετε, κύριε, σας ακολουθώ.

Ο Μπερναζού είχε μείνει κατάπληκτος που τόν δνομά του δέν έκανε καμιά εντύπωση γιά τήν φημισμένη εικομαχία. Όλοι στό Παρίσι, έκτός από τόν νεαρό Γασκώνο, τόν γνώριζαν.

— Άπ' έξω ο δρόμος ήταν έρημος.

— Φυλαχτείτε κύριε είπε ο Ντ' Αντα- νιάν. Φυλαχτείτε!

(Η συνέχεια στό επόμενο)

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο ΔΟΡΑΤΟΣ ΣΚΥΛΟΣ

Της Έλίζαμπεθ Κόσγουορθ

ΜΙΑ ΦΟΡΑ κι' ένα καιρό ήτανε μιά γάτα που γύρισε ένα πρωί στό σπίτι της από τήν αγορά. Μπαίνοντας στήν κουζίνα άκουσε ένα παράξενο θόρυβο. Ο θόρυβος ήταν σάν νά χτυπούσε ένα πηρούνι σ' ένα πιάτο. Κοίταξε όλόγυρα ή γάτα καί βλέ- πει πάνω στό τραπέζι ένα πιάτο γεμάτο μέ τις καλύτερες λιχουδιές που φύλαγε στό κελά- ρι της. Κι' ένα πηρούνι άνεβοκατέβαινε από τό πιάτο μέχρι ένα ώρισμένο σημείο στόν αέρα. Καί ενώ τό πηρούνι έφευγε γεμάτο από τό πιά- το, μόλις έφτανε σ' εκείνο τό σημείο άδειάζε. Αλλά ή γάτα δέν έβλεπε κανένα νά τρώη τις λι- χουδιές της. Ούτε κανείς κρατάγε τό πηρούνι, ούτε κανείς καθόταν στήν καρέκλα που ήταν τραβηγμένη μπροστά στό τραπέζι, ούτε κανείς της άποκρίθηκε όταν φώναζε.

— Ποιός τρώει τις λιχουδιές μου;

Η γάτα τότε γυρνά καί φεύγει κλειδώνοντας τήν πόρτα της κουζίνας πίσω της. Καί κρατώντας ακόμη τό καλάθι μέ τά ψώνια τρέχει στής γειτονισσάς της τής μάγισσας. Βρήκε τήν μάγισσα νά άνακατώνη ένα τσουκάλι καί όλό- γυρα της ήταν συναγμένες οι έπτά κόρες της, έπτά όλό- μαυρες γατούλες.

— Κυρά μου, είπε ή κυρία Ψιφίνα. Τί μου συμβαίνει στήν κουζίνα μου!

Καί διηγήθηκε στή μάγισσα καί στις κόρες της γιά τό παράξενο πηρούνι που έτρωγε τις λιχουδιές της.

— Ανακα- τώστε σεις τό τσουκάλι μου, μέχρι νά γυρί- σω. Καί τό νού σας νά μην τσι- κνίση, είπε οι μάγισσα στις κόρες της.

Φόρεσε τό σκουφάκι της, καί πηγαίνον- τας στό ράφι που κρατούσε τά κουτιά της μέ τά μαγικά βοτάνια τυλίξε λίγη μαγική σκόνη σ' ένα χαρτάκι.

Όταν οι δυό γάτες έφτασαν στό σπίτι της κυρίας Ψιφίνας, βρήκαν τό πιά-

το σχεδόν άδειο καί τό πηρούνι ν' άνεβοκατεβαίνη ακόμα.

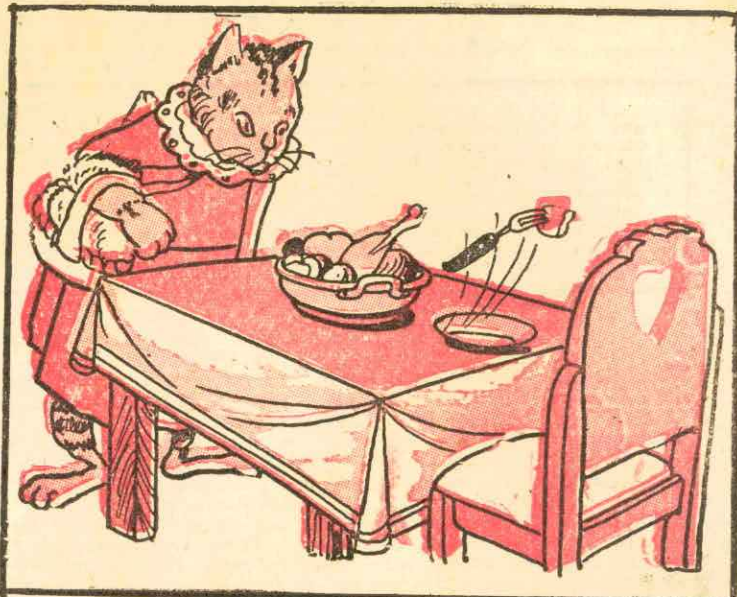
Η μάγισσα ζύγωσε σιγά πίσω από τήν καρέκλα καί ά- γοίγοντας τό χαρτάκι άδειασε τή σκόνη όσο πιο ψηλά μπορούσε. Άκούστηκε ένα γαύγισμα καί μπροστά στα μάτια τους παρουσιάστηκε ένας σκύλος, καθισμένος στήν καρέκλα. Στό ένα του χέρι κρατούσε τό πηρούνι.

— Δέν ήξερες ότι είναι σκύλος; φώναξε ή κυρία Ψιφι- να. Ένα κακό σκυλί!

— Αλλά ο σκύλος δέν έδειχνε καθόλου ντροπή.

— Κόντευα νά τελειώσω, τούς είπε. Καί θαρβήκα πιά νά είμαι άόρατος. Μιά νεράιδα μέ μάγεψε τήν περασμένη δδομάδα γιά τή χάλασα τόν κήπο της. Σας εύχαριστώ πολύ που μέ άπαλλάξατε από τά μάγια. Χαίρετε.

— Αλλά ή μάγισσα στάθηκε μπροστά του.

— Όχι τόσο γρήγορα, νεαρέ μου, είπε. Έφαγες τις λιχουδιές της κυρίας Ψιφίνας. Τώρα πρέπει νά πληρώ- σης. Θα πäs στήν αϋλή καί θα κόβης ξύλα δυό ώρες.

— Κι' αν δέν

πάω; είπε ο σκύλος.

— Θα σου ρί- ξω μιά σκόνη καί θα σε κάνω λουκάνικο.

Δέν ήθελε δεύτερη κουβέν- τα ο σκύλος.

Έτρεξε στήν αϋλή καί όλο τ'

άπόγευμα έκο- βε ξύλα. Η κ.

Ψιφίνα, εύχαρι- στήθηκε τόσο

πολύ, που παί- νεψε τήν δεξιο- σύνή του καί

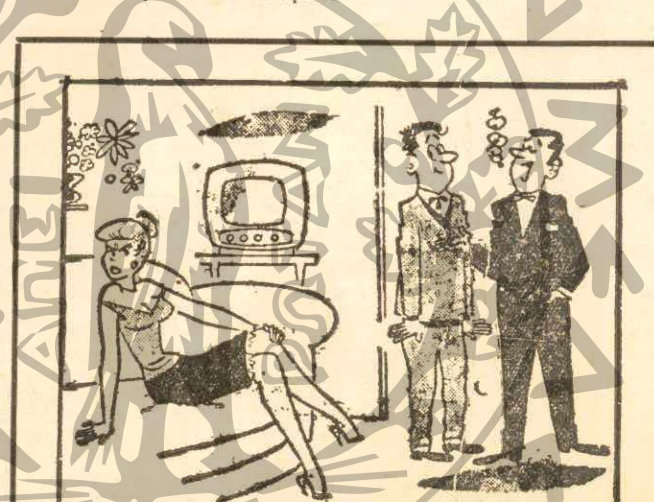
τ ή ν προκοπή του καί τόν κρά- τησε νά φάη καί

τό βράδυ στό σπίτι της. Κι' έτσι όταν χωρίσανε ήταν οι

πιο καλοί φίλοι του κόσμου.

το βράδυ στό σπίτι της. Κι' έτσι όταν χωρίσανε ήταν οι πιο καλοί φίλοι του κόσμου.

— Έδώ καί πέντε χρόνια ή γυναίκα μου δέν αλλάζει ήλικία. Λοιπόν κι' εγώ έχω πέντε χρό- νια νά τής πάρω δώρο γιά τά γενέθλιά της.

ΕΝΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ ΔΟΛΛΑΡΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ: Ο Χούτ, Πρόεδρος Επιτελείου στην Ρώμη, φέρεται να μυστικό της κούρτης ενός εκατομμυρίου δολαρίων. Ο Φίτζαφ, πηγαίνει στην Κορέα ως ανταποκριτής ενός περιοδικού του Κληδελαντ, αλλά με κύριο σκοπό την ανακάλυψη του κομμένου θησαυρού. Στη Σεούλ συναντά τον Όο, ο οποίος τον βοηθά να φθάσει στην απελευθερωμένη ζώνη όπου ήταν εδραιωμένος ο θησαυρός. Όταν όμως ο Φίτζαφ βρήκε το κιβώτιο με τα χρήματα, ο Όο, ο οποίος μετά τον πόλεμο είχε ενταχθεί στη συμμορία του Γι, ενός παλαιού Κορεάτη αξιωματικού, αποκάλυψε την πραγματική του ιδιότητα, του παίρνει τον θησαυρό.

2ον

Ο Λ' αυτά καλά, αλλά πώς ξεκίνησε αυτή η φήμη; Ο Χούτ ήταν βέβαιος ότι δεν τον είχε δει κανείς. Οι αντίρτες είχαν όλοι σκοτωθεί. Κι' έξ' άλλου, αν τον είχε δει κάποιος, δεν θα είχε ξεθάψει τόσον καιρό τα χρήματα;

Αυτές οι σκέψεις με βασάνιζαν, όταν ξαφνικά πίσω απ' τους ώμους του Όο είδα κάτι να κινείται στη σκιά. Δεν άσχημα να καταλάβω ότι επρόκειτο για μια γυναίκα. Ήταν η Σύνθια Λη.

Στεκόταν στην πόρτα ακίνητη, σαν φάντασμα, κρατώντας στο χέρι της ένα πιστόλιο.

Ο Όο δεν άργησε ν' αντιληφθεί την ματιά μου κι' ένοιωσε ότι κάποιος κινδυνεύει τον απειλούσε. Όταν όμως κινήθηκε για ν' αμυνθεί, ήταν αργά. Τρεις πυρρινες λεπίδες βγήκαν άπανα από το περιστροφικό της Σύνθιας. Η μία τον βρήκε στην κοιλιά, η δεύτερη στο πόδι κι' η τρίτη του άνοιξε το κρανίο στα δύο.

Για μια στιγμή, γύρισα το κεφάλι μου για ν' αποφυγώ αυτό το φρικτό θέαμα. Η Σύνθια βρισκόταν ακόμα στην πόρτα, με το πιστόλι στο χέρι και πίσω της στέκονταν αιμόλητοι δυο άνδρες, που για πρώτη φορά αντιλήφθηκαν την παρουσία τους εκείνη την στιγμή. Τους κοίταξα μ' άπορία. Στο πληκτικό τους είχαν το κόκκινο άσπερι. Έρωθόσε!

Γεια σου, χρυσέ μου! φώναξε η Σύνθια. Είσαι ευχαριστημένος που με βλέπεις;

Ναι! απάντησα. Κι' όμως, σκεπτόμουν πως ο Όο θα ήταν λιγώτερο επιεικής.

Η Σύνθια έριξε μια ματιά γύρω της. «Πού είναι τα χρήματα, ρώτησε. Τα χρήματα, που ζητούσε να βρεις».

Ήταν άνωφελος να προσποιηθώ άγνοια.

«Εκεί! απάντησα, δείχνοντάς της τον

σάκκο. Λύσε με, σε παρακαλώ». Εκείνη δεν έκανε καμιά κίνηση προς τα χρήματα, ούτε καν γύρισε να τα κοιτάξει. Προχώρησε προς το μέρος μου και στάθηκε μπροστά μου.

«Πολύ καλά, είπε. Μη μιλάς γι' αυτά και μη κοιτάξεις κατά τον σάκκο. Αυτοί οι δυο άνδρες, που είναι μαζί μου, δεν καταλαβαίνουν ούτε λέξη ελληνικά και δεν ξέρουν τίποτα για τα χρήματα».

Υστερα, γύρισε προς το μέρος τους και κάτι τους είπε στην γλώσσα τους. Εκείνοι, προχώρησαν τότε, μ' έλυσαν, ενώ η Σύνθια σηκωσε τον σάκκο στα χέρια. «Πάμε!» είπε, δείχνοντάς μου ένα σκοτεινό διάδρομο.

Προχώρησα, ενώ εκείνη ακολουθούσε, φωτίζοντας τον δρόμο μας μ' ένα κερί.

Σε λίγο, σταματήσαμε. «Βλέπεις αυτή την λαβή στον δρόμο; μου είπε. Τράβηξέ την».

Όταν την τράβηξα, ένα μέρος του πατώματος ανασκώθηκε, ανοίγοντας μια τετράγωνη τρύπα κι' αποκάλυπτοντας μια σιδερένια σκάλα.

Κατέβηκα κι' μέτρησα δεκαπέντε σκαλοπάτια, πριν το πόδι μου πατήσει στο δάπεδο. Η Σύνθια μ' ακολουθούσε στο σκοτεινό υπόγειο, κρατώντας πάντοτε τον σάκκο με τα χρήματα, κι' αφού έκλεισε πίσω της την τρύπα. Και ξαφνικά, το υπόγειο πλημμύρισε με φως.

«Κάθισε, χρυσέ μου, με πρόσταξε μαλακά η Σύνθια. Αν ήξερες πως είσαι μ' αυτά τα χωριάτικα ρούχα και πως βρωμάς! Κι' όμως, θα σε φιλήσω. Μπόμπ!».

«Πώς με ανέκαλυσες;» την ρώτησα. «Πολύ απλά, απάντησε γελώντας. Ο Όο σ' έδωκε τον δρόμο, απ' το Σαγκ-Ζου μέχρι το ναό, έχουν πίσω του ρυζί, προσώνες γάι κάποιο ειδικό έκοπό. Και ξεροντας γιατί ήλθε στην Κορέα, ήταν εύκολο να σ' ανακαλύψω».

Μια σκέψη πέρασε απ' το μυαλό μου. «Αν η Σύνθια ακολουθούσε τα σημάδια, που άφησε πίσω του ο Όο με το ρυζί, τότε δεν θ' άργουσε να φθάσει κι' ο Γι Σούν-Σιν».

«Και τώρα τί σκοπεύεις να κάνω με τα χρήματα;» ρώτησα.

«Η Σύνθια σκέφθηκε λίγο κι' ύστερα είπε: «Αν ήθελες να φύγουμε μαζί και να το μοιραστούμε...».

«Και πού να πάμε;».

«Στην Σιγκαπούρη. Γνωρίζω πολλούς εκεί. Θα περάσουμε εύκολα απ' τις γραμμές των Έρωθών, γιατί μου έχουν εμπιστοσύνη. Νομίζουν ότι δουλεύω για λογαριασμό τους. Έλα τώρα, φίλησε με!».

Την έσφιξα πάνω μου και την φίλησα. Ύστερα, της ζήτησα να μου εξηγήσει πως ήξερε το μυστικό των χρημάτων. Και το μυστήριο λύθηκε.

Ο Χούτ είχε κάνει λάθος, νομίζοντας πως όλοι οι αντίρτες είχαν σκοτωθεί. Ένας απ' αυτούς ζούσε ακόμη και μπορούσε να θλέπη και να καταλαβαίνει. Έτσι, είδε τον Χούτ, που απομακρυνόταν με το κιβώτιο, κι' όταν τον πειραμάζον οι έρωθοι το ίδιο βράδι, τους διηγήθηκε την ιστορία, πριν πεθάνει. Κι' από στόμα σε στόμα, η ιστορία αυτή διαδόθηκε παντού.

Απ' την άλλη μεριά, η Ύπηρεσία Δι' Αξείας του εγκλήματος, έπι κεφαλής της οποίας ήταν ο συνταγματάρχης Μάρου,

Τη στιγμή που τον αγκάλιαζε, έσπρε το πιστόλι από την θήκη της.

Όταν έμαθε αυτή την λεπτομέρεια, κατάλαβε ότι η αφήγηση του Χούτ ήταν πλαστή. Άλλα ο συνταγματάρχης απεσιώπησε το ζήτημα, γιατί ήθελε ν' ανακαλύψει τα χρήματα και να τα κρατήσει για λογαριασμό του.

Ο συνταγματάρχης μου τα είπε όλα, εξακολούθησε η Σύνθια. Όρες υλόκληρες καταστρώσαμε το σχέδιό μας, γιατί απ' την πρώτη στιγμή, μας ήταν γνωστός ο σκοπός της άφιξής σου στην Κορέα».

Κι' εγώ πίστευα πως ήμουν ο μόνος, που συνωμοτούσε...

Όταν τελείωσε την αφήγησή της, έπεσε στην αγκάλιά μου και σφίχτηκε πάνω μου.

«Η ζωή θα είναι όμορφη για μας τους δυο, είπε. Τα έχω όλα σχεδιάσει μέχρι την τελευταία λεπτομέρεια».

«Και πως ξέρεις ότι μπορείς να μοι έξεις εμπιστοσύνη;» ρώτησα.

«Και γιατί να μη σου έχω; Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα χωρίς έμένα. Έκτος αν θέλεις να πεθάνεις στην φυλακή. Εκείνο που με απασχολεί είναι αν υπάρχει καμιά άλλη γυναίκα στη ζωή σου. Πες μου, Μπόμπ, ότι έμένα μονάχα θέλεις».

«Και δέβαια έσένα θέλω!», απάντησα κι' άρχισα να δείχνω με τρυφερός μαζί της.

Είχε τα χέρια της γύρω απ' τον λαιμό μου και με τραβούσε προς το μέρος της για να την φιλήσω. Άφησα το ένα χέρι μου να γλιστρήσει προς τα κάτω, στην μέση της. Και καθώς μου πρότεινε τα χείλη της, άσπασε το πιστόλι της κι' έκανα ένα απότομο βήμα προς το πίσω.

«Η σειρά μου τώρα! είπα. Ούτε φασαρίες, ούτε φωνές. Δεν μ' άρεσουν οι σκοτωμοί, αλλά μη νομίσεις ότι θα διατάσω, αν χρειαστεί να σε σκοτώσω!».

Εκείνη με κοίταξε με μίσος κι' ύστερα προχώρησε σε μια καρέκλα και κάθισε.

«Μπορώ να καπνίσω;».

Της έδωσα το πακέτο με τα τσιγάρα μου, σηματοδοτώντας την πάντοτε. Εκείνη με κοίταξε ειρωνικά κι' ούτε καν έδειχνε πως φοβάται.

«Δεν μπορείς να κάνεις τίποτα», είπε σε λίγο.

«Πιστέψες στ' αλήθεια ότι θα σ' έμπιστευόμουν χωρίς να πάρω καμιά προφύλαξη; Άπλως σε δοκίμασα. Ήθελα να μάθω αν μπορούσα να σ' εμπιστευώμαι. Τώρα ξέρω».

Υστερα με μια απότομη κίνηση, άνοιξε την μπλούζα της και φάνηκε το γυμνό στήθος της. Ένα χρυσό μενταγιόν κρεμόταν απ' τον λαιμό της. Έσπασε την χρυσή αλυσίδα και το έβαλε μπροστά στα μάτια μου.

«Το θυμάσαι;» είπε.

Ναι, το θυμάμαι. Το είχα δει για τα

λευταία φορά στο στήθος της Φρανσίς Τζών, το βράδι που γενματίσαμε μαζί με τον Άρνολντ Κίντ.

«Είναι επάνω, με τους άνδρες μου, είπε η Σύνθια. Αν μου συμβεί τίποτα, έχουν διαταγή να την σκοτώσουν. Προηγούμενος, θα περάσουν λίγες ευχάριστες στιγμές μαζί της. Αν δεν θέλεις να γίνης κάτι τέτοιο, δώσε μου το πιστόλι».

«Μπολάρεις! είπα. Αν θέλεις να σε πιστέψω, φώναξε τους άνδρες σου να μου την δείξουν».

«Σύμφωνοι! απάντησε. Πάτησε αυτό το κουμπι' εκεί. Θα χτυπήσει ένα κουδούνι, στο ναό. Και τότε, θα πεισθής».

Πάτησα το κουδούνι και περίμενα. Σε λίγο, η πόρτα της καταπακτής άνοιξε κι' ένας απ' τους ανθρώπους της φάνηκε στην τρύπα. Η Σύνθια κάτι του είπε στη γλώσσα του κι' άμέσως ο άνθρωπός της εξαφανίστηκε. Ένα λεπτό αργότερα, σ' ακούστηκαν οι απειγνωσμένες φωνές της Φρανσίς, που έσχιζαν την καρδιά μου σαν μαχαίριες.

«Πες τους να την αφήσουν ελεύθερη, φώναζε άγρια, αλλιώς θα σε σκοτώσω». Εκείνη ούτε καν κινήθηκε από τη θέση της.

«Δεν μπορείς! είπε. Γιατί δεν θέλεις να σκοτώσουν την Φρανσίς Τζών. Πέταξε, λοιπόν, το πιστόλι στα πόδια μου και πήγαινε στον τοίχο».

Η Φρανσίς εξακολουθούσε να φωνάζει απειγνωσμένα.

Πέταξα το πιστόλι και κόλλησα στον τοίχο. Η Σύνθια το πήρε και κάτι φώναζε στους ανθρώπους της. Άμέσως, οι φωνές σταμάτησαν.

Ανέβηκα την σιδερένια σκάλα, ενώ η Σύνθια μ' ακολουθούσε με το πιστόλι στο χέρι. Στο άνοιγμα της καταπακτής με περίμεναν οι δυο άνθρωποί της. Ένας δυνατό κτύπημα στο κεφάλι μ' έκανε να χάσω την ισορροπία μου και να σωριαστώ στο πλακόστρωτο του διαδρόμου. Ύστερα, μέτρησα κάμποσα δυνατά κτυπήματα ακόμα κι' έχασα τις αισθήσεις μου.

Όταν συνήλθα, το κεφάλι μου στηριζόταν σε κάτι μαλακό και χρειάστηκε πολλή ώρα για να καταλάβω πως ήταν το μπράτσο μιας γυναίκας.

«Φράνσις;».

«Ναι, Μπόμπ, εγώ είμαι. Σε κτύπησαν πολύ!».

Προσπάθησα ν' αναστηθώ, αλλά το κεφάλι μου ήταν βαρύ σαν μολύβι.

«Επάνω άρχισε πραγματική μάχη, πρόσθεσε η Φράνσις. Δεν πρόλαβαν να μας σκοτώσουν».

Παρ' όλη τη ζαλάδα που ένιωθα, κατάλαβα πως είχε φθάσει ο Γι Σούν-Σιν με τους ανθρώπους του και τους αλφινδισες. Τυλάχιστον τα σχέδια της Σύνθια Λη πήγαν κατά διαβόλου. Ήμουν ευχαριστημένος.

Καθώς τ' αυτόματα και οι χειροβομβίδες δρονούσαν τον μισογκρεμισμένο ναό, η Φράνσις μου διηγήθηκε πως την είχαν αρπάξει. Ήταν τόσο εύκολο, άλλωστε. Η Σύνθια έφτασε στο Σαγκ-Ζου και της είπε πως είχε ένα σοβαρό μήνυμα για μένα. Ύστερα, την παρέσυρε στην Παγώδα των Πιθήκων, όπου περίμεναν οι άνδρες της. Ύστερα, την έδεσαν κι' ακολουθούσαν τα σημάδια, που άφησε πίσω μας ο Όο με το ρυζί.

Η μάχη βρισκόταν στο κορυφώματός κι' αναγκαστήκαμε να κατεβούμε στο υπόγειο, για να προσφυγούμε από τις χειροβομβίδες. Σε λίγο, όμως, τα πάντα σίγησαν. Ακούσαμε βαραία χτύπα στο διάδρομο κι' ένα μελαμφο πρόσωπο φάνηκε στην καταπακτή.

«Είμαστε Αμερικανοί! φώναξε. Μη πυροβολήτε!».

Ένα δεύτερο πρόσωπο φάνηκε στην καταπακτή. Ύστερα, οι δυο άνδρες κατέβηκαν στο υπόγειο και μας κοιτάζοντες, με τα όπλα στα χέρια.

«Είμαστε Αμερικανοί! επανέλαβα. Μη έδε κανείς από σας αγγλικά. Θέλω να μιλήσω άμέσως στον Γι Σούν-Σιν».

«Ελάτε, απάντησε ο ένας από τους αστραφέντες του Γι».

Μας ώθησαν σε μια γωνία της σήλης, όπου πίσω από ένα αυτοσχέδιο τραπεζάκι

πήξι καθόταν ένας μικρόσωμος άνδρας. Ήταν ο Γι Σούν-Σιν.

«Είσθε ο κύριος Φίτζαφ;» με ρώτησε. Του είπα ότι ήμουν ο Φίτζαφ και τον ρώτησα τί σκεπτόταν να μας κάνει. Έμένα και την Φρανσίς Τζών. Και καθώς μιλούσα, η ματιά μου έπεσε στον σάκκο με τα χρήματα, που βρισκόταν μπροστά στα πόδια του.

«Εκείνος αντιλήφθηκε την ματιά μου και είπε: «Ναι, κύριε Φίτζαφ, επί τέλους έχω τα χρήματα και πρέπει να σας ευχαριστήσω γι' αυτά. Ο ταγματάρχης Κιμ μου είπε πολλά καλά λόγια για σας».

Ο ταγματάρχης Κιμ ήταν ο Όο. «Σε λίγο, πρέπει να φύγω. Γι' αυτό

την ίδια στιγμή, ένας τρίτος στρατός της του Γι φάνηκε, προχωρώντας προς την μελλοθάνατη. Μ' ένα μακρύ σπαθί, σαν αυτό που είχαν οι Γιαπωνέζοι στον πόλεμο. Με την άκρη του ματιού μου είδα τον Γι να δίνει το παράγγελμα, με μια κίνηση του χεριού του.

«Θεέ μου! φώναξε η Φράνσις. Δεν είναι δυνατόν να...».

Την έσφιξα πάνω μου έτσι, που να μη βλέπη αυτή την τρομερή σκηνή. Όσο για μένα, στεκόμουν σαν υπνωτισμένος και κοιτάζα. Είδα τον δήμιο να σηκώνει το σπαθί του και να το κατεβάζει με δύναμη... κι' έκλεισε τα μάτια μου.

Όταν τα ξανάνοιξα, το κεφάλι της Σύνθια Λη, χωρισμένο απ' το υπόλοιπο σώμα της, κειτόταν λίγα μέτρα μπροστά μου. Τα ορθάνοιχτα μάτια της με κοιτάζαν ακόμα ικετευτικά.

«Ελάτε, άκουσα πάλι μου τον Γι. Θα σας πάρει με το τζιπ μέχρι τα σύνορα».

Εγώ και η Φράνσις καθίσαμε πίσω. Μπροστά, ο Γι με τον οδηγό.

Μια ώρα αργότερα, σταματήσαμε. Ο Γι κατέβηκε, κρατώντας στην μασχάλη του τον σάκκο με τα χρήματα.

«Θα σας αφήσω για λίγο, κύριε Φίτζαφ, είπε. Περιμένετε εδώ ή αν θέλετε φύγετε μόνοι σας. Αλλά μην προσπαθήσετε να μας ακολουθήσετε».

«Θα περιμένουμε», του απάντησα. Οι δυο άνδρες απομακρύνθηκαν κι' εξαφανίστηκαν σε μια χαράδρα. Λίγα λεπτά αργότερα, ακούστηκε ένας πυροβολισμός.

«Μπόμπ!», φώναξε η Φράνσις και σφίχτηκε πάνω μου.

«Ήσυχασε, μικρούλα μου. Το περίμενα».

Κι' είχα δίκιο. Σε λίγο, ο Γι ξαναγύρισε, μόνος του. Μου έριξε μια ψυχρή ματιά κι' ανέβηκε στο τζιπ.

Μερικές φορές κάνει κανείς κάτι, που δεν το θέλει, κύριε Φίτζαφ, είπε. Έλπίζω να ξεχάσετε αυτό το επεισόδιο».

«Μείνετε ήσυχοι», απάντησα και ξεκίνησαμε.

Ο Γι κράτησε τον λόγο του. Ύστερα από μια ώρα, σταματήσαμε πάλι κι' έδεξε μπροστά μας.

«Πίσω από αυτή την πλαγιά, υπάρχει μια κοιλιά», είπε. Τραβήξε προς τα νότια και θα φθάσετε σ' ένα συντριανό φυλάκιο. Κολή την, κύριε Φίτζαφ. Έλπιζω να γράψετε καλά λόγια για μένα».

«Να είσαι βεβαιός γι' αυτό, συνταγματάρχα Γι», απάντησα.

Ύστερα, αφού μας αποχαιρέτησε άλλη μια φορά, κατέβηκε στο τζιπ κι' εξαφανίστηκε.

Στο συντριανό φυλάκιο χρειάστηκε να χωριάσω από την Φράνσις. Εκείνη έφυγε μ' ένα τζιπ προς άγνωστον κατεύθυνση κι' εγώ ωδηγήθηκα στη Σεούλ. Εκεί, άρχισε ο κυκεναστικός ανακρίσεων. Ο συνταγματάρχης Μάρου με πληροφόρησε ότι ο Γι σκοτώθηκε από ένα Κορεάτη φρουρό. Ύστερα, άρχισαν οι ατελείωτες ερωτήσεις για τα κρυμμένα δολάρια και, στο τέλος, αφού δεν μπόρεσα να μου αποσπάσω τίποτα, μου ανέκοινα ότι έπρεπε να εγκαταλείψω την Κορέα.

Και για να συμπληρωθεί η καταστροφή, την ίδια μέρα η Φράνσις Τζών με κάλεσε στο τηλεφώνω, για να μου ανακοινώσει ότι δεν είχε πια καμιά σχέση μαζί μου. Προσπάθησα να φωνή ευγενικά, αλλά δεν ήταν δύσκολο να καταλάβω πως ημεν γι' αυτήν ένα άρρωστημένο αίσθημα, που γεννήθηκε σ' ένα παράξενο κλίμα.

Δεν σου είπε τί θα με κάνει; φώναξε. Τι άδως που είσαι! Θα μ' έσκοτώσει, Μπόμπ. Θα μου κόψει το κεφάλι. Σε ικετεύω, σώσε με. Κάνε κάτι. Πάρε ένα όπλο και σκότωσέ με εσύ καλύτερα, παρά να μου κόψουν το κεφάλι».

Αισθάνθηκε να του κόβεται η αναπνοή όταν ένοιωσε το πιστόλι κολλημένο επάνω στο στήθος του.

Το κομμάκι της

(Συνέχεια από τη σελίδα 11)

και οι νύχτες ήταν πλημμυρισμένες από φανταχτερά χρώματα και ξέφαι. Η χειμερινή σαιζόν τέλειωσε με φαντασμαγορικές μασκαράδες και λαμπρούς χορούς μετρημενών, που συνεχίζονταν ως τις πρωινές ώρες.

Ο Τζώρτζ ήταν συνεχώς απασχολημένος. Ήταν ακόμη ένας πρωτογενής νεαρός, που ένοιωθε αποστροφή για τους καυγάδες των μεθύσιων συναδέλφων, χωρίς ωστόσο να έχη ξεκαθαρισμένες απόψεις στο κεφάλι του. Η καρδιά του και το μυαλό του ήταν γεμάτα όνειρα και τα διαδράματα του του ξυπνούσαν φιλοδοξίες, όπως εκείνη η σύντομη επίσκεψη στο θέατρο και η συνάντησή του με τον Τζακ Ντεσμπούα.

Δεν είχε καταφέρει ακόμα να ξαναπάει στο θέατρο, γιατί πάντοτε σκεφτόταν ότι το αντίτιμο του εισιτηρίου θα τον στερούσε κάποιο διδύο. Η όρεξή του για διάβασμα ήταν άκορεστη, και όλοένα περισσότεροι τόμοι τραβούσαν την προσοχή του στα βιβλιοπωλεία. Είχε καταφέρει ν' αποκτήσει ένα τριτάτο αντίτιμο του «Αμλετ» και άλλο ένα της «Τρικινίας», στα ίδια γάλια κι' αυτό. Καθώς και μία συλλογή από ποιήματα του Έρριχ, που τον ταξίδευαν σ' έναν κόσμο που όποιον δεν υπωπνίζονταν την ύπαιρξή ως τότε. Αλλά όλα τους είχαν απορροφήσει και την τελευταία πεντάρα που εξοικονομούσε.

Πότε πότε εγκατέλειπε τους πολυθρόνους δρόμων για να περιπλανηθεί στις πυλ ήσυχες γειτονιές, στις κομψές πλατείες και στα ευρύχωρα μονοπάτια που έζωναν και τις δύο όψεις του Διοφέν. Συμμεμύσταν πάνω από τις λιγδαριένες σελίδες ενός παλιού βιβλίου, σεργιάνις στο πάρκο του Φοίνικος ή στη Γέφυρα του Κάρλαϊλ.

Κάποιο πρωί του 'Ιουνίου, ο Τζώρτζ άκουσε τον Μόλλου να τον φωνάζει και έσπευσε να τρέξει κοντά του. Ο γερο-καμαριέρος τον διέταξε να συνοδεύσει το άμαξι των Έγκερτον που θα ξεκινούσε για το ξεχολικό τους σπίτι στο Μπλάκροκ.

Ο μασκαράς που έπρεπε να πάει, έχει κοιλόπανο. Μη σου φαίνεται παράξενο, με τόσο ούδιον που ρούφειζε χθές νύχτα στην ταβέρνα. Θα φορέσεις και τη στολή του.

Ο λόγος του ταξιδιού ήταν ο γάμος ενός φίλου του λοχαγού Έγκερτον — του δανδή και χαρτοπαίκτη Λάθαμ. Η τελετή του γάμου θα γινόταν στο Μπλάκροκ και θα επακολουθούσε ένα μεγάλο γαμήλιο γεύμα που θα δινόταν στον μεγάλο κήπο της βίλλας του Λάθαμ. Ο Τζώρτζ αναγνώριζε με την ιδέα της διαδρομής, ανάμεσα στους κλαμπάσιους άρτους, κάτω από τον γαλάζιο καλοκαιρινό ουρανό. Φόρεσε το καλό του πουκάμισο και γυάλισε με τέτα μανίτα τα παπούτσια του που λαμπούσαν σαν κοράκια στον ήλιο. Πήγε στον Μόλλου που τον έδωσε τη στολή του λακέ και τον έπεθεώρησε ξενοχυστικά.

Δεν σου πάει και άσχημα, είπε ο γερο-καμαριέρος. Φαίνεται άρκετα δημοφιλής.

Κοκκινίζοντας με το κομπλιμέντο ο Τζώρτζ έβγινε από το σπίτι όπου στεγαζόταν νύχλας το άνοιξι άμαξι. Τα δύο μαύρα άλογα του κλαουσούσαν ανυπόμονα το πλακόστρωτο. Είδε τον Ρίλεϊ, τον κοκκινωμένο άμαξι, έτοιμον μέσα στην όρεα λίβρα του, να σφουγγίζει το φαλακρό του κεφάλι μ' ένα πολυχρόμο μαντήλι.

Δεν μπορούσε να γίνει ωραιότερη ημέρα για γάμο, τον άκουσε να λέει.

Ο Λάθαμ και οι φίλοι του θα περίμεναν τους Έγκερτον στα διδύα του Μπλάκροκ και από κει θα τους οδηγούσε όλους στο σπίτι του, όπου θα έπαιρναν μερικά αναψυκτικά πριν από την τελετή του γάμου.

Ο Τζώρτζ χάιδευε ένα από τα θαυμάσια άλογα και άκουγε το κοντοσπολιό του Ρίλεϊ, όταν άνοιξε η πόρτα και είδε τον Μόλλου να συνοδεύει με υποκλίσεις τον λοχαγό και την κυρία Έγκερτον ως τ' άμαξι. Η καρδιά του Τζώρτζ ανασήκωσε βλέποντας την γοητευτική κυρία Έγκερτον, δοσερή και γλυκεία, ντυμένη σε μία κάτασφη μοναξιλίνα με λουλούδια και μ' ένα γάβινο καπελάκι στο κεφάλι. Ο άνδρας της ξεφυσούσε κιάλας και ιδρώνε στη λαμπρή στολή και από δηλονότι ξεκολλούσε με το δαχτυλίδι το κολλάρο από το χοντρό του σέβροκο.

Καθώς ο Τζώρτζ έσπευσε ν' ανοίξει την πόρτα του άμαξιού, του φάνηκε πως η κυρία Έγκερτον κοινοστάθηκε μόλις τον είδε. Πάλι θα μπορούσε να πάει όλο και πιο στο βλέμμα της ξανόχρως μιά άμυδρη αναλαμπή γέλιου, πίσω από κείνα τα υπέροχα δόματα και μακριά ματωσίονα της. Ο γερο-καμαριέρος την εοήθησε ν' ανέβη στην

τά δέντρα. Αλλά δεν πρόφτασε να κάνει ένα όημα και μία σφαίρα του πύριπσε το στήθος.

Η 'Ιλζε κοίταξε γύρω της. Για μία στιγμή αντίκρισε τα δύο όργανα της Γκεστάπο που έτρεχαν προς το μέρος της. Έπειτα, ενώ έδειχνε ότι έμενε κίνητη, έσπρωξε με το αριστερό της γόνακι τον κύλινδρο από τα νεκρά δάχτυλα του Κάρλ. Κιόντας το πόδι της ανεπαίσθητα, ακούμπησε το τακούνι της πάνω στον κύλινδρο και τον πίεσε να χωθεί μέσα στο χώμα. Έπειτα, πάλι με αδύνατες κινήσεις έφριξε λίγο χώμα στη λυκοουδίτσα και πάτησε από πάνω με τη σόλα του παπουτσιού της. Έφριξε μία κλεψή ματιά. 'Ιχνο δεν διακρινόταν από τον θαμμένο κύλινδρο.

Μία στιγμή αργότερα οι αστυνομικοί την πλησίασαν.

Φρουλάν Σούλτζ, συλλαβάνεσθε, γαύισε ο ένας.

Ο δεύτερος έβαξε το πτώμα του Κάρλ με το κλεψοφάνερο.

Δεν υπάρχει τίποτα, είπε. Κοίταξε την 'Ιλζε. Που είναι εκείνο πουδύσες στον προδότη;

Τι πράγμα; αποκρίθηκε η 'Ιλζε. Το όμορφο προσωπάκι της ακτινοβολούσε άσχετα.

Ο αστυνομικός ανασήκωσε. Δεν πρόκειται να συζητήσω. Στο αρχηγείο έχουμε τον τρόπο να κάνουμε τους προδότες να μιλήσουν!

Μισή ώρα αργότερα η 'Ιλζε στεκόταν μπροστά στον συνταγματάρχη της Γκεστάπο Γκούσταβ Κράφτ, που καθόταν πίσω από το γραφείο του, στο Μέγαρο 'Ασφαλείας του Ραϊχ.

Τι έδωσες στον νεκρό προδότη σε αντίδωγμα τούτων; ρώτησε ο Κράφτ, κρατώντας το φακέλλο που οι αστυνομικοί της Γκεστάπο είχαν δώσει στην τσάντα της που περιείχε 10.000 μάρκα.

Η 'Ιλζε άνηθήκε ν' απαντήσει. Ζήτησε την άδεια να τηλεφωνήσει στον Χάινριχ Χίμλερ, τον άρχηγό της Γκεστάπο. Η 'Ιλζε ήταν έρωμένη του Χίμλερ και ο Χίμλερ ήταν προϊστάμενος του Κράφτ. Τα γεγονότα αυτά έπεισαν τον Κράφτ ότι έπρεπε να της επιτρέψει να κάνει το τηλεφώνημα. Οπωσδήποτε, κοινό δεν μπορούσε να προέλθι από αυτό. Ήταν κήτημα μιάς ώρας σ' έναν από τους ειδικά εξοπλισμένους άνοκριτς κουβερνίσους του υπουργείου, για να μιολογήσει η νέα ότι είχε δοσοληφίς μ' ένα πράκτορα του έγχρο.

Η 'Ιλζε σήκωσε το ακουστικό και πήρε τον αόριστο του διαμερίσματος του Χίμλερ. Λίγες στιγμές αργότερα, με την λόγω φωνή της, διηγήθηκε στον Χίμλερ ότι ήταν κρατούμενη. Και πως ο γερο-Κράφτ ήθελε να τη εκδικηθεί γιατί είχε σπρώξει τον έρωτά του. Τα 10.000 μάρκα, είπε, ήταν παγίδα. Όσο για τον νεκρό του πατέρα, πρώτη της φορά τον έκοψε.

Ο Χίμλερ έγινε θηρίο. Ζήτησε τον Κράφτ στο τηλέφωνο. Χωρογυλάντας με κιάλα η 'Ιλζε έδωσε το ακουστικό στον συνταγματάρχη.

Το πρόσωπο του γέροντος έγινε κατακόκκινο όσο άκουσε τον Χίμλερ. Όταν άκοιμπήσε το ακουστικό στη θέση του, κοίταξε με δυσπιστία την 'Ιλζε.

Μπορείτε να φύγετε, κυριούρισε. Δεν υπάρχει κατηγορία.

Η 'Ιλζε που ήθελε να απολύσει τον θρίαμβό της, ζήτησε από τον Κράφτ να διατάξει ένα αυτοκίνητο να την μεταφέρει στο σπίτι του Χίμλερ. Ο Κράφτ κατάλαβε πως δεν είχε το ταίρι της αυτή η όμορφη μικροκομμένη σειρήνα. Έγγινε στον υποσπιστή του.

Πηγαίνετε την στο σπίτι του Χέρ Χίμλερ, ψιθύρισε.

Αλλά η 'Ιλζε δεν είχε τελειώσει με τον Κράφτ. Ο πρώτος εξισωτικός που την είχε υποψιασθεί για κλεψοκόπο, έπρεπε να παραμεριστεί, αλλιώς ο φιλοπο-

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΠΟΥ ΚΑΤΕΚΤΗΣΕ ΤΟΝ ΧΙΤΛΕΡ

(Συνέχεια από τη σελίδα 4)

πος γέρος άργα ή γρήγορα θα της έστηνε την παγίδα. Έτσι, άργα, εκείνο το βράδι, χαμηνί στην άγκαλιά του Χίμλερ, του επανέλαβε την ιστορία που του είχε πει από το τηλέφωνο, προσθέτοντας ότι πριν την όποληση ο Κράφτ την είχε απειλήσει να την περδέψει πάλι αν του αρνιόταν τον έρωτά της. Η 'Ιλζε ήταν γεννημένη ψεύτρα και ο Χίμλερ, ζηλεύοντας αφάνιστα την γοητευτική έρωμένη του, την πίστεψε.

Την άλλη μέρα ο συνταγματάρχης Κράφτ καθρέθη, και με το δαχτύλο του δεσπώνας απεστάλη στο 'Ανατολικό μέτωπο σε λόχο μάχης. Θηριώδης χαρακτήρας, υπεύθυνος για τα βασανιστήρια Έβραίων, προκτόρων του έγχρου και αιχμαλώτων πολέμου, ο Κράφτ, σαν από ερωμεία της τύχης, αυτή τη φορά ήταν αδύνατος από τις κατηγορίες που κατέστρεψαν τη σταδιοδρομία του.

Η όπολησής του τώως συνταγματάρχου θα ήταν ακόμη μεγαλύτερη αν γνώριζε ότι λίγες μέρες μετά την άφιξή του στο 'Ανατολικό μέτωπο, η 'Ιλζε φωτογράφησε πάλι στρατιωτικά μυστικά από ένα Ναζι έραστή της και πούλησε τον λεπτό κύλινδρο με το φίλμ σ' ένα πράκτορα του έγχρου.

Αλλά ο Κράφτ ήταν ένας μόνο από τους Ναζιδες που έγγελασε η 'Ιλζε. Η άναγλητη μικρή πόρνη ήταν πολύτιμος πληροφοριοδότης των Συμμάχων. Δεν είχε κομιά προσωπική επιθυμία για την νίκη των Συμμάχων, αλλά τα χρήματα που οι έγχροι της Γερμανίας της διχέλευσαν αφειδώς την ώδηγησαν στην προδοσία της πατρίδας της.

Για να αντιληφθεί κανείς τα άπιστευτα κατορθώματα της μικρής μελαχροίνης είναι ανάγκη να λαβή υπ' όψιν δύο συμβάντα του 1933. Τότε ο Χίτλερ ανέβηκε στην έξουσία και η καλοσημασίμενη δεκαεπταχρονη 'Ιλζε Σούλτζ ανέκαυσε ότι διέθετε προσόντα που ενδιαιέρουν τους άνδρες. Αυτά τα δύο γεγονότα έπρόκειτο άωγότερα να επηρεάσουν τη ζωή νοσημάτων υπηκόων του Ναζιστικού και του Συμμαχικού κόσμου.

Η 'Ιλζε ζούσε ως τον 'Ιούνιο του 1933 στο πατρικό της σπίτι στο 'Ανόβερο με τα 7 νεότερα αδέλφια της. Τότε ο πατέρας της ο Έρμαν, ένας παχυσάρκος τυπογράφος, ανέκαυσε ότι η όμορφη κόρη του όχι μόνο παραχωρούσε ασυτάλας τα κόλλη της αλλά τα πουλούσε κιάλας.

Αυτή η δραμιά πρέπει να σταματήσει άμμεσα, είπε. Σου χρειάζεται ένας σύζυγος. Έχω ένα μαθητευόμενο στο μαγαζί. Θα του μιλήσω.

Η 'Ιλζε δεν είχε καμιά διάθεση να παντρευτεί, ιδίως μ' έναν αναξιολόγο μαθητευόμενο τυπογράφο. Έπαυκεν όμως οικογενειακή σκηνη. Αποτέλεσμα ήταν να μαζέψει τα πράγματά της η 'Ιλζε και να εγκαταλείψει την πατρική στήλη.

Δεν άργησε να βρή δουλειά, γκαρσόνια σε μία μπουαρία με ιδιαιτέρα δωμάτια. Όμορφη κοπέλα η 'Ιλζε, σταδιοδρόμισε άμμεσα σαν γκαρσόνια και σαν κοινή.

Τρία χρόνια αργότερα, η νέα με τον άκορεστο πόθο για άντρας, έκριβε φάρμακα και χημικά, έφτασε στη Νυρεμβέργη. Νοίκιασε ένα δωμάτιο και άρχισε να συγκεντρώνει έραστas από το πεζοδρόμιο του οποίου έπαιρνε στο δωμάτιό της. Λίγους μήνες αργότερα την άοιξε της. Λίγους μήνες αργότερα, στην άοιξη του 1936, συνήλασε στη Νυρεμβέργη, στο άμφιθέατρο Ζέππλιν φέλντ συνέλευσις των ήγετων του Ναζιστικού κόμματος.

Η 'Ιλζε σκέφτηκε ότι ασφαλώς οι περισσότεροι σύνεδροι είχαν όφηση τις γυναίκες τους στα σπίτια τους, και άρχισε να εκδίδει άμα γύρω από το Ζέππλιν φέλντ. Τα κατάφερε καλά.

Λίγες νύχτες αργότερα, ενώ σεργιάνιζε στο άμφιθέατρο, κάποιος της έδωσε μία κολληρή τσιμετιά. Άκόμα και μία γυναίκα του επαγγέλματος της 'Ιλζε δεν

δρίσκει γούστο σε τόσο ελευθέρως χειρονομίες. Η 'Ιλζε γάστρε θυμωμένη για να του δώσει ένα χαστούκι. Άλλα όταν άντικρουσε μπροστά της τον Γκούλνους Στράιχερ, τον γκαρσούλαιο της φαντασίας — είχε δει πολλές φορές τη φωτογραφία του — η 'Ιλζε του χαμογέλασε και του έπτε με τη χαδιώρη, προκλητική ρωή της.

Καλησπέρα σας, χέρ Στράιχερ.

Ο Στράιχερ την κοίταξε έκσταστικά. Ήταν έκταστικά άρτια. Τα μαύρα της μάτια έπαιζαν, από ζωγράδα. Το φιλήδονο στόμα της, και το λίκνισμα του κορμού της όσο του έλλοιψε — όλα ταύτα ήταν παρόντα που δεν μπορούσε να παραγνωρίσει ένας άντρας.

Η 'Ιλζε και ο Στράιχερ πέρασαν εκείνη τη νύχτα στο δωμάτιο της νέας.

Ο Στράιχερ θα πρέπει να έρχε πολύ του γούστου του την 'Ιλζε, γιατί το άλλο πρωί την ώδηγησε σ' ένα πολυτελέστατο μέγαρο στο φουρβ, ένα άριστοκρατικό πρόσωπο της Νυρεμβέργης. Ο Στράιχερ έγγησε στη γυναίκα του, την Κλάρα, ότι η 'Ιλζε ήταν μέλος του κόμματος και θα ήταν προσκεκλημένη τους επί μερικές ημέρες. Η 'Ιλζε έμεινε εκεί ένα μήνα, πριν η Κλάρα άνακαλύψη ότι ο άντρας της περνούσε τις νύχτες στο άμαξι της νέας, όποτε άμολαίρησε τα υπάρχοντά της και φθάνοντας στο Βερολίνο ήγγειρε άγαλή διαζύγιο. Η 'Ιλζε έμεινε κυρία του σπιτιού του Γκούλνους Στράιχερ.

Αλλά ο Στράιχερ άν και ήταν κτηνώδης άκαλόστατος, δεν ικανοποιούσε τους πόθους που έγκαιραν την 'Ιλζε. Άρχισε τότε να συζητά, στις άριστοκρατικές μπουαρίες της Νυρεμβέργης. Λίγες εβδομάδες αργότερα ένας από τους πρώτους έραστas της την συνέλασε σ' ένα στυριόφι κοντό νερό, τον Μπρούνο Ράινχορντ.

Ο Μπρούνο, που κρατούσε πάντα άνοιχτό το στόμα του όπ' όπου έπετούσαν πυλόμενα, είχε κρη άκατάλληλος άκόμα και για το 'Αρμπίττενστατ (σάμα εργασίας) ένα σάμα που το άποτελούσαν υσοί έκρινοντο άνίκωνοι για στρατιωτική άπαιρεία. Έπ' όσον το 'Αρμπίττενστατ άπέριπτε μόνο τους άναπρους, τους ήλικιωμένους και τους διαονήτικα άναπρους, είναι προφανές ότι ο Μπρούνο ήταν μόλις κάτι καλύτερο από ήλιθιος. Άλλά είχε άσυνήθιστο ταλέντο στο να σκεπασεί και το μυαλό του ήταν διαρκώς προσηλωμένο στις γυναίκες.

Ο Μπρούνο ήταν πάντοτε δόδεκαρος αλλά για λίγες κορικοταύρες που σχεδίαζε επί τόπου οι πελάτες τον κερνούσαν πρόβμα μύρα. Η 'Ιλζε σκέφτηκε ότι τα πορνογραφήματα του Μπρούνο ήταν διακεδαστικά και σε λίγο έφερε μερικά από τα πιο πρόσχνα στο σπίτι του Στράιχερ και τα κρέμασε στους τοίχους του δωματίου της.

Στο μεταξύ ο Στράιχερ άνοιξε μία έδωμοαία έφημερίδα την 'Ντέρ Στεντερμπερ. Ήταν το πιο άντιστημικό φύλλο της Γερμανίας.

Τον Μάιο του 1937 η 'Ιλζε έπεισε τον Στράιχερ να την κάνει συνταξία του στην έφημερίδα. Γρήγορα διαπίστωσε ότι ενώ η έφημερίδα έκανε καλά τη δουλειά της βρίσκονταν με λόγια τους Έβραίους, δεν είχε άναλογες γελοιογραφίες. Ο Μπρούνο Ράινχορντ προσέληθε άμμεσα.

Με τις άδηγίες της ο Μπρούνο άρχισε να παρουσιάζει στα πρωτεύοντα της έφημερίδας σχέδια νεαρών Γερμανίδων που ιδιάζοντο από έξέχοντας Έβραίους — που τότε δρισκονταν ήδη σε στρατιώδα συγκεντρώσεως. Σπάνια παρόμοιες άιχρήτορες έχουν δει το φώς της δημοσίστες.

ΧΑΡΙΣ στα άσμενα σχέδιά της η 'Ιλζε έπείσθη άπέκτησε τεράστια κυκλοφορία. Άναμεσα στους άναγνώστες της συγκατελέγοντο οι καλύτεροι κύκλοι του Βερολίνου. Το γούστο της 'Ιλζε μεγάλωσε. Έλαβε έγκληματικές έπιστολές από τον Χάινριχ Χίμλερ, και τον Βάλτερ Φούνκ, τον ύπουργό οικονομικών του Γ' Ραϊχ. Ο Φούνκ είχε κάτι παραπάνω από ιδεολογικό ένδιαφέρον για τα άντιστημικά σχέδια της 'Ιλζε, γιατί περιέχονταν στα χέρια του τα χρυσά δοντια των Έβραίων, που έβλοφονόυντο στους θαλάμους άρίων των στρατιωτών.

Όσο περνούσε ο καιρός ο Στράιχερ άρχισε να έπιδίδεται πάλι στην παλιά άσχηλία του, των τσιμπημάτων. Τον Αύγουστο του 1939 μία από τις φρουλάνες που είχε πέσει έστ' στα δίκτυα του άνακόλουσε ότι ήταν έγκυος. Ο Στράιχερ την ώδηγησε σ' ένα διακενόμενο μαγειρήρα της Νυρεμβέργης τον δρα 'Αντολφ

Η 'Ιλζε πρωτοσυνάντησε τον Χίτλερ σε μία δεξίωση των άνωτάτων άξιωματούχων του Ναζιστικού κόμματος. Την βρήκε σε ζωηρή άντίθεση με τη σκυθρωπή Εύα Μπρούνο.

Νάος. Δεν μπορούσε να κάνει χειρότερη έκλογη.

Ο δρ Νάος ήταν ένας από τους πρώτους και φαγιατικότερους χιτλερικούς. Όχι μόνο άνήθηκε να κάνει έκτρασι στην νεα, αλλά έκανε διά μακρών και ένα μάθημα νομιμοφροσύνης στον γκαρσούλαιο υπενωμίζοντας του ότι η έρωτιστική είναι προδοσία των άρχων του φύρου, ο όποιος ήθελε να αύξηθουν περισσότερο οι Γερμανοί.

Τότε ο Στράιχερ έκανε το υιοραίο δλίσημα. Του προσέφερε 20.000 μάρκα.

Ο δρ Νάος που γι' αυτόν τα Ναζιστικά δόγματα ήταν άπαροδίαστα έγινε έξω φρενών, για την προσφορά διαδοκίας.

Θα σάς άναφέρω στο Βερολίνο, πρόσθετο του κόμματος! φώναξε.

Πέταξε έξω τον Στράιχερ και την νέα και άμμεσα τηλεφώνησε στο Βερολίνο.

ΜΕΣΑ σε μία δωμάδα ο γκαρσούλαιο Στράιχερ άντιμετώπισε ένα Ναζιστικό στρατοδίκη και όταν άπεκάλυφθη ότι ήταν ένοχος και άλλων έκτρασεων κατέδικάθη εις θάνατον — η έκτρασι άποτέλούσε έγκλημα έσχάτης προδοσίας για το Ναζιστικό καθεστώς. Άλλά λίγες μέρες πριν από την έκτέλεση ο Χίτλερ έμειωσε την ποινή του σε 10 έτων κατανυγαστικά έργα.

Η τύχη της 'Ιλζε κλονίστηκε με την πτώση του Στράιχερ. Την άπέλασαν από την έφημερίδα. Οι κατοικίες της Νυρεμβέργης της χλευάζαν άποκαλύπτα. Άκόμα και κείνοι που κάποτε γέμιζαν, μία χάρη από την έρωτική του πονισχρονο γκαρσούλαιο, τώρα την άποκαλύσαν (παρά τις του προδότη). Ο λοχαγός του Βερολίνου που την έγκαμίσαν την έέλασαν τώρα.

Άλλά η 'Ιλζε είχε συνήθειε πιά στη δύναμη και στην πολιτέλεια και δεν ένωσσε να τα χάσει. Δεν άσπευσε να έαναγυρίσει στο πεζοδρόμιο. Άντίσθε, κατέστρεψε ένα σχέδιο που θα την έφανε κοντά στους μεγάλους άξιωματούχους του κόμματος.

Η 'Ιλζε πήγε στο Βερολίνο. Άρχισε να συζητά στο ύπαρ του φρειδόριου του Μεγάλου, ένα κέντρο όπου συχνά το έπισκέποντο σημερινές Ναζι. Η 'Ιλζε δεν άγαπούσε τα οινοπνευματώδη ποτά, αλλά παρήγγελε ένα ποτήρι και το έπινε άργα άργα έλπίζοντας να προσελκύση την προσοχή κάποιου σσημαίνοντος.

Πολλοί άνδρες πλησίαζαν την όμορφη μελαχροίνα που καθόταν μόνη της σ' ένα τραπέζι. Η 'Ιλζε τους υπέβαλλε σε μία σύντομη άνακρισι και μόλις μάθαινε ότι ο υπαίτιος δεν ήταν πρώτης κατηγορίας Ναζι τον απέμειπε εύχαίμως.

Η έλεγκτικότερη αυτή άναμείφθηκε γρήγορα. Ένας συνταγματάρχης των Σ. Σ., ο Άντολφ Κανινγκ, κάθισε στο δίπλανό του. Ήταν κοντός, χοντρός, γέρος, και το μονό έβριε μία κομική δύη στο φγγαρίσιο του πρόσωπου. Άλλά μόλις η 'Ιλζε έμαθε πως ήταν άρχηγος του 'Αρμπίττενστατ του Βραδουόουρου, η 'Ιλζε άνταπέδωσε το φέλιπ του. Ο Κανινγκ προσκάλωσε την 'Ιλζε στο σπίτι

(Συνέχεια στη σελίδα 42)

Το κομμάκι της

καρότσα και ο άντρας της την ακολούθησε. Ο Τζώρτζ σκαρφάλωσε γοργά από πίσω και έόλεψε στο κεφάλι του το τριαντό. Ο Ρίλεϊ πλατάγισε το μαστίνι και το ταξίδι άρχισε.

Καθώς τραούζαν μεγαλόπρεπα, ο Τζώρτζ έέλεπε μπροστά του το φανταχτερό εμπρελίνο της κυρίας Έγκερτον πλάι στο πλήθιο του άνδρα της. Διέσχίζαν τώρα τα νύτια προάστια της πολιτείας και σε λίγο έτρεχαν στον έξοχο δρόμο του Κόλπου του Δουβλίνου.

Το Μπλάκροκ βρισκόταν στην παραλία, κάμποσα μίλια πέρα, περίπου στα μισά του δρόμου του Ντάνλαιν. Και από τις δύο πλευρές τους τριγύριζαν καταπράσινα χωράφια, που συνεχίζονταν από τ' άριστερά ως τη θάλασσα κι' από τα δεξιά ως τους δασομένους λόφους του Δουβλίνου. Έδώ κι' εκεί έέλεπε κάποια άγροικία ή κάποιο ύπαστικό με τους σταύλους του όλόγουρα και τα ζωντανά του να δόσκουνε στα λειβάδια. Ο ούρανός ήταν καθαρός και γαλάζιος, ο ήλιος μόλις άρχιζε να γίνεται ένοχλητικά αισθητός. Το άγρι το χάιδευε το πρόσωπο και το ρυθμικό γκαλόν των άλόγων, μαζί με το χτύπημα των τροχών, γέμιζε την ψυχή του με μιάν άγαλλίαση.

Φάνηκε από πέρα το φυλάκιο των διοδίων που θα τους περίμεναν ο Λάθαμ και οι φίλοι του. Μπροστά στη δοκά που έφραζε το δρόμο, είδαν ένα άμαξι — όχι το πολυτελές άμαξι με τα τέσσερα υπέροχα άλογα με το όποιο συνήθιζε να κυκλοφορή ο χαροπαλίστης. Άντι γι' αυτό είδαν μία σαράβα λιασμένη καρότσα, που έμοιαζε έτοιμη να διαλυθή από στιγμή σε στιγμή.

Ο Τζώρτζ άκουσε τον λοχαγό Έγκερτον να άφήνη ένα έπιρρωμα μπροστά στο αναπάντεχο άμαξι, και κάτι να λέει έκπληκτος στη γυναίκα του. Το άμαξι τους σταμάτησε. Ο Ρίλεϊ πλήρωσε τα διόδια και ο φυλάκας σήκωσε την δοκά και τους άφησε να περάσουν. Ο Λάθαμ και τρεις άλλοι άνδρες πλησίασαν να χαιρετήσουν τον λοχαγό και την κυρία Έγκερτον.

Ο χαροπαλίστης και οι φίλοι του ήταν έξαλσια ντυμένοι, με άσπρα σακκάκια και γαλάζια ριλινα. Τα στενά παντελόνια τους ήταν γεμάτα δαντέλλες και έλαμπαν. Γελούσαν δυνατά και κουβέντιαζαν ξαναμμένοι.

Τι διάβολο έπαθε το άμαξι σας; φώναξε ο λοχαγός Έγκερτον.

Το έλασα, άποκρίθηκε λακωνικά ο Λάθαμ.

Το χάσατε; άκουσε ο Τζώρτζ να λέει η κυρία Έγκερτον.

Χθές τη νύχτα σ' ένα στοίχημα, έέγγησε ο άλλος. Όπως έγρασα και την τελευταία πεντάρα μου, μαζί με τα λευτά των έξι ίσου άτυχων φίλων μου. Έδειξε τους τρεις άνδρες που έδειχναν το ίδιο άναίσθητο μπροστά σε τέια κακοτυχία. Όχι, δύο πεντάρες δεν θα έδωγαν να μάς ληστέψουν. Ούτε τα διόδια δεν έχουμε να πληρώσουμε.

Άλλά έλέα! δει περάσατε. Πώς τα καταφέρατε; ρώτησε ο Έγκερτον.

Ο Λάθαμ και οι άλλοι έέσπευσαν με δυνατά γέλια και τότε ο ένας τους έέγγησε:

Το σκέφτηκα ο Μόου. Κάνανε ότι είμαστε θεατρίνοι του Σουα. Άλλες και ένδοξασίμας τόσο τον φυλάκα ώστε μόλις άφησε να περάσουμε.

Αυτό το θέαμα δεν έόρεπε να το χάσετε, είπε ο Λάθαμ. Έπρεπε να με όητε να έπιδείκνυν το δραματικά που προσάτα, για να το άποδείξω ότι είμαι θεατρίνος. Α, ήμουν σίγουρα καλύτερος από πραγματικούς ήθοποις!

Και μετά έπρεπε να στήσουμε το μυαλό μας για να θυμηθούμε κάτι από τους ρόλους που έχουμε δει στο θέατρο, έέγγησε ένας άλλος.

Το μόνο που θυμάμαι ήταν η 'Ιουλιέττα στο μπαλάνο, συνέχισε ο Λάθαμ και ύμνωνοντας τη φωνή άπάγγειλε:

«Ρωμαιο, Ρωμαιο! Άλήμονο, γιατί νάσαι ο Ρωμαιο».

Έχθρος μου είναι τ' όνομά σου. Μά πάλι τ' όνομά τ' σημαίνει. Αυτό που το καλούμε ρόδο το ίδιο θα μύριζε γλυκά κι' αν έπαιρνε όνομα άλλος.

Η φωνή του έφτασε σ' ένα στρέγγιγμα και πνίγηκε άμσως σ' ένα νέο κύμα γέλιου που παρείχε και τους Έγκερτον.

Ήταν το μόνο που μπορούσε να σοφιστώ, έξακολούθησε ο Λάθαμ. Φοδύον πως θα με χαρομερούσε και δεν θα προλάβαινα το γάμο. Ποτέ μου δεν φανταζόμουν ότι θα έπρεπε να πληρώσω τα διόδια για το γάμο μου, πιθκίζοντας μία φωνή

Τοκοδιώκτης

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΠΟΥ ΚΑΤΕΚΤΗΣΕ ΤΟΝ ΧΙΤΛΕΡ

Συνέχεια από τη σελίδα 413

του. Βρισκόταν εκεί και έπειτα από μία εβδομάδα, σαν έρωμένη του Καϊνίγκ.

Ο Καϊνίγκ πήρε την γοητευτική ματιά του από μια δεξίωση στο σπίτι του υπουργού Προπαγάνδας Γιοζεφ Γκαίμπελ. Ο αρχηγός των Ναζί έδιναν πάντα πομπώδεις δεξιώσεις. Αυτή δεν αποτελούσε εξαίρεση. Μία στρατιωτική μπάντα έπαιζε τον ύμνο. "Επειτα προσεφέρθησαν εκλεκτά ποτά και ακολουθήσαν ένα παραμυθένιο συμπόσιο, τη στιγμή που ο λαός αγωνιζόταν να ζήσει με τις πατάτες και τον καφέ (κέρζατς).

Ο χονδρό-Καϊνίγκ συνέστησε με περιφάνεια την έρωμένη του στον νεαρό Μπαλντουάρ φον Σίραχ. Έως γκαρσουλάρης της Αυλής, που τελευταία είχε προαχθεί σε γκαρσουλάρη του Βραδωδούρου, το κράτος όπου βρίσκεται και το Βερολίνο.

Ο "Ιλζε" αν και ποτέ της δεν είχε ακούσει για τον Σίραχ, κοίταξε τον νεαρό γκαρσουλάρη στα μάτια, του χαμογέλασε και του είπε με την προκλητική φωνή της.

"Ανέκαθεν επιθυμούσα να σάς συναντήσω χέρ φον Σίραχ. Ο φόν Σίραχ τέντωσε τα μάτια του. Τούτη εδώ δεν ήταν μία συνηθισμένη όμορφη φρουλάν. Ήταν μία ασυνήθιστα καλλονή, που άντρας δεν μπορούσε να της αντισταθεί. Προσκάλεσε την "Ιλζε να χορέψουν.

Κάθε Ναζιστική δεξίωση τελείωνε με το τραγούδι "Χορστ Βέσελ Λήνι" που το έψαλλον όλοι μαζί. Η "Ιλζε πιασμένη χέρι χέρι με τον φόν Σίραχ τραγουδούσε μ' όλη της την καρδιά το αγαπημένο τραγούδι των Ναζί.

Η μικρή σειράνα πέρασε την νύχτα στο σπίτι του φόν Σίραχ. Έζησε μαζί του ένα σχεδόν μήνα και σε μία άλλη δεξίωση ο φόν Σίραχ την σύστησε στον "Άλμπερτ Σπέρ, τον γκεφάλο της ναζιστικής πολεμικής διομήνιας.

Η "Ιλζε διέθετε αφάνταστη ικανότητα να καταλαβαίνει με μία ματιά τον συνομιλητή της.

Μετά τον Φύρερ, του είπε, νομίζω ότι εσείς είστε ο σημαντικότερος άνθρωπος του Ράιχ.

Ο ΣΠΕΡ, ένας αλαζονικός μουσελόφορος άριστοκράτης, ήταν ήδη πεπεισμένος γι' αυτό. Δέχθηκε μ' ευχαρίστηση την κολεκία της "Ιλζε. Την προσκάλεσε σ' ένα κοκτέιλ.

Εκείνη τη νύχτα ο Σπέρ δεν γύρισε σπίτι του. Την άλλη μέρα νοίκιασε ένα όμορφο διαμέρισμα για την "Ιλζε, όπου η νέα έζησε μέχρις ότου συνήγαγε τον Βάλτερ Τούνκ, τον υπουργό οικονομικών, οπότε μετακόμισε στο μεγάλο φούνκ.

Μ' αυτό τον τρόπο η "Ιλζε ανέθηκε όλες τις βαθμίδες της Ναζιστικής ιεραρχίας. Είχε την πονηρία να πείθει τον κάθε έραστή της ότι οι χάρες της ήταν εκπλεκτικά δικές του και όποτε εγκατέλειπε τον ένα για κάποιον ισχυρότερο — περίεργο — ο εγκαταλειμμένος ποτέ δεν θυμωε — ίσως γιατί η "Ιλζε τον εύνοουσε κατά καιρούς, πείθοντάς τον πως πραγματικά μ ό ν ο α ύ τ ο ν ά γ α π ο ύ σ ε.

Παρ' όλο το μακρύ δρόμο που είχε διατρέξει από τα πεδωδάρια της Νυρεμβέργης μέχρι τη σημερινή θέσι της, η πραγματική σταδιοδρομία της μόλις τώρα άρχιζε. Τον Μάιο του 1940 έγινε έρωμένη του Χάινριχ Χίμμελρ της Αρχηγού της Γκεστάπο. Αίγιος Ναζί είχαν περισσότερη δύναμη, η μεγαλύτερη γοητρία απ' αυτόν. Η "Ιλζε στο πλευρό του Χίμμελρ έγινε αξιοζήλευτη προσωπικότητας της κοινωνικής ζωής. Καμία κυρία της αριστοκρατίας δεν διανοείτο να οργανώσει δεξίωση χωρίς να προσκαλέσει την "Ιλζε.

Στις 7 Ιουλίου 1941, συνοδευόμενη από τον Χίμμελρ η "Ιλζε πήγε σε μία δεξίωση στο σπίτι του ναυάρχου Βίλχελμ

Κανάρη, αρχηγού της "Αμπνερ" των μυστικών υπηρεσιών του Ράιχ.

Ο Κανάρης ήταν επίσης και πρόκτωρ των Συμμάχων. Επί μήνες ο μικρόσωμος ναύαρχος μελετούσε την "Ιλζε. Τού είχε κάνει έντυπωσι ή ικανότης της να έσπατα τους έραστές της, με το απίστευτο θράσος της και με τα πειστικά ψέματά της.

"Αν αυτή η γυναίκα έπειθε να διεκπερήσει κατασκοπία για τους Συμμάχους θα μπορούσε να αποσπάσει ανεκτίμητες πληροφορίες. Μπορούσε να πλησιάζει τον άκρως απόρητα έγγραφα που κατείχαν οι διάφοροι έραστές της. "Αν τα φωτογράφιζε αυτά τα έγγραφα.

"Αλλά ο Κανάρης δεν ήξερε πως να την πλησιάζει. Δεν μπορούσε, φυσικά, να της ζητήσει να ενδιαφερθεί να κερδίσει χρημάτα κάνοντας την κατασκοπο. "Αν έφταναν ήταν σίγουρο ότι θα κατέβιδε σ' ένα από τους έραστές της την πρόταση του Κανάρη. Το αποτέλεσμα θα ήταν καταστροφικό.

"Αλλά αν η "Ιλζε δεν ενδιαφερόταν για την υπόθεσι των Ναζί — αν ενδιαφερόταν μόνο για τη δική της ανάδειξη, όπως υποτιμετώταν ο ναύαρχος, τότε υπήρχαν πιθανότητες να δαχθ. Ο Κανάρης σκόπευε να μάθει την έκτασι του πατοιστισμού της κατά την διάρκεια της δεξιώσεως στο σπίτι του.

Την προσέκαλεσε να χορέψουν. Ο θεληματικός μικρόσωμος ναύαρχος έφερε την συστήσι στον πόλεμο.

Δυστυχώς είμαστε πατριώτες, είπε, πνίγοντας ένα γέλιο. "Αν δεν είμαστε, θα μπορούσαμε να κερδίσουμε μια προίτια... Έσείς, ιδίως.

Η "Ιλζε έγινε εσφύνη για αυτή.

Πώς μπορώ να κερδίσω εγώ μία προίτια; ρώτησε και διδάσθηκε να προσέβει. Θέλω να πώ, αν δεν ήμουν πατριώτης.

Δυστυχώς, είπε ο Κανάρης με μία δυσάρεστη γκριμάτσα υπάκουων πράκτορες των Συμμάχων στο Βερολίνο που είναι πρόθυμοι να πληρώσουν μία δολοκλήρη περιουσία για μία πληροφορία.

Πώς το έχετε; ρώτησε εσφινικά καχύποπτη η "Ιλζε.

Είμαι αρχηγός της "Αμπνερ". Η δουλειά μου επιβάλλει να τα ξέρω αυτά.

ΦΥΣΙΚΑ, μουμούρισε η "Ιλζε.

Ο Κανάρης μελετούσε την έκφρασι της προσεκτικά. Φαινόταν απογοητευμένη που ο ναύαρχος δεν ήταν πρόκτωρ των Συμμάχων ώστε να την προσλάβει άμέσως — επί άδρα πληροφορία.

Ο Κανάρης, μέστρος στο να φουτεύει μία ιδέα και να την φέρει να ώριμάσει, επί μία εβδομάδα δεν προσπάθησε να έλθει σε έπαση με την "Ιλζε. "Επειτα την προσκάλεσε σε γεύμα στο Βίλχελμ. Ένα κέντρο που συκεντρωνε το έθος του Ναζισμού.

Αυτή τη φορά πρώτη η "Ιλζε ανέφερε τους πράκτορες των συμμάχων που έδδουν μυθώδες ποσά για μία πληροφορία.

Υπάρχουν λοιπόν Γερμανοί που κερδίζουν περιουσίες; τον ρώτησε.

Ο Κανάρης μόλις συγκράτησε ένα χαμόγελο και της έγενεσε καταφατικά. Η "Ιλζε, άναμφίβολα, ήταν έτοιμη να δαχθ την πρότασι. Μετά το γεύμα ο Κανάρης — άρκετα πονηρός για να μη την οδηγήσει στο γραφείο του στο σπίτι του — το οποίο πιθανόν παρακολουθούσαν — την πήγε σ' ένα ξενοδοχείο όπου νοίκιασαν ένα δωμάτιο. Η "Ιλζε δέ, το βρήκε παράξενο. Ήταν συνηθισμένη να την πνίγουν σε ξενοδοχεία οι θουμαστές της.

Ο Κανάρης έκλεισε την πόρτα και την κλείδωσε. Η "Ιλζε ήταν έτοιμη να γυθθ όπως έκανε πάντα μόλις έμνε μόνη σ' ένα δωμάτιο μ' ένα θουμαστή της. "Αλλά γιατί ο ναύαρχος εξέτασε την τσάντα της;

Η "Ιλζε γδύθηκε. Ο Κανάρης βήτησε προσεκτικά ένα ένα τα ρούχα της, και τα παπούτσια της. "Ικανοποιημένος που δεν υπήρχε κρυμμένο μαγνητόφωνο τα έδωσε στην "Ιλζε.

Ντυθίτε πάλι, της είπε και θα κουβεντιάσουμε για λεπτά... για πολλά λεπτά.

Μά... έκανε η "Ιλζε.

Ντυθείτε, έπειτα έκανε επιτοκτικά ο Κανάρης. Αίγια λεπτά άργύτερα η "Ιλζε ρουφούσε τις προτάσεις που της έκανε ο Κανάρης να του φέρει πληροφορίες από τους Ναζί έραστές της όστι χρημάτων.

Φυσικά, είπε ο Κανάρης, πρέπει πρώτα να εκπαιδευτείτε στη χρήση της φωτογραφικής μηχανής και σε άλλες μεθόδους.

Το άλλο πρωί ο Κανάρης αδήγησε την

Ο κτηνώδης Γιούλιους Στροϊχέρ έκανε την "Ιλζε έρωμένη του και συνεταίρο στην έφημερίδα του. Μετά την πτώσι του η "Ιλζε γνωρίστηκε με τον φόν Σίραχ.

"Ιλζε στο Μπάμπελσμπεργκ, ένα χωριό παραθερισμού, όπου της νοίκιασε μια βίλλα. "Επειτα άρχισε να διδάσκει την "Ιλζε πως να φωτογραφίζει έγγραφα με μία μικροσκοπική φωτογραφική μηχανή κρυμμένη μέσα στο κοκκινάδι της.

Η "Ιλζε έμνε γρήγορα. Δύο μέρες άργησαν στον έπαιθευσαν στο Βερολίνο, η "Ιλζε ήξερε να χειρίζεται την μικροσκοπική φωτογραφική μηχανή με δεξιοεχνία.

Πρέπει να κερδίσω την εμπιστοσύνη του συνταγματάρχου Καρλ Κρήγκερ, την διαταξ ο Κανάρης. Και να φωτογραφίσω τα έγγραφα που μεταφέρει στον χαρ-οφύλοκα του.

Κατόπιη ο Κανάρης έξηγησε στην "Ιλζε ότι από δω και μπρος δεν θα εργαζόταν άμεσα μαζί της. "Ενας πράκτορας του θα έρχοταν σ' έπαση μαζί της απο καιρού εις καιρόν και θα της πληρώνε τις φωτογραφίες που θα τού έδινε, δινοντάς της ταυτόχρονα την διαταγή για τη, έπομένη αποστολή.

Μη φαντασθείς ότι μπορείς να με προσέλξεις, την ειδοποίησε ο Κανάρης. Είμαι εμπιστος των Ναζί, κατέχω ισχυρή θέση και μεγάλη έπιρρη. Δεν θα μπωρε-σής ν' αποδείξεις τίποτα. "Αλλά εγώ θ' σπηνάινει αποκεφαλισμό με τον πελεκων, αποδεικνύω ότι είσαι κατασκοπος και αυτό έλπει, πρόθυμα πονηρά ο Κανάρης, σε φωτογραφίση τη στιγμή που έδωσας μία φωτογραφία ενός έγγραφου με το κοκκινάδι σου. Μία μεγένυσις θ' αποδείξει ότι το έγγραφο που φωτογράφεζ ή-αν στρατιωτικό μυστικό.

Η "Ιλζε χλωμιασε. Τότε ο Κανάρης προσέδσε σ' ένα χαμόγελο.

Δεν έχετε τίποτα να φοβήθεις, φρουλάν, έφ' όσον δεν θα προσπαθήσετε να παίξετε διπλό παιχνίδι.

Το άλλο πρωί η "Ιλζε στούρωσε τις λεπτές, κολοχηματισμένες γάμπες της στο γραφείο του συνταγματάρχου Κρήγκερ, υπαρχηγού της Υπηρεσίας Έφοδιασμού. Μόλις ο συνταγματάρχης κατέφερε ν' αποσπάσει το βλέμμα από τις γάμπες της "Ιλζε, έδωσε την ορντινάτσα του. "Επειτα προσέφερε στη νέα ένα τσιγάρο.

Σε τι μπορώ να σάς εξυπηρετήσω, τη ρώτησε.

Ίσως έχετε δουλειά στο γραφείο σας, είπε η "Ιλζε σπκωνοντας τη φούστα της πιο ψηλά.

Ο συνταγματάρχης της είπε πως ειλκρινά λυπόταν αλλά δεν υπήρχε δουλειά για πολλές στο τμήμα του. Η "Ιλζε σηδύθηκε. Ο συνταγματάρχης κοίταξε το στενω φουστάνι της, που δεινούσε τις πλούσιες κομπιλές της. Τα μαύρα μάτια της "Ιλζε έλαμψαν.

Θάθελα πάλιν να δουλέω για σας, του είπε δειλά. Δεν ξέρω ακριβώς γιατί, μ' έχετε γοητεύσει.

Ο συνταγματάρχης έρεκατάπιε και της έξηγησε πως αν δεν μπορούσε να προσλάβει την "Ιλζε γιατί το απαγόρευε ο κανονισμός, ήπτιζε ωστόσο πως δεν θα τον παρέξησε και πως αν ήταν στο χέρι του θα την έπαιρνε άμέσως.

★

Η "Ιλζε κατάλαβε δέδοχα, και δαν άρνήθηκε το γεύμα που της προσκάλεσε ο συνταγματάρχης.

Δύο μέρες άργύτερα, ο Κανάρης έξέταξε τις φωτογραφίες των σχεδίων του "Ντεμπέλνερσφ 413" επί έξαπλού ρουκετοβόλου, ενώ η "Ιλζε είχε πλουτίσει κατά 10.000 μαρκα, και είχε τώρα την έντολη να πλησιάζει τον Αντολφ Χένκελ, τον περίφημο κατασκευαστή αεροπλάνων.

Έπειτα από μία νύχτα σ' ένα ξενοδοχείο ο Χένκελ, την προσκάλεσε να περάσει στο σπίτι του το Σάββατοκυριακό, άφου φρόντισε να στείλη τη γυναίκα του και τις κόρες του στο Σαντάου.

"Ενας σκευωρτής, λοχαγός της Γκεστάπο, με μια ολή από σταθία στο πρόσωπο, ο Βάις, συνώδευσε την "Ιλζε και τον Χένκελ στο μέγαρο του δικαίου.

Ο Βάις είναι σωματοφύλακός μου, έξηγησε ο Χένκελ. Βλέπεται, συχνά μεταφέρει πολυτίμα έγγραφα στη δουλί-τσα μου.

Εκτός από μία γοιά μαγειρίσσια δεν υπήρχαν άλλοι υπάρετες στο σπίτι του Χένκελ. Το προσωπικό είχε συνοδευεί την κυρία και τις δεσποινίδες Χένκελ στο Σπαντάου.

Ο Χένκελ και η "Ιλζε πέρασαν την νύχτα μαζί. Νωρίς το άλλο πρωί ο Χένκελ κατέβηκε στο γραφείο του. "Επρεπε να μελετήσει κάτι σχέδια, έξηγησε στην "Ιλζε, που αφορούσαν ένα νέο αεροπλάνο για την "Λουφτβάφφες.

Για να περάσει την ώρα της η "Ιλζε τριγύρισε το μεγαλοπρεπες μέγαρο του μεγαλοδιομηχανου. Δεν είχε ποτέ της παρόμοιο. Ο Βάις την ακολουθούσε.

Τι δουλειά έχετε με τον Χέρ Χένκελ; την ρώτησε απότομα. Είναι χέρος, πως είναι δυνατόν να τον συμπάθετε.

Μετά το φαγητό η "Ιλζε χυρίσε στην κόμαρα της. Ο Βάις ή-ταν εκεί. Έφαγαν τα πράγματά της.

Σε μία στιγμή φεύγω, φρουλάν... "Αν δε βρω τίποτα.

Η "Ιλζε κροκορατήθηκε όταν ο λοχαγός της Γκεστάπο έπιασε το κοκκινάδι της. "Αλλά άφου έβγαλε το κοκκινάκι και είδε να έσπρωδών το άδωο κοκκινάδι — η μηχανή ήταν κρυμμένη από κάτω — το πέταξε στο κρεβάτι της.

Άφου τέλειωσε την έρευνα του μνημυου — Με συγχωρείτε, φρουλάν. Σας ρισε, παρέξηγησε.

Και έφυγε.

Εκείνη την νύχτα άφου ο Χένκελ άρχισε να ροχαλίζει η "Ιλζε γλιτώσε από το κρεβάτι του και έφτασε στο γραφείο του. Βρήκε το γραφείο με τα έγγραφα και ήταν έτοιμη να το άνοιξη όταν τέλειωσε διαπλάη η πόρτα.

Ο Βάις στεκόταν στο κατώφλι κρατώντας ένα περιστόφο.

Τι ψάχνετε εδώ τέτοια ώρα; τη ρώτησε στυφά.

"Αλλά το βλέμμα του καρφώθηκε στο λοχαγό στο κορμί της "Ιλζε που μόλις σκεπαζόταν κάτω από το διαφανο νυχτικό.

Η "Ιλζε διέθετε μεγάλη έτοιμότητα. Ένα άντρα, του είπε χαμογελώντας του προκλητικά. "Ίσως έσείς μπορείτε να μου υπεισέφετε έναν.

"Είλα... ασφαλώς και μπορώ, έ-πε ο Βάις χαμογελώντας για πρώτη φορά. "Αλλά τι θα γίνη μ' αυτόν; προσέθεσε δείχνοντας κάτω την μερία της κρεβατοκαμαράς του Βιομηχανου.

Έχετε δικιο, είπε η "Ιλζε, σπινώντας τα χείλια με αποστροφή. Εί-ναι γέρος.

Μία ώρα άργύτερα ο λοχαγός κοιμή-ταν βαθεία και η "Ιλζε έφυγε από το κρεβάτι του. Πήγε στο γραφείο, φωτογράφισε τα σχέδια και γύρισε στον Χένκελ.

Τρεις μέρες άργύτερα οι αξιωματικοί πληροφοριών της Ρ.Α.Φ. στο Λονδίνο μελετούσαν τις φωτογραφίες του νέου δομωδορυστικού καβέτου έφορησε-ως Χένκελ. Η "Ιλζε πλούτησε κατά 10.000 μαρκα ακόμα.

Αυτή ήταν η μέθοδος έργασίας της "Ιλζε. Έπιασε σχέσεις με κορυφαίους Ναζί και φωτογράφιζε τα έγγραφα που σχεδόν πάντοτε είχαν στους χαρτοφύλακες τους.

Συνών, οι πληροφορίες που αποσπού-σε, ήταν άνευ αξίας, φωτογραφίες έγγραφων που ο Κανάρης ήξερε ήδη το περιεχόμενό τους. "Αλλά ο ναύαρχος πληρώνε πάντοτε την ορνιδή της γιατί ποτέ ποτέ η "Ιλζε είχε μεγάλες έπιτυχίες, όπως όταν έλαμψε την συταγή των αντίστροφώνων διακίνας Λεζεν-τιν. Οι "Αγγλοι άρχισαν άμέσως να κατασκευάζουν τα διακίνα και όταν οι Ναζί πράκτορες στο Λονδίνο, διεδίδ-δσαν την πληροφορία στο Βερολίνο, ματαιώθηκαν τα Γερμανικά σχέδια μιας μακίης έπιθέσεως με αερόπλοιο κατά της "Αγγλίας.

(Συνέχεια στη σελίδα 44)

Τοκοδιώκτης

"Επειτα έφτιαξε τα χαλινάρια, πήρε ένα καμου-ταίκι από το χέρι του Τζώρτζ και σε λίγο κάλπαξε για το Δουβλίνο.

Σεφυσώντας για το χασομέρι και γκρινιάζοντας για την ώρα που θα έπρεπε να περάσει όσο νάρθη το άλλο άμαξι, ο λοχαγός "Εγκερτον ώδηγησε τη γυναίκα του στη σκιά μερικόν δέντρων λίγο πιο κάτω. Ο Τζώρτζ, την ώρα που έστρωνε στο χορτάρι μερικά μαξιλαράκια και ένα χαλάκι, πρόσεξε πως η κυρία "Εγκερτον έδειχνε να έχη πάρε: το άτυχημα φιλοσοφικά και πως πάσχιζε να πείση τον άντρα της να δείξη την ίδια στωικότητα.

Θά μπορούσε να είμαστε τώρα τσακισμένοι, με σπασμένα κεφάλια, του υπενθύμισε. "Όπως φαι-νεται, το μόνο που χρειάζεται επισκενή είναι ο μπροστινός άξονας.

Έριξε στον Τζώρτζ ένα παράξενα αινιγματικό χαμόγελο. Ο Τζώρτζ ένοιωσε να του ανεδαίνη στο στόμα ή ψυχή. Γύρισε στο άμαξι όπου στάθηκε για λίγο αναποφασιστός. "Αναρωτιόταν τώρα τί έπρε-πε να κάνει δη ώρα θα κρατούσε ή άπουσία του Ρίλεϋ. Υπολόγιζε ότι χρειαζόταν τουλάχιστον μία δολοκλήρη ώρα το λιγώτερο όσο να γυρίση ο άμα-ξας.

Ο ήλιος του χτυπούσε το κεφάλι γιατί είχε βγάλε το τρικαντό του. Έναγχε δολύφρα να βρή κάποια σκιά. Καμιά είκοσάρια μέτρα πιο πέρα από τους "Εγκερτον είδε κάτι λώχμες. "Εδειχνε πως εκεί θα ύπνηγε σκιά, και του φάνηκε πως άκου-σε και το κελάνυσμα ενός ουακιού. Πήγε ως εκεί και φτάνοντας γύρισε να δη τί έκαναν οι "Εγκερ-τον.

Η κυρία "Εγκερτον άκουμπόισε σ' ένα κορμό δέντρου, ενώ ο άντρας της είχε έαπλώσει καταγής δίπλα της. Τού Τζώρτζ τού φάνηκε ότι τα μάτια της ήταν καρφωμένα πάνω του. "Επειτα γύρισε και χώθηκε στις λώχμες.

"Εβγαλε το σακκάκι του, το διπλώσε προσεχτι-κά και το άκουμπησε στο βελουδίνο χορτάρι, στη ρίζα ενός δέντρου. "Επειτα, άνασκουμπώνοντας τα μανίκια έσκυψε στο δροσερό ουάκι ή έδιωδι-ση. "Αλλά το νερό ήταν τόσο έλκυστικό πού τού ήλθε όρεξι να δροσίση το πρόσωπό του και τον λαιμό.

"Εβγαλε το πουνάμισο και το πέταξε σ' ένα κλαδάκι. Γονατίζοντας πάλι, πάτησε με το ένα γέ-ρι πάνω στα λεία έδαφια του ουακιού με το ιδό άλλο πιτσιλίες με το λαγαρό κρυσταλλένιο νερό όλο του το πρόσωπο και το στήθος. Ήταν εξά-σια. Τίναξε το κεφάλι του ξεχειλισμένος από τη χαρά της ζωής, όπως και κείνο το πρωί στη γούρνα της αύλης στο μέγαρο της πλατείας Μέ-ριον. Πάνω του τα πούλια ώργιαζαν στο κελάδη-μα, λές κι' ένωσαν τους λαρυγγισμούς τους στο πασίχαρο γέλιο του.

Σάφνον άκουσε κάτι ν' αναδενή πίσω του. "Α-νασηκώθηκε από το ουάκι. "Ακόμα γονατισμένος, γύρισε το κεφάλι και άντίκρουσε πάνω του την κυ-ρία "Εγκερτον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΟΓΔΩΟ

Το πρόσωπο της κυρίας "Εγκερτον είχε ακόμα την ίδια έκφρασι όπως το πρωί εκείνο που τον εί-χε δει να πλένεται στην αύλη της. Τούτη όμως τη φορά δεν είχε πετσει για να σκεπάση τους ώπους του, καθώς σηκώθηκε. Κοκκινίζοντας ως τ' αυτιά, έσκυψε να πιάση το πουνάμισό του.

Ήταν τόσο δροσερό το ουάκι, κατάφερε να ψελλίση καθώς φορούσε το πουνάμισο.

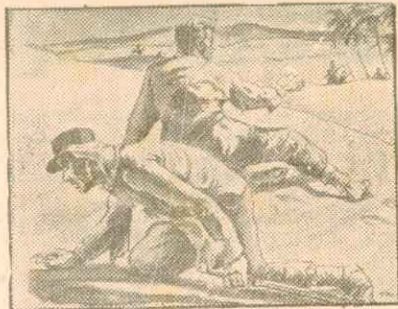
Δεν πρέπει να το φορέσης πριν σκουπιστείς. Τον σταμάτησε μ' ένα βλέμμα των μεγάλων μα-τιών της. Και τότε, με κάποια πονηρία ζωγραφι-σμένη στο στόμα της πρόσθεσε:

Μην το φορέσης διόλου. Είσαι τόσο όμορ-φος με τα άνακατα μαλλιά σου και το γυαλιστερό κορμί σου.

Τη ν κοίταξε χωρίς να πιστεύη στ' αυτιά του. Ταχα άνευρεύσαν ή άκουσε στ' αλήθεια τη φωνή της; Μήπως τον είχε χτυπήσει ο ήλιος και είχε τώρα νεκρίο; "Οχι, δεν ήταν δυνατόν να τού μιλή με τέτια θέρη, ή άπρόσιτη καλλονή, η κυρία "Εγκερτον πού στο σπίτι της δούλευε σαν ένας άλλος υπηρέτης.

Δεν έβρισκε λόγια να της αποκριθ. Στεκό-ταν μόνη και δά, σφίγγοντας χαζά το πουνάμισό του, σίγουρος πως εκείνη θα χανόταν εαφνικά ά-πό μπρος του σαν όπτασία και πως θα έσπινγε από ένα εσθρόδονο δνετρο.

Σε ζήλευο, εξακολούθησε ή όπτασία. "Αν μπορούσα κι' εγώ να δροσιτώ έτσι. "Εκανε ένα

ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΜΗΝΕΣ ΣΤΗ ΣΑΧΑΡΑ

Συνέχεια από τη σελίδα 20

ματιάζεται από τα σπαθιά των Τουαρέγκ, καθώς προσπαθούσε να σηκώσει το αυτόματο του, κι' έναν άλλον να κερφαίνει σε μια χουμαδία μ' ένα βέλος στο στήθος. — 'Ο συναγματάρχης! φώναξε ξαφνικά ο Μπράμ.

— 'Ο Πομπεκνέν είδε. Ένα σπαθί σηκώθηκε με δύναμη κι' έπεσε στο κεφάλι του συναγματάρχη, ανοίγοντάς το στα δύο. Λίγα μέτρα μακρύτερα, ένας άλλος αξιωματικός πάλεψε απεγνωσμένα χρησιμοποιώντας το αυτόματο του σαν πιστόλι. Ένα βέλος στο στήθος κι' ένα άλλο στην κοιλιά τον κάρφωσε για πάντα στη γη.

— Γύρισε στο στρατόπεδο! είπε ο Πομπεκνέν γυρίζοντας πρὸς το μέρος του Μπράμ. "Αν σου συμβῇ τίποτα άδειασε το αυτόμάτο σου, ώπου ν' άκούσθ ο υπολοχαγός Ντιανός. Έγώ θα μείνω να παρακολουθώ την πορεία τους. Τρέφε!

— 'Ο Μπράμ έφυγε τρέχοντας. Έν τῷ μεταξύ, οί Τουαρέγκ ανέβηκαν στίς καμήλες τους, έβαλαν μπροστά τους αϊχμαλώτους, έξι έν όλω, κι' έγκατέλειψαν τὸ πεδίο της μάχης, αφήνοντας πίσω τους έναν άγριο πολεμιστή τους για ν' άποτελειώσθ τους πληγωμένους.

— Όταν εξαφανίστηκαν πίσω άπ' τούς λόφους, ο Πομπεκνέν γύρισε στο στρατόπεδο. "Έτρεχε όσο μπορούσε μ' όλο που ήξερε ότι οί Τουαρέγκ δεν διάζοναν να ξαναπειθεθούν, μία και είχαν αϊχμαλωτίσει όλες τίς καμήλες του καραβανιού.

Αυτό τὸ ήξερε κι' ο Ντιανός. Υπάρχει πιθανότης να ξαναπαρουμε τίς καμήλες; ρώτησε τὸν Πομπεκνέν μόλις έφθασε.

— Αυτό ακριβώς θέλουν κι' οί Τουαρέγκ να επιχειρήσουν, άπάντησε ο δεκανέας. "Αν τούς ακολουθήσουμε σ' αὐτούς τούς άγριασμένους λόφους, θα μάς πιάσουν όπως έπιασαν καί τούς άλλους.

— Τὴν πάσαμε, λοιπόν.

— Τὴν πάσαμε!

— 'Ο Μπράμ κι' οί δύο άλλοι Γάλλοι που είχαν άπομεινεί ζωντανοί πηλαίσαν. Οί πέντε άνδρες κοιτάχτηκαν άμύλητοι. 'Ο Πομπεκνέν ήξερε τί σκεπτόταν ο καθένας τους. Είχαν χρεασθῇ 75 ήμέρες για να φθάσουν με τίς καμήλες σ' αυτό τὸ σημείο καί τώρα έπρεπε να γυρίσουν πίσω με τὰ πόδια.

— Τούλάχιστον έξέρουμε πού υπάρχουν πηγάδια, είπε ο Μπράμ.

— 'Ο Πομπεκνέν έριξε μία ματιά στα έφθιά τους.

— Δεν θα μάς λείψῃ τὸ νερό, είπε. "Εκείνο που θα μάς λείψῃ είναι ἡ τροφή. Πόσο θα περάσουμε μ' αὐτά τὰ λίγα τρόφιμα που μάς άπόμειναν;

— Δεν είναι καιρός γι' αὐτά τώρα, είπε ο υπολοχαγός Ντιανός. "Εμπρός, ας ξεκινήσουμε.

Οί άνδρες ξεκίνησαν σέ σχηματισμό μάχης. Καί σέ κάθε όψη τους έβλεπαν γύρω τούς Τουαρέγκ που τούς παρακολουθούσαν άμύλητοι.

— Δεν θα μάς έπιτεθούν, παρητήρησε ο Πομπεκνέν. Διάβολε, δεν έχουν άνάγκη να τὸ κάνουν. Θ' άφήσουν τὴν έρημο ν' άρχίσῃ τὴ μάχη. Καί δεν θ' άγρύπνη.

Είχε δίκιο. Οί Τουαρέγκ δεν έδειχναν καμία έπιθετική διάθεση. Κι' ο υπολοχαγός άναγκαζε τούς άνδρες να βαδίζουν όσο γρηγορότερα μπορούσαν, άπ' τὸ πρῶι ὡς τὸ βράδι. "Ηταν άνάγκη, κι' όλοι τὸ ήξεραν. "Αλλά κάθε μέρα ἡ άπόστασις που δύναντο ήταν μικρότερη από τὴν προηγούμενη. Καί τὸς μέρα, τὰ τρόφιμα λιγό-

στεύαν. — Υποπλάσαν τεςάρων ήμερών πορεία, βάθισαν σ' ένα πηγάδι, αλλά καί πάλι οί Τουαρέγκ δεν έπ' ενόχλησαν. Τὸ νερό ἦν πρῶι πρῶι.

— "Αλλά τὴν ίδια στιγμή, οί άόρατοι έχθροί δεν έφανίστηκαν, όπως δεν έφανίστηκαν κι' οί πέντε "Αλγερινοί, που πάνω στην τρέλλα τους έγκατέλειψαν τὴν ομάδα,

τρέχοντας πάνω στήν άπέραντη άμμο.

Νύκτωσε. Μερικοί ψίθυροι, που άκούγονταν κάπου κάπου, μαρτυρούσαν πώς σιγά σιγά οί τρελλοί άρχισαν να συνέρχονται, εκτός άπ' αὐτούς που είχαν πεθάνει, όπως ο αξιωματικός Σαντέν.

Τὸ πρῶι, είχαν όλοι συνέλθει άπ' τὴν έπίδρασι τὸν δηλητηρίου, αλλά 30 από τούς 45 που είχαν άπομεινεί, δύσκολα μπορούσαν να κρατηθούν στα πόδια τους. Παρ' όλ' αὐτά, ο Πομπεκνέν τούς φώναζε να έτοιμαστούν.

— Τὸ έπόμενο πηγάδι, άπέχει δύο μέρες από εδώ, είπε. Πρέπει να προχωρήσωμε.

Προχώρησαν. Προσέχοντας πάντα μήπως έφανίσθῃ ο άόρατος έχθρος, σερνόντουσαν πάνω στην άμμο σαν κολασμένοι. Πέντε ἡ έξι "Αλγερινοί πεθάναν ακόμα σέ λίγες ώρες. Οί άλλοι προχωρούσαν, καταβαλλοντας υπερπρόσθε προσπάθειες.

Δυόμισι μέρες αργότερα, είδαν τὸ πηγάδι πεντακόσια μέτρα μπροστά τους. Καί τὴν ίδια στιγμή, φάνηκαν κι' οί Τουαρέγκ, λές καί ξεφύτρωναν μέσα άπ' τὴν άμμο. 'Ο Πομπεκνέν δρσκόταν στήν κορυφή τῆς φάλαγγος. Είθε τούς Τουαρέγκ πάνω στίς καμήλες τους, έτοιμους να έπιτεθούν. Τὴν ίδια στιγμή, ἡ φάλαγγ έφθασε στήν κορυφή τὸν λόφου. 'Ο κίνδυνος ήταν άμεσος κι' ο καθένας διέταξε τούς άνδρες του να καλυφθούν πίσω άπ' τὸν λόφο. "Ηταν άνά.

Δέκα "Αλγερινοί έπεσαν νεκροί, πρὶν προφθάσουν να καλυφθούν. Οί υπόλοιποι έπεσαν μπρούμυτα, με τὰ όπλα προτεταμένα.

Εὐτυχώς για τούς Γάλλους, τὰ όπλα τῶν Τουαρέγκ ήταν άνισχυρα μπροστά στα δικά τους αὐτόματα καί μόδεσαν να τούς άντιμετωπίσουν όσο κι' αν υπερτερούσαν σέ αριθμό. Κι' όταν ἡ έπίθεση σταμάτησε, ο Πομπεκνέν μετρήσε 40 περιπου Τουαρέγκ, που κείτονταν νεκροί ἡ πληγωμένοι πάνω στήν άμμο. "Ηξερε, όμως, πώς αὐτὴ ἡ νίκη ήταν πρόσκαιρη. Οί άνριοί δεν θ' άργούσαν ν' άνασυναχθούν καί να έπιτεθούν πάλι.

Συνεννοήθηκε με τὸν υπολοχαγό Ντιανός, έδωσαν στούς άνδρες τίς κατάλληλες οδηγίες καί περίμεναν. "Αλλά κι' οί Τουαρέγκ περίμεναν κι' ο Πομπεκνέν δεν άγρυπνε να καταλάβῃ τί είχαν στο νου τους. Τὸ νερό γυάλιζε πίσω τους προκλητικά.

"Ηταν ένας πειρασμός, ίκανός να σπρώξῃ τούς άνδρες του ακόμα καί στήν αὐτόκτονία.

— 'Ο χρόνος περνούσε καί οί Τουαρέγκ καθόνταν ήσυχοι γύρω άπ' τὴν πηγή. Τὰ λεπτά γίνονταν ώρες καί οί ώρες άτέλειωτες.

— Οί άτιμοί! φώναξε ο Μπράμ. Δεν έχουν σκοπό να τὸ κουνήσουν! — 'Ο Πομπεκνέν ήξερε ότι κάτι έπρεπε να κάνουν, αλλιώς ήταν όλοι χαμένοι. Δυό μέρες περπατούσαν χωρίς νερό.

Κάτι καινούργιο, όμως, τούς περίμενε. 'Ο Πομπεκνέν είδε μία ομάδα από δώδεκα Τουαρέγκ ν' άπομακρύνονται άπ' τὴν πηγή καί να προχωροῦν πρὸς τὸ νερό, ένός γκρεμού. Μαζί τους, με τὰ χέρια δεμένα, είχαν τούς έξι αϊχμαλώτους, που είχαν πιάσει στήν πρώτη έπίθεσι.

— Πομπεκνέν, τί πᾶν να κάνουν; ρώτησε ο υπολοχαγός.

— 'Ο Πομπεκνέν δεν άπάντησε. 'Ο πρώτος αϊχμαλώτος ώδηγήθηκε στήν άκρη τὸν γκρεμού. Πίσω του ακολουθούσε ένας Τουαρέγκ. Ένα σπαθί σηκώθηκε κι' έπεσε με δύναμη. Τὸ κεφάλι τὸν αϊχμαλώτου χωρίστηκε από τὸ υπόλοιπο σώμα καί κατασκόλλησε σὸν γκρεμό. 'Ο Πομπεκνέν έκλεισε για μία στιγμή τὰ μάτια του. "Υστερα τ' άνοίξε άπότομα κι' είδε τὸν Μπράμ που είχε σηκωθῇ βροδίο κι' έτρεχε πρὸς τούς δημίους φωνάζοντας:

— Γουρούνια! Βρωμόσκυλα! Φονιάδες...

Οί φωνές του κτύπηαν άπότομα. Ένας Τουαρέγκ τὸν πυροβόλησε από άπόστασις πενήντα μέτρων κι' ο Μπράμ έπεσε νεκρός.

Καλυφθήτε! φώναξε ο Πομπεκνέν. Αυτό ακριβώς θέλουν. Καλυφθήτε.

Οί φωνές του δεν έπασαν ὡς τ' αὐτιά του υπολοχαγοῦ Ντιανός. Είχε κι' αὐτός σηκωθῇ κι' έτρεχε πρὸς τὸ μέρος τῶν δέμιων πυροβολώντας στα τυφλά. Λίγα δέ-

Η ΔΟΡΑΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 9)

του έκανε καμία έντοπιση. "Αντίθετα ήταν σίγουρος για τὴν άσκήμα του καί τὸ κομπλιμέντο τῆς Στέλλας τὸν χαρίσανε αὐτοπεποίθησι.

— "Ετσι άκούγε καί κείνη με εύχαρίστησι τὰ δικά του κομπλιμένα. 'Ο "Αντὺ τὴν προσέ- χε τί φορούσε, καί τῆς έλεγε τὴ γνώμη του.

— "Όταν τελείωσε τίς έξετάσεις του στήν "Οξφόρδη, μπορούσε να τὸν βλέπῃ πὸς σὺ- χνά. Εὐτυχώς άσσε καί τὸν "Εντουερντ. Διασκέδαζε να έχουν μαζί τους τὸν νεαρό πιά "γούγκρ Έντ" καί να κουβεντιάσουν μετὰ τὸ φαγητό. Πρὶν από τὸ φαγητό συνήθιζαν να παίξουν γκάφ.

— "Όσο για τὴν Πάτσν, όταν γύρισε σὸ σπίτι τίποτὸ τίς διακοπές τῆς, ἡ Στέλλα ήρθε στήν εύκαιρία να τὴν πειράξῃ.

— Δεν είναι πια τόσο άπαίσιος; — "Ποιός; ο "Αντὺ. Δεν έξέρω. Τὸ μόνο που θέλω είναι να μὴ τὸν φέρῃς εδώ σὴν Κυριακή γιατί ο "Αντὺ καί ο Ντέρεκ δεν τὸν χωνεύουν.

Τὴν άραία που ήρθαν όλα! "Αν ἡ Πάτσν ήταν άσκημη, ἡ Στέλλα θα 'νοιώθε τύψεις. Αλλά οί νεαροί πολιορκούσαν τὴν Πάτσν ὡ- πως παλιοτέρα καί τὴν μητέρα τῆς. Στους χορούς π.χ., πηγαίνε πάντα με δύο καθιστικούς. "Όλα είχαν έλθει θαυμάσια. "Ακόμα καί ἡ έλξησι τὸν Φρέντυ Μπλάιρ.

Αὐτὴ ήταν μία από τίς πὸς εύτυχισμένες περιόδους στή ζωή τῆς Στέλλας. Στά σπάρτα τῆς χρόνια είχε κατακτήσει ένα εϊ- δυλλίο.

Οί σχέσεις της με τὸν "Αντὺ δεν σηκώναν καμία μαχη. Τὴν λάτρευε χωρίς να τῆς ζητήσ τίποτε περισσότερο. Δεν τολμούσε ούτε τὸ χέρι να τῆς πιάσῃ. 'Ο "Αντὺ τῆς φερόταν σα να ήταν μία εύθραυστη πολύτιμη πορσελίνη. Τὰ ρολόγια τῆς, τῆς έλεγε έμμοιαζαν με τὸ πολύτιμο μετὰς κόποιου γαλλικοῦ μεσαιωνικοῦ τάπητα. Καί τὴν πήγε σὸ Μουσείο για να δειπωθῇ καί ἡ ίδια.

Ποιά γυναίκα λατρεύτηκε τόσο, χωρίς μά- λιστα άλλες άποητήσεις. Καί πρέπει να τὸ τονίσουμε. "Η Στέλλα δεν ήθελε άλλες άποητήσεις. Μονάχα ο θαυμασμός άκούσσε στήν ψυχρὴ ιδιοσυγκρασία τῆς. Τὸ τελευταίο που θα σκεφτόταν ήταν ν' άπατήσῃ τὸν άντρα τῆς. Κι' αὐτὸ δεν ήθελε ούτε ο "Αντὺ, ποτε του δεν τὸ συλλογιστική. "Ετσι τὸ εϊδυλλίο τους έμεινε άπόλυτα πλατωνικό. Καί ποτε

μας, κι' ύστερα έπεσε κι' αὐτὸς νεκρός.

— Καλυφθήτε! φώναξε πάλι ο Πομπεκνέν. Τώρα ήταν ο άρχηγος τῆς ομάδος. Κι' εκτός από τὸν 18ον που έμεναν 30 "Αλγε- ρινοί κι' ένας Γάλλος ιδιώτης, ο Μαρζογιέτ.

— 'Ο Πομπεκνέν ήξερε πὸς τὸ να έγκατα- λείψουν τὴν πηγή ήταν άπάνθρωπο. Είχαν περπατήσει μέρες αλόκληρες, χωρίς νερό.

— "Αλλά ἡ μόνη πιθανότης που είχαν να γλυ- τώσουν, ήταν να φύγουν τὴ νύχτα. Πολύ περισσότερο γιατί βρίσκονταν σὴν άύνορα τῆς περιοχῆς Χόγγαρ κι' οί Τουαρέγκ δύσκολα έβγαίνουν άπ' αὐτήν. Είχαν άλλωστε πρ- αγματοποίησι τὸ σκοπό τους.

— "Ανεκρίνασε στούς άνδρες του τὴν άπα- φασί του κι' όταν έπεσε τὸ σκοτάδι ξεκίνη- σαν. Είχε δίκιο. "Όταν ημερώσε δεν φαί- νονταν ούτε ήχοις Τουαρέγκ, παιδιά. Τώρα ο μένος έχθρος που είχαν ν' άντιμετωπίσουν ήταν ἡ ένδρα έρημος.

— "Όπως κι' ο ίδιος, οί "Αλγερινοί ήταν συ- νθησμένοι σ' αὐτὸς τὸν εϊδους τίς κακο- χίες. "Αλλά είχαν περπατήσει 60 ώρες χωρίς νερό καί χωρίς τροφή. Κι' είχαν να διασώσουν ακόμα 450 μίλλια.

Συγκεντρώνοντας όλες τίς δυνάμεις τους, σύρθηκαν γι' άλλη μία φορά στήν καυτερή άμμο, κάτω άπ' τὸ φλογερὸ ήλιο τῆς Σα- χάρας. Τρείς μέρες προχώρησαν έτσι, νη- στικοί καί δίψασμένοι. Καί τὴν τρίτη βόη- καν νερό.

"Ηταν μία στερνα σκαμμένη στήν άμμο, άπότομο καπρὸ, για να συγκεντρώσῃ τὰ νε- ρά τῆς βροχῆς. "Ηταν βαδία καί δεν είχε περισσότερο από ένα γαλλικὸ νερό, άνώνυμο με λάσπη. "Αλλά ο Πομπεκνέν καί οί άνδρες του ήπιαν άφύρταγα.

Τὴν ίδια νύχτα δόθηκαν τὸ σκελετὸ μίας καμήλας. Με τὸ ἴδιο νερό που είχαν μαζέψῃ από τὴ στερνα έδωσαν τὰ κόκκαλα κι' έ- φαγον.

Καί προχωρούσαν, προχωρούσαν άργά σαν πρᾶσιςκοποι. Ένας ένας οί άνδρες έπεσαν, έκιναι να κινηθούν. 'Ο Πομπεκνέν κι' έ-

σὴν ζωή τῆς δεν είχε νοιώσει ἡ Στέλλα τό- σο, άσκημη.

— Πάτσν, κάποινα μέρα ο "Αντὺ τὴν φίλησε. Τούτο έγινε σ' ένα χορό. 'Ο "Εντουερντ είχε μείνει σὸ σπίτι, ὡς σπῆλδας. "Η Πάτσν, όπως συνήθως, είχε μαζί τῆς τὸ ζευγάρι τῶν καθολικών τῆς.

— "Η λέσχη που δινόταν ο χορός ήταν ένα παμπόλαο έξοχικό σπίτι. "Η Στέλλα είχε ζητήσει από τὸν "Αντὺ να τὴν συνοδεύσῃ σὸ θεομνηστό.

— Πρέπει να περπατᾶμε διακριτικά, τὸν είχε πει. Δεν αίσθανεσαι τὰ βλέμματα τῶν προγόνων μας κορφωμένα πάνω μας;

— Αλλά κανένα βλέμμα δεν ήταν κορφωμένο πάνω τους. Γι' αὐτὸ δειδαίθηκε ο "Αντὺ, ριχνοντας ολόγυρα μία γοργή ματιά καί μετά, έδωσε τὰ γυαλιά του καί τῆς έσκαρσε ένα φιλί σὸ στόμα.

— "Η Στέλλα εφραίστηκε τόσο, που για μία στιγμή δεν ήξερε να νοιώσῃ τίποτε άλλο από κατάπληξι. "Επειτα ένοιωσε μία γλυκύτητα. "Όπως ήταν ψυχρὴ, ένοιωσε στήν επαφή τῶν χειλιῶν του, μία πρόσκλησι για μία πὸς μεγάλη εύχαρίστησι. Κι' έπειτα θυ- μώσε πρὸς πολύ. "Αλλά προτὸ άποφασίσει τι θ' άπακάρῃ με τὸ θυμὸ τῆς — αν θα τὸν συγχωρούσε ἡ αν θα τὸν έβασε στή θέσι του — τῆς μίλησε ο "Αντὺ.

— Καλα δεν τὰ κατάφερα; τῆς είπε ο "Αντὺ.

— "Η Στέλλα εφραίστηκε πολύ. 'Ο τρόπος του είχε καί άλλόκοτο που δεν τὸ καταλα- βαίνει. Τούγνεψε ναί.

— "Αριστο; ρώτησε ο "Αντὺ.

— Τούγνεψε πάλι ναί.

— Εύχαριστῶ, τῆς είπε ο "Αντὺ. Ξαρά- बोλε τὰ γυαλιά του, τώρα είμαι έτοιμος.

— "Ετοιμος; Για τί πράγμα; ρώτησε ἡ Στέλλα.

— Για να κατακτήσω τὴν Πάτσν, είπε α- πλά ο "Αντὺ.

★

— "Η Στέλλα δούλιαξε σέ μία πολυθρόνα. 'Ο "Αντὺ τῆς έφερε άέσωσε δύο μαξιλασό- κια, ένα για τὴν πλάτη κι' ένα για τὸ πό- δια καί κάθισε πλάι τῆς σαν έξυπνο σκυ- λάκι που περιμένει ένα χάδι.

— Δεν έξέρω πὸς να σ' εύχαριστήσω, τῆς είπε χαρούμενος. "Εκτίω ότι καί αν θ' ευ- χαριστήθηκες να με διδάσκῃς, όσο κι' έγω

Μαρζογιέτ προσπαθούσαν να τούς σπκώσουν. Μάταιος κόπος. Δύο πέρασαν. "Υστερα τρείς, τέσσερις...

Τὴν άνάτη νύχτα μία άμμοθύελλα σηκώ- κε εφραϊκή. Δεν ήταν πολύ δυνατή, ούτε έκα- τῆσε πολύ κι' οί άνδρες προσέδαν να κα- λυφθούν πίσω άπ' τούς θρόνους. "Όταν ο μῆς πέρασε, δύο άνδρες είχαν πεθάνει.

— Τὸ ίδιο πρῶι ο Πομπεκνέν προσέε ότι ο τελευταίος τῆς φάλαγγς έστερνα πίσω του ένα πεθαμένο.

— Είναι ένας άπ' αὐτούς που πεθάναν στή βύσση, που έβγαζαν Μπρούσε να τὸν φωνε, αλλοίως θα πεθάνουμε.

Κι' έφαγαν όλα, εκτός από τὸν Πομπ- κνέν καί τὸν Μαρζογιέτ.

— 'Ο άστυχος Μαρζογιέτ! Τὴν τοιαυτή πρώτη ήμερα μετὰ τὴν τελευταία έπίθεσι με τούς Τουαρέγκ έπαισε κι' αὐτός. Δεν μπορούσε να μιλήσῃ καί τὰ μάτια του είχαν βγεί έξω άπ' τίς κογχές τους.

— 'Ο Πομπεκνέν κι' ένας "Αλγερινός, τὸν έπιασαν άπ' τίς μακρόλες καί προχωρούσαν άργά, σερνόντας τὸν με κόπο. Δύο λεπτά αργότερα είδαν ότι έβγαζαν ένα αϊχλω στο- μά. Κι' οί "Αλγερινοί έκτινόντας τὸν βαρρο- τὸν τὸν έβγαζαν μέσα στήν άμμο.

— "Επ' ήμερα ύστερα άπ' τὸ βότατο τὸν Μαρ- ζογιέτ, στίς 29 Μαρτίου έπαισε σὸν φρου- ρὸ Βαλκίνα με δέκα άνδρες. Δέκα άν- δρες από τούς 98 που είχαν ξεκινήσει τε- σάραις ήμερες νωρίτερα. Δέκα άποστάματα, τὸν γύρισε άπ' τὴν κόλασι τῆς Χόγγαρ για να πᾶν στούς καθολικούς πᾶς περιπο- λῶν τούς επισκέπτες τούς οί Τουαρέγκ.

Χωρίστηκαν 25 χρόνια άκόμα για να κα- ταλάβουν οί Γάλλοι αὐτὴ τὴν περιοχή τῆς Σαχάρας. Κι' ακόμα δεν μπορούσαν να έγκα- τιστῇ στή σιδεροβραχί γωνία που θα ένώσῃ τὴν "Αλγερία με τὸ Σουδάν.

να μᾶς. — "Αλλά από τὴν άρχή πὸς θα με βοηθούσε, από κείνο τὸ φάσμα δειπνο τὴν πρώτη βραδιά. Φαντάζομαι ἡ Πάτσν θα σου εἶπε τί κακό συνέβαινε με μένα.

— Μοῦ εἶπε πὸς ξεφυσάσε τὴ μύτη σου πολύ συχνά, εἶπε ἡ Στέλλα. Προσπαθούσε ακόμα να εξηγήσῃ τὰ συναισθημάτα τῆς.

— "Ότε γι' αὐτὸ έπέμενε να τὸ κοίω- αὐτὸ τὸ λάπτωμα. Τὸ ήξερα πὸς θα με βοή- θησε, συνέχισε ο "Αντὺ. Καί χρεασόμουν βοήθεια. Βλέπεις, δεν είχα καιρὸ να μὸς να φερώμαι σωστά με τίς γυναίκες. "Επε- ρπε να δουλέψω σκληρά, γιατί δεν έχω πε- ριουσία. "Ο,τι κερδίζω με τὴ δουλειά μου θα έχω. Βλέπεις, ότι ἡ θεσι μου είναι μει- νωτική άπέναντι στούς καθολικούς τῆς Πάτσν, που όλα τους τὰ χρόνια βγαίνουν έξω με καρίσσι.

— "Η εξομολόγησι τὸν ήταν συγκινητική. "Αλ- λά ἡ Στέλλα τὸν άκούσε παγωμένη.

— Μοῦ χρεασόταν ένας δασκαλός, χω- ρὸς γυλάσε ο "Αντὺ. Καί τί δασκαλός, για να μπορέσω να κατακτήσω μία κοπέλα σαν τὴν Πάτσν. Ποτέ δεν θα μπορέσω να σου εξηγή- ρώσω ὡς τί έκανες για μένα.

Μιλούσε με τόσο αὐτοπεποίθησι. Με τὴν αὐτοπεποίθησι που τὸν είχε χαρίσει εκείνη. "Όταν σου τηλεφώνησε να πᾶμε σὴν κονσέρτο, συνέχισε, σκεφτόμουν ότι δεν ή- ταν ίσως σωστό. Αλλά τῆς Πάτσν τῆς α- μέσουν οί ποιητές. "Ετσι λοιπόν, λέω, θα γίνω κι' εγώ πανούργος. "Οπωδήποτε, όμοι- φανίζεται ότι σου άρεσα αρκετά όπου άνε- λαβες τὴν συναισθηματική μου εκπαιδευ- — δηλαδή σου άρεσα για να με κάνεις γαρ- μπό. Τὰ έχω καταφέρει εἰς ίσου καλά καί με τὸν κ. Πάλλεν. Τώρα δεν μένει παρά ἡ Πάτσν.

— Πάντως πρέπει να σε εϊδοποιήσω, ἡ Στέλλα, ότι ἡ Πάτσν δεν ενδιαφέρεται καθόλου για σενα. Καθόλου.

— Προσέε ότι φασούσα τὴ μύτη μου συ- χνά, εἶπε ο "Αντὺ.

— Ναί καί τὴν άπείαζε αὐτὸ, φώναξε ἡ Στέλλα.

— Τώρα όμως τὸ έκοψα. "Εσὺ μοῦ τὸ έ- κοψες. Δεν είναι πια ἡ Σαγόννα. Θ' άρχίσω τώρα να πολιορκῶ τὴν Πάτσν. Λέω μάλιστα ν' άρχίσω από τὴν έπομένη ρουμπά. Πᾶν να τὴν πάρω από τὸν καθολικό τῆς. "Αν δὲι μ' άφήσῃ, θα τὸν πετάξω χάμω, με μία λοβι- ατρίτσου. "Αυριο θα στείλω στήν Πάτσν δύο τριαντάφυλλα καί θ' άρχίσῃ να με προ- σέχῃ. Τί λέε;

— Βλέπω ότι δεν μπορὸς να σε διδάξω τί ποτα πιά, καλέ μου "Αντὺ, καταφερε να γελᾷσῃ σὸ τέλος ἡ Στέλλα. "Αλλά δεν θι μείνω να δῶ τὸ τζούμπο. Είμαι κουρασμένη. Θά γυρίσω σὸ σπίτι.

— "Εκείνος δεν διαμαρτυρήθηκε. Τὴν συνάδω- σε όμως ὡς τὸ αὐτοκίνητο, αν καί ἡ ρουμπά είχε άρχίσει.

— Πές μου κάτι, τὸν ρώτησε ἡ Στέλλα από τὸ παράθυρο. Πᾶς μ' έβλεπες όλο αὐτὸ τὸν καιρό.

— Σὰν τὴν μητέρα τῆς Πάτσν, εἶπε ο "Αντὺ καί σκυδώντας τῆς έδωσε ένα δεύτερο, άλλα τώρα όλοτετα υλικὸ φιλή.

★

— "Η Στέλλα άφησε τὰ δάκρυά τῆς να τρέ- ρουν άπό τὸν μάτι. Δεν έκλεινε για κανένα χρονο- έρωτα. Δεν ήταν έρωτευμένη με τὸν "Αντὺ. Εκλεινε μόνο καί μόνο, γιατί ἡ άμωρσι- χωνε τὴν δύναμι τῆς, γιατί έπειτα από με- ραίς χρόνια οί άόρατες γυναίκες γίνονται άό- ρατες.

Σταμάτησε μπροστά σὸ σπίτι τῆς. — "Εσὺ τώρα καί ο Φρέντυ δεν θα με ελέ- γῃ. Σιμῆσαι αὐτὰς να με βασιλεύσῃ. Συνη- θας να με φλερτάρῃ. Να τὸν πάρῃ ἡ όργη.

Μπρε, σὸ σπίτι.

— "Ανεβαίνε σὸν άσκατιό τῆς, αν δεν ά- νοιγῇ ἡ πόρτα τὸν κεφάλι.

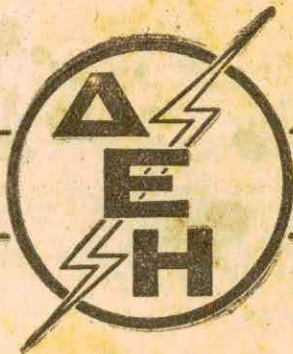
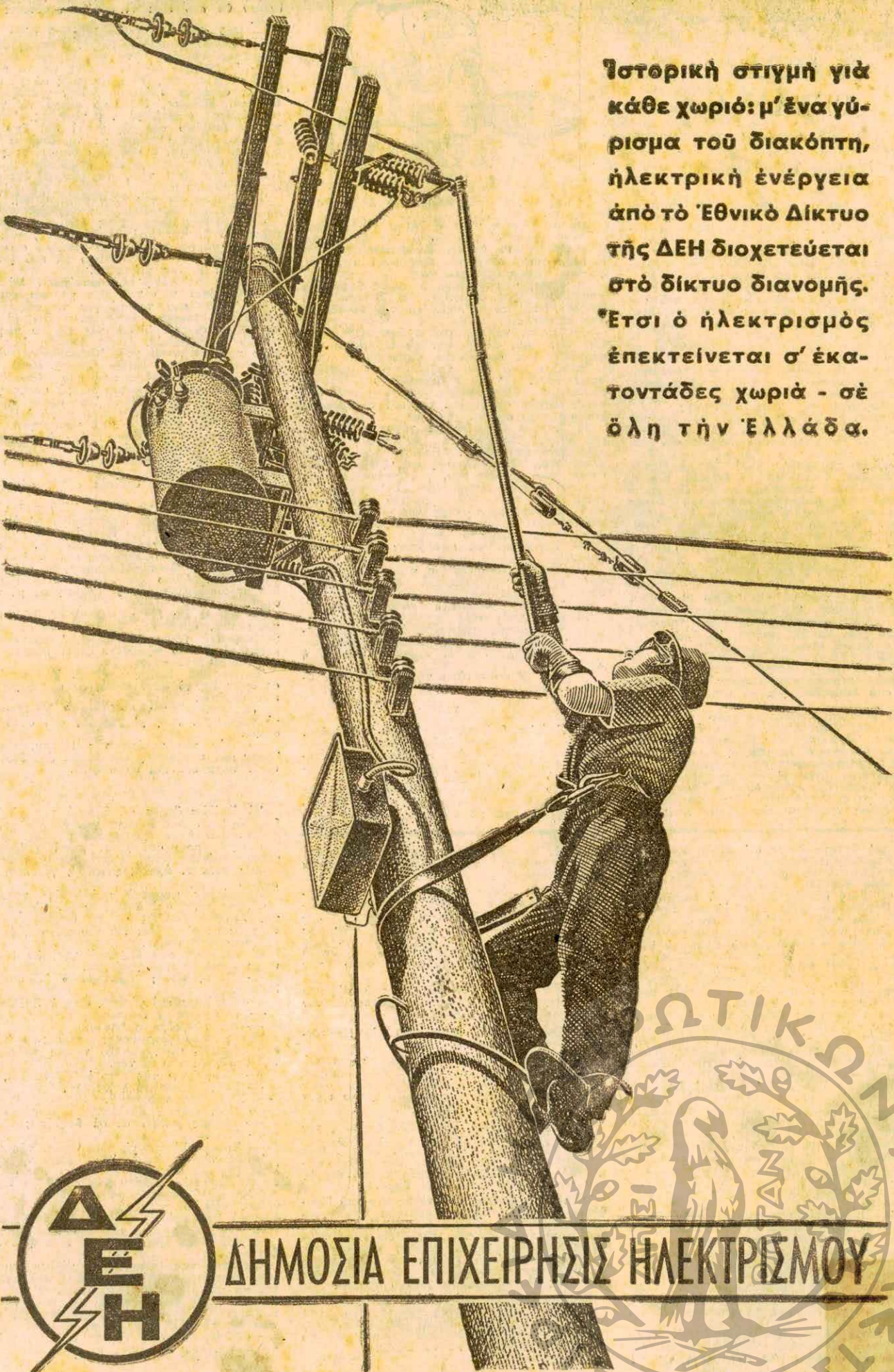
— Ποιός εἶναι; ρώτησε ο "Εντουερντ.

— Βορρὸν καί γύρισε, εἶπε ἡ Στέλλα.

— Πᾶς είναι ἡ Πάτσν;

— Θα τὴν φέρῃ ο "Αντὺ.

Ιστορική στιγμή για
κάθε χωριό: μ' ένα γύ-
ρισμα του διακόπτη,
ηλεκτρική ενέργεια
από το Έθνικό Δίκτυο
της ΔΕΗ διοχετεύεται
στο δίκτυο διανομής.
Έτσι ο ηλεκτρισμός
έπεκτείνεται σ' εκα-
τοντάδες χωριά - σε
όλη την Ελλάδα.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ